NORA ROBERTS

Secrete publice

2

Un fascinant roman de dragoste

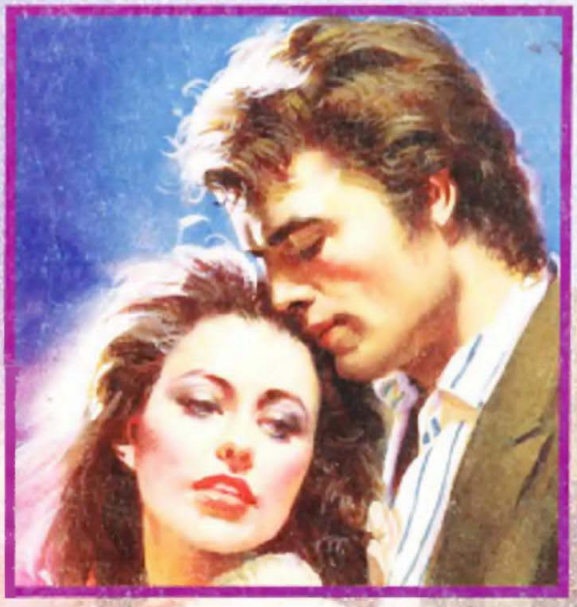

Nora Roberts a scris cărţi de mare succes, peste 40 de romane de dragoste, avînd un tiraj de 20 de milioane de exemplare. I s-au decernat aproape toate premiile importante pentru genul *Roman de dragoste.*

Uneori, cele mai bine păstrate secrete sînt cunoscute de toată lumea

Bestseller

Preţ 2300 lei

Nora Roberts

Secrete publice vol. 2

Public Secrets
by Nora Roberts

© copyright 1990 by Nora Roberts

© copyright 1994 by Editura MIRON

ISBN 973-95056-6-3

Capitolul 23

Erau douăzeci și doi de instrumentiști, inclusiv la vioară, flaut, violoncel, fagot, harpă, toți îngrămădiți într-un studio de înregistrare. O grămadă de asistenți se ocupaseră cu sîrg să-l decoreze. Din tavan atîrnau globuri roșii, strălucitoare, ramuri de brad erau atîrnate pe pereți și un pom din aluminiu se ridica pe un postament, într-un colț.

Johnno încercase ceea ce numea el un chef. După ce băuse două căni și supraviețuise, celelalte merseseră pe gît fără a se mai gîndi la ele. Nimeni nu era beat încă, dar aveau o bună dispoziție deplină. Se străduiseră cu înregistrarea unui cîntec mai bine de patru ore, iar Brian era aproape satisfăcut cu ceea ce ieșise. Îl uimea faptul că o melodie vagă din mintea lui putea să capete o asemenea claritate și autonomie. Încă și

acum, cînd asculta uneori ceea ce crease el însuși, simțea același trac ca atunci cînd scrisese primul cîntec. Îl vedea pe Pete plictisit și nerăbdător la pupitrul tehnic ca întotdeauna în fața perfecționismului lui Brian. Brian însă nu îi dădea nici un răgaz și continua să îl scalde în muzică. Johnno juca poker cu unul dintre flautiști și cu artistul drogat cu degetele lungi și subțiri. Johnno se complăcea la joc cu tot felul de trișerii și cu lovituri pe la spate. P. M. citea ceva ce părea a fi un ziar cu ciudățenii. Un ziar dintre cele mizerabile, s-ar fi putut spune după pagina întîi. Părea să prefere singurătatea și să citească despre crime îngrozitoare. Stevie era din nou în baie. Nu rezistase nici o săptămînă de la ultima externare și trebuia să caute din nou o clinică. Erau satisfăcuți, s-a gîndit Brian și puteau spune că n-au pierdut ziua degeaba. A auzit și nota finală.

– Vreau să exersez din nou partea vocală.

Johnno a pus miza. I-a aruncat harpistei o ocheadă galeșă. Rîzînd, ea i-a dat o hîrtie de cinci lire.

– De unde ai știut că trebuie să dublez potul?

– Simplu.

Johnno s-a ridicat și s-a dus spre pupitrul tehnic. Ca și Brian, și-a dat seama de privirea iritată și urîcioasă a lui Pete, dar nu l-a băgat în seamă.

– Încă o mînă.

– Nu se poate, fiule. Stevie a revenit în studio. Acum zbura, plin pînă la refuz de cocaină și heroină. Nu știi ce zi este azi? Fir-ar să fie, este Crăciunul.

– O să fie de-abia peste cîteva ore. Brian își ascun-

dea iritarea. Oricît de trist ar fi fost, reușiseră totuși să facă ceva cu Stevie înainte de a se droga. Hai să terminăm, ca să te poți duce acasă.

– Ia te uită cine este aici, i-a anunțat Stevie cînd Emma s-a strecurat în studio. Este micuța noastră. A luat-o pe după umeri. Ia zi, Emma, cine este cel mai bun?

– Tati. Ea a zîmbit cu greu și l-a sărutat pe obrazul scheletic.

– Ei, fir-ar să fie!

– M-am gîndit eu că vă găsesc aici. Pentru că Stevie continua să o țină pe după umeri, a mers împreună cu el spre microfon. Îl simțea vibrînd ca o coardă prea întinsă. Sînteți de acord să vă ascult puțin?

– Biletele sînt cam scumpe.

Observîndu-i disperarea, Johnno l-a contrazis pe Stevie.

– Dar fiindcă este Crăciunul, o să uităm de preț.

– N-o să mai dureze mult, a afirmat Brian.

– De două ore spune același lucru. Johnno a strîns-o în brațe repede ca să o liniștească. Omul ăsta e maniac. Să vezi ce-i face după audiție. Brian și-a lăsat țigara, apoi și-a dres glasul bînd niște apă.

– O să cînt doar partea vocală de la *Lost the Sun*

(Soarele pierdut).

– Soarele pierdut? a repetat ea. Înseamnă că sînt norocoasă, pentru că e cîntecul meu favorit din ciclul ăsta.

– Bine. Poţi să fredonezi cu noi. Ea a rîs spre Johnno şi şi-a luat un scaun.

– Nu, aşteaptă. Brian a apucat-o de braţ zîmbind. Asta e. De asta aveam nevoie. Deja arăta spre nişte căşti. O să cînţi şi tu pe vocea a doua.

– Tati, nu mă pricep.

– Ba poţi. Cunoşti şi cuvintele şi melodia.

– Da, dar...

– Perfect. Nu ştiu de ce nu m-am gîndit la asta înainte. Cîntecul ăsta are nevoie de o voce feminină. Ţine-o pe o tonalitate înaltă şi puţin melancolică.

– Nu te poţi împotrivi, i-a zis Johnno punîndu-i căştile pe urechi. Emma a scos un suspin. Mai bine să nu se supere.

– Şi care e procentajul meu? O să fiu şi eu menţionată pe album? Şi cu controlul artistic cum stăm?

Brian a strîmbat din nas. Îi părea bine să îl vadă fericit, s-a gîndit ea. Era o idee care îi venise tatălui ei şi nu voia să-l contrazică. Acum dădea mereu indicaţii, îl punea pe Johnno să repete, păstrînd asupra lui Stevie

un ochi de vultur și se detașa în mod subtil de P. M. Ea auzea prin căști muzica coardelor triste și capricioase și flautul. Era un sunet plin, mai degrabă clasic. Precum ploaia, și-a dat ea seama – nu ca o furtună, ci ca o ploaie, clară și într-un fel dulce, în ciuda cuvintelor melancolice. „Ți-am căutat chipul / Te-am chemat pe nume / Tu erai lumina / Dar eu eram umbra / Am pierdut soarele." Ea a ascultat, transportată, așa cum fusese întotdeauna în apropierea și în ciudata armonie pe care reușea tatăl ei să o stabilească împreună cu Johnno. Vocea tatălui ei se tînguia, se atîrna de note, îi mîngîia pe toți. Cuvintele triste, lipsite de speranță îi mergeau drept la inimă. Dar la Bev se referea, și-a dat ea brusc seama. Cînta despre Bev. Pentru Bev. Emma și-a rotunjit ochii privindu-l fix pe Brian. Cum de nu își dăduse seama?

De ce nu înțelesese? El încă era îndrăgostit. Nu era nici furios, nici plin de resentimente, era doar teribil de îndrăgostit. Nu se gîndea la asta, pur și simplu simțea și atunci a început să-l acompanieze cu vocea ei. Nici nu și-a dat seama cînd Johnno s-a retras, lăsînd-o pe ea singură cu tatăl ei. Nu o făcuse intenționat. Nu-i păsa că lacrimile îi scăldau acum genele. Vocea ei se topea în vocea lui , așa cum și inima ei se topea într-a lui. „Viața mea e în umbră fără tine / Fără tine / Visez la lumină dar mă trezesc în întuneric / Am pierdut soarele". Cînd muzica s-a apropiat de final și s-a stins, ea i-a luat mîna și i-a dus-o la obraz.

– Te iubesc, tati. El a sărutat-o stăpînindu-și cu greu

lacrimile.

– Să ascultăm playback-ul, a strigat el. Se făcuse aproape unu înainte de a se termina înregistrarea. A trecut aproape o oră înainte ca Brian să fie satisfăcut cu dublajul. Emma l-a privit pe tatăl ei cum și-a turnat un pahar pînă sus cu *Chivas Royal* și l-a băut ca pe apă, discutînd o problemă tehnică cu inginerul. Ea ar fi vrut să se necăjească din cauza asta, dar nu acum, nu cînd începea să înțeleagă ceva din durerea lui. Dar nici nu putea rămîne calmă în timp ce el își îneca această suferință în whisky. A ieșit și s-a dus în baie ca să-și împrospăteze fardul. Se spusese ceva despre o ieșire la un club local. Obosită sau nu, avea să meargă și ea, să-l supravegheze pe tatăl ei. Cînd a deschis ușa, a rămas șocată. Dalele albe erau stropite de sînge. Mirosul sîngelui, rece și metalic, amestecat cu duhoarea vomei a făcut-o să se rezeme de perete și să încerce să înțeleagă ceva. S-a dat rapid înapoi, aproape gata să cadă, înainte de a reuși să se repeadă înapoi în studio.

– Tati! El termina de băut în timp ce cu o mînă încerca să-și pună haina. Pe chipul lui se vedea expresia succesului, dar rîsul i-a murit pe buze cînd a văzut-o pe Emma.

– Ce este? Ce s-a întîmplat?

– La WC. Repede. A rămas în spate, strîngîndu-l pe Johnno de braț, în timp ce Brian deschidea ușa.

– La dracu. După o privire rapidă, a trîntit ușa din nou. Să vină cineva să curețe asta, a explodat spre

Pete. Luînd-o pe Emma de braţ, a început s-o împingă înapoi în studio.

– Să cureţe? Ea s-a dat înapoi. Tati, pentru Dumnezeu, pe toţi pereţii este sînge. Cineva a fost lovit. Trebuie să...

– Pune-ţi haina şi să plecăm.

– Să plecăm?. Trebuie să chemăm poliţia sau un doctor, sau un...

– Uşor Emma, a murmurat Pete. Nu e nevoie de poliţie.

– Nu e nevoie? S-a răsucit spre el, apoi spre tatăl ei. Trebuie să-i chemăm.

– Nu chemăm pe nimeni şi tu trebuie să uiţi asta.

– Dar...

– Este Stevie. Brian a luat-o furios pe după umeri şi a întors-o spre colţul în care era Stevie. Acum este într-o stare de mare uzură. Nu mai are nici o venă cît de cît rezistentă şi de aceea pierde sînge.

– Dumnezeule! Nu putea uita imaginea oribilă a pereţilor stropiţi de sînge. Şi-a făcut-o singur? Se omoară pur şi simplu.

– Cam aşa ceva.

– De ce nu faceţi ceva pentru el?

– Ce dracu aş putea face eu? I-a pus pe ea haina cu forţa. Este viaţa lui.

– Spui un lucru oribil, a şoptit ea.

Ca să facă pace, Pete i-a pus mîna pe umăr.

– Nu ai de ce-l acuza pe Brian, Emma. El a încercat, te asigur. Noi toţi am încercat. Imediat ce termi-

năm albumul, o să-l convingem din nou să meargă la dezintoxicare.

– Imediat ce vom termina albumul, a repetat ea. Blestematul de album. Revoltată, s-a întors spre tatăl ei. El este prietenul vostru.

– Da, el este și prietenul meu. Nu îndrăznea să-i spună de cîte ori îl ajutase pe Stevie, de cîte ori îi făcuse rost de ace și șterse sîngele. Tu nu poți înțelege, Emma.

– Nu, nu pot. S-a mai uitat o dată la ei și s-a răsucit spre ușă. Plec acasă.

– Emma... Disperat, s-a uitat neajutorat la Stevie.

– Haide, P.M. L-a ridicat pe Stevie în picioare. O să-l duc în pat.

– Perfect. Brian a ieșit cu Emma afară. Ninsoarea se oprise iar luna strălucea cu o lumină albăstruie. Automat el și-a strîns haina în jurul trupului. Emma. Și-a pus o mînă pe umărul ei. A fost suficient ca să o oprească din mers, dar ea nu îl putea privi. Nu sînt supărat că te-ai purtat așa. Înțeleg că e un șoc să vezi asemenea lucruri, să știi că cineva la care ții pățește chestii din astea.

– Da. A tras adînc aer în piept ca să-l poată privi. E foarte greu.

– Eu nu mă înțep, Emma. Niciodată nu m-am drogat așa.

– Deci totul e perfect? Se simțea oarecum ușurată dar nu pe deplin. Trist, el și-a trecut o mînă prin păr.

– Nu pot să spun că e bine sau e rău. Îți spun doar

adevărul.

– Nu este adevărul care mă interesează pe mine.

– Foarte bine. Emma, dacă aș fi putut, te-aș fi cruțat de orice lovitură de genul acesta.

– Nu vreau să fiu cruțată. Nu am nevoie să fiu. Amîndoi s-au întors cînd P.M. și Johnno l-au purtat pe Stevie afară spre o mașină care îi aștepta. Ăsta este genul de viață pe care îl vrei? Pentru asta ai muncit tu? La asta ai visat? Întrebările ei îl rușinau. Îl făceau totodată furios pentru că nici lui nu îi era clar răspunsul.

– N-am cum să-ți explic, Emma, dar știu că nu poți obține tot ce vrei și sînt absolut convins că nu ajungi să-ți împlinești toate visurile. S-a întors din nou dar n-a plecat. El a sărutat-o blînd pe păr. N-au mai vorbit pînă cînd au ajuns la mașină. Ca o umbră, Sweeny se ținea după ei.

Faptul că locuia lîngă Hollywood de cînd se știa nu distrusese fantezia și vraja pentru Michael. Aprecia vedetele la fel de mult ca orice tip. Nu îl deranja să își

petreacă zilele din februarie lucrînd la paza pentru filmările de la *Devastată.* Fusese o dezamăgire că Angie Parks nu apăruse încă din primele cadre. Dar era încîntat să le privească pe cele două gemene care jucau rolul Emmei. Fusese nevoie de o căutare grozavă ca să găsească o pereche de puștoaice care să-i semene Emmei. Desigur, Emma fusese mai drăguță, s-a gîndit. Mai drăguță. Ochii ei erau mai albaștri, mai mari. Iar gura ei... Mamă, ce guriță avea. Mai bine ar fi fost să se concentreze asupra slujbei lui care nu era, așa cum își bătuseră unii joc, o treabă de doi bani. Admiratorii mișunau pe acolo în fiecare zi. Cei mai îndîrjiți fani ai formației *Devastation* erau împotriva cărții lui Jane Palmer sau a faptului că urma să se facă un film. Unii purtau pancarte, alții doar huiduiau. Erau și unii îmbrăcați în haine de piele și cu hanorace care-i priveau de parcă tare ar fi avut poftă să încingă o bătaie cu polițiștii. La asta se mai adăuga și gloata de fetișcane care aplaudau și rîdeau ori de cîte ori apărea la vedere Matt Holden. Tînărul actor care juca rolul lui Brian McAvoy era visul de aur al adolescentelor. Michael avea o gleznă lovită, un umăr rănit și uniforma ruptă de admiratoarele înverșunate. Farmec, pe dracu, s-a gîndit stînd lîngă studio. Soarele se înălțase și ardea. Poluarea aerului era groaznică și aici la Los Angeles, s-a gîndit Michael. Producătorii hotărîseră că ar face o bună reclamă, invitînd cîțiva fani la filmări, să joace ca figuranți, să apară pe fundal. Cei de la pază aveau destule necazuri ca să țină mulțimea în spatele

liniei formate de polițiști. Acum, erau chiar în alertă.

Și apoi apăruse ea. Angie Parks. Acea somptuoasă regină a filmului cu un bust fascinant, care făcea ca definiția de senzualitate să capete un sens nou. Presa deja se repezise cu bucurie asupra ideii cum ironia soartei făcuse ca fosta soție a lui P.M. Ferguson să joace rolul fostei iubite a lui Brian McAvoy. Bărbații erau invadați de sudoare cînd trecea ea pe acolo, în fusta scurtă și în bluza de bumbac. Părul ei era ca un puf în jurul capului, după cum era moda anilor '60. Ea le zîmbea fanilor – un gest prietenesc, dar mai mult un mod de a-i ține departe decît de a-i face să se apropie. După o tevatură întreagă cu directorul și cu co-starul ei au început să tragă primele cadre. Era destul de simplu, Jane și Brian se plimbau pe străduța murdară, ținîndu-se cu brațele de după mijloc. Era o atmosferă de poveste amoroasă și de intimitate. Dimineața trecea și ei repetau această plimbare filmată din diferite unghiuri, pentru a trage cadrele cele mai potrivite cu chipul lui Jane întorcîndu-se adorator spre iubitul ei.

Abia la pauza de masă Michael a constatat că Angie se uita fix la el. Dintr-o dată a simțit că îl strînge gulerul și că este scăldat de sudoare. A observat-o murmurînd ceva unuia dintre asistenți, care a șovăit, apoi a văzut-o plecînd la brațul directorului de producție. Mai tîrziu, în cursul zilei, au stabilit un dialog. Avea același mod de a merge, aceleași gesturi. Pentru nimic în lume Michael nu-și putea aminti ce își spuseseră actorii. Ceva despre iubire fără moarte, despre devoțiune veșnică, despre

planuri de viitor. Ştia doar că de fiecare dată, Angie trimitea spre el o privire lungă, înfocată. De fiecare dată cînd ea proceda astfel, lui îi tresăreau mușchii stomacului. Ea venea spre el, s-a gîndit Michael cu o excitaţie mohorîtă și care îl adusese chiar în pragul spaimei. Dar ea se pricepea foarte bine. În ciuda fascinaţiei lui pentru ea, nu îi scăpăraseră privirile invidioase și observaţiile înciudate ale celorlalţi ofiţeri de la pază. Totuși a fost un șoc cînd ea l-a arătat pe el cu degetul.

– Cel care mă păzește pe mine de obicei nu e aici.

– Poftim?

– Ești paznicul meu. Ea i-a zîmbit, cu un zîmbet lasciv, seducător pe care el îl văzuse de multe ori pe ecran. Avea gura dată cu un ruj strălucitor pentru scenă. Privindu-l, ea și-a scos limba din gură și și-a lins buzele.

– Trebuie să merg să mă schimb și să-mi refac machiajul. Mă poţi aștepta afară.

– Dar...

– O să mă duci acasă, i-a spus și a pornit-o înainte.

– Domnișoară Parks. Eu sînt, ah, în timpul serviciului.

– Da. Acum ești paznicul meu. I-a zîmbit din nou pentru că-i plăcea și ei ceea ce-i spusese. Am primit anumite scrisori de amenințare în legătură cu rolul ăsta. Mă simt mult mai în siguranţă cînd am alături de mine un bărbat puternic. A făcut o pauză și din nou i-a oferit acel zîmbet de parcă ar fi semnat niște autografe. Producătorii au aranjat treaba asta cu superiorii tăi azi după-amiază. L-a privit pe sub gene, apoi s-a dus la

rulota ei, unde a fost imediat înconjurată de mulțimea asistenților. Michael a rămas unde era.

– Kesselring. Michael a clipit, apoi a reușit să zărească chipul lat și roșu al sergentului Cohen.

– Ordonați, sergent?

– Trebuie să o escortezi pe domnișoara Parks acasă. Pînă la noi ordine, va trebui să o iei în fiecare dimineață, să o conduci la studio, apoi să o însoțești înapoi la rezidența sa. Lui Cohen nu-i plăcea acest aranjament. Era evident după felul în care pronunța cuvintele. Michael s-a gîndit că, dacă omul nu ar fi fost în uniformă, ar fi preferat să tragă un scuipat în stradă.

– Da, domnule.

– Sper să te comporți într-o manieră cît mai adecvată.

– Da, domnule. Michael era prudent față de el. Ea a ieșit din rulotă după treizeci de minute, purtînd un costum larg, roșu, strîns în talie cu o curea de piele bătută în ținte. Aducea cu ea acea mireasmă fierbinte, tare, care-l făcea pe orice bărbat să saliveze. Părul ei era ciufulit în mod voit, ochii ascunși sub ochelarii de soare imenși. I-a dat deoparte ca să-l mai privească din nou lung pe Michael, apoi a așteptat lîngă mașina de poliție, pînă cînd el i-a deschis ușa. I-a dat adresa, apoi și-a închis ochii și a tăcut, dîndu-i fiori tot timpul cît a condus. Multă vreme, pînă cînd au ajuns la porțile proprietății ei, Michael s-a gîndit că se înșelase asupra intențiilor ei. De aceea se simțea totodată ușurat dar și păcălit. Parcă nu auzise el că ea avea de a face cu ve-

deta-bărbat din film? Desigur, o mulțime de bîrfe nu reprezentau decît speculații și publicitate, dar în orice caz era mult mai de înțeles să fie atrasă de un personaj-vedetă precum Matt Holden decît de un prăpădit de polițist în uniformă. Ea i-a făcut semn paznicului de la poartă, așa că poarta ornamentală de oțel a fost ridicată cu măreție. Michael și-a amintit că o condusese acasă altă dată pe Emma în vechea lui mașină Chevelle, avînd pe portbagajul de deasupra scîndurile de surf. Asta l-a făcut să zîmbească. Și să simtă un fel de regret. Emma nu avea să facă parte din viața lui decît în închipuirea lui. Conștient de datoria care îi revenea, a ieșit, a înconjurat mașina și a deschis portiera din partea ei.

– Intră, ofițerule.

– Doamnă, eu...

– Intră, a repetat ea, apoi a urcat treptele în felul ei stilat. A lăsat ușa deschisă ca să o închidă el, apoi a străbătut holul fără a se uita înapoi. Angie nu avea nici o îndoială că o va urma. Bărbații o urmau întotdeauna. După ce și-a scos ochelarii de soare, a intrat în ceea ce îi plăcea să considere că este camera de primire. A deschis un bar Ludovic al XV-lea și a scos două pahare.

– Scotch sau bourbon? Îl vedea în prag, șovăind.

– Eu sînt în timpul serviciului, a murmurat. El își pironise ochii, știa ea că așa avea să fie, la portretul în mărime naturală de deasupra căminului. Îl văzuse cînd fusese acolo cu Emma, în același loc, dar atunci Emma îi era alături.

– Desigur. E reconfortant să știu că îți iei slujba în serios. S-a întors spre bar, a ales o răcoritoare și i-a turnat-o într-un pahar. Îți iei meseria în serios, nu-i așa?

– Da.

Zîmbind, Angie i-a întins paharul.

– Dar o Coca-Cola ai voie? Mi-ar plăcea să vorbesc cu tine cîteva minute. Să încerc să te cunosc. A sorbit din băutura ei, privindu-l pe deasupra paharului. Mai ales că o să ai grijă de mine o vreme. Și-a trecut din nou limba peste buza de sus. Angie era foarte grijulie cu fiecare vorbă, cu fiecare mișcare pe care o făcea, construind pînza de păianjen după cum obișnuia. Nimic nu era mai încîntător decît să prindă un bărbat în acea învăluire netedă, vicleană a sexului.

– Hai că nu mușc. L-a așteptat pînă cînd el a acceptat paharul și apoi s-a întors pe sofa. Își arcuise spatele în colțul înțesat de perne, își pusese lenevos brațele la spate. Mătasea costumului ei se ridicase ușor atunci cînd își încrucișase picioarele.

– Stai jos. A mai sorbit din nou din băutura ei. Zîmbetul ei seducător era o obișnuință, dar sub el începuse să-i crească într-adevăr excitația. El era atît de tînăr și de naiv. Probabil că trupul lui era tare ca piatra. Și trebuia să fie și el nerăbdător. Imediat ce va reuși să-l scoată din timiditatea lui de început – și aceasta în sine constituia o atracție – el se va comporta minunat. S-a gîndit că probabil avea ceva mai mult de douăzeci de ani și că era capabil să facă amor ore în șir. Angie și-a trecut degetele peste perna de lîngă ea.

– Povestește-mi despre tine.

El s-a așezat, pentru că se simțea ca un idiot, așa cum rămăsese în mijlocul camerei, cu paharul de Coca în mînă. Nu fusese chiar stupid. Impresia inițială asupra intențiilor ei fusese absolut corectă. Problema era că nu era hotărît dacă voia să intre în joc.

– Sînt polițist la a doua generație. Originar din California. A băut, dorind să se relaxeze. Pentru Dumnezeu, doar avea douăzeci și patru de ani. Dacă uluitoarea domnișoară Parks dorea să cocheteze, el îi putea face față. Și era un admirator al ei. A zîmbit. Angie aproape că torcea de încîntare.

– Adevărat?

– V-am văzut toate filmele. Din nou și-a îndreptat privirea spre portret.

– Îți place?

– Mda. Este fenomenal.

Mișcările ei încete`și fluide au continuat și cînd s-a întins să scoată o țigară dintr-o cutie *Lalique*. Ea a ridicat-o privindu-l fix, pînă cînd el și-a dat seama și s-a întins după bricheta de pe masă.

– Ia-ți și tu una, i-a spus indicîndu-i cutia cu țigări. El se gîndea de pe acum ce o să le povestească băieților la vestiar. Or să moară de invidie la gîndul că el stătuse

pe aceeași sofa cu Angie Parks.

– Am mai văzut portretul și altă dată.

– Cum adică?

– E ciudat cînd mă gîndesc la asta. A tras un fum și aproape că s-a relaxat. Am fost pe aici în urmă cu șapte sau opt ani, așa cred. Cu Emma.

– McAvoy? Privirea lui Angie a devenit brusc interesată.

– Da. Într-o vară m-am întîlnit cu ea pe plajă. Ne cunoșteam de mai mulți ani. Eu am dus-o pe ea acasă. Mă rog, aici. Mi se pare că atunci erați în Europa la filmări.

– Mmmm. S-a gîndit o clipă la ideea asta, apoi a zîmbit. Nu știa de ce asta îl făcea mai interesant. Iată că era aproape gata să îl seducă pe unul dintre prietenii micuței Emma McAvoy – și totodată juca rolul mamei Emmei în ceea ce era sigur că va deveni cel mai la modă film al anului. Și o să fie cu atît mai interesant să se gîndească la ea însăși ca fiind Jane în timp ce vor face dragoste.

– Cît de mică e lumea. Și-a pus paharul deoparte și s-a aplecat spre el ca să se joace cu nasturii cămășii lui. Știi ce mai face Emma?

– Nu. Mă rog, am văzut-o luna trecută cînd a fost aici, în oraș.

– Asta nu-i prea grozav. Îi desfăcuse primul nasture. Voi doi sînteți... îndrăgostiți?

– Nu. Adică...nu, domnișoară Parks.

– Angie. I-a aruncat fumul drept în față, apoi și-a

stins ţigara. Dar cum te cheamă, dragă?

– Michael. Michael Kesselring. Eu nu...

– Kesselring? Există vreo legătură cu ofiţerul care a investigat crima din familia McAvoy?

– Este tatăl meu. Domnişoară... Ea a început să rîdă atunci tare, prelung şi cu încîntare.

– Din ce în ce mai bine. Hai să zicem că ăsta este destinul. Mîna ei l-a strîns mai tare. Relaxează-te. El nu era un tîmpit. Şi nici mort nu era. Cînd ea a continuat să-l mîngîie pe corp, plăcerea l-a invadat ca o fierbinţeală neaşteptată. Totodată a început să simtă şi vinovăţia. Era ridicol, şi-a spus. Ea era frumoasă, periculoasă – aşa ceva şi-ar fi dorit orice bărbat în visurile lui. Avusese parte de femei, începînd cu Caroline Fitzgerald în noaptea dinainte de a împlini şaptesprezece ani. Îşi pierduseră împreună virginitatea, tensionaţi şi scăldaţi de sudoare. De cînd cu Caroline mai învăţase multe alte lucruri. Angie i-a luat ţigara dintre degete, lăsînd-o să ardă singură în scrumieră, în timp ce organul lui se mărea sub mîna ei. El avea să fie delicios, s-a gîndit ea. Atît de delicios. Iar ironia soartei – şi această ironie îi plăcea.

– N-am avut niciodată un poliţist, a murmurat ea mîngîindu-l pe buze. Tu o să fii primul. El simţea că îşi pierde răsuflarea. Şi-a scuturat capul ca să îşi revină. Avea o viziune dureros de lucidă, el stînd cu Emma pe plajă, iarna. Apoi Angie s-a ridicat. Cu o simplă mişcare a mîinilor şi-a desfăcut cureaua, nu mai trebuia decît să-şi scoată umerii pentru ca mătasea roşie să-i

alunece la podea. Nu avea nimic pe dedesubt, iar trupul ei era alb, ademenitor, complet gol. S-a mîngîiat singură, cu lascivitate. Înainte ca el să facă vreo mișcare, ea era deja deasupra lui. Cu un geamăt de plăcere și-a apăsat gura de sînii ei perfecți, netezi.

– Fă-mi ceva, a murmurat ea, fă-mi orice îți place.

Capitolul 24

Era o zi rodnică pentru ziare.

„ANGIE PARKS ARE UN IUBIT RĂCAN"

„O POVESTE DE CULISE"

„TRIUNGHIUL PASIUNII ŞI AL MORŢII LA HOLLYWOOD"

Articolele făceau legătura cu familia McAvoy şi totul era orchestrat ca într-o formaţie de alămuri. La New York, Emma încerca să nu bage în seamă bîrfa şi se ruga să nu fie bazată pe fapte. Nu că ar fi fost treaba ei, încerca să se convingă petrecînd ore în şir în camera de developat. Michael nu mai reprezenta altceva decît un prieten – în fapt doar o cunoştinţă. Nu mai aveau nici un fel de legături şi nici o relaţie. Cu excepţia sărutului pe care şi-l dăduseră. Ea făcuse o idilă din asta. Un sărut nu înseamnă nimic. Totuşi nu-i plăcea, nu putea să-i placă. Poate că simţea ceva – dar nu mai

era sigură. Şi nici nu mai conta. Dacă Michael fusese prins în lucrătura lui Angie, ei îi părea rău pentru el. Simţea în suflet că fusese trădată.

Ei aveau fiecare propria lor viaţă. El în California, ea pe cealaltă parte a oceanului. Şi, în sfîrşit, ea făcea ceva cu adevărat. Lucra pentru Runyun. Putea fi o biată asistentă, dar măcar era asistenta lui Runyun. În ultimele zece săptămîni învăţase de la el mai mult decît învăţase în anii de facultate din vrafuri întregi de cărţi. Lucra la lumina roşie şi a deplasat uşor fotografia cufundată în fixativul de developat. Devenea tot mai bună şi avea de gînd să devină încă şi mai pricepută. Într-o zi, s-a gîndit, o să-l poată răsplăti pe Runyun pentru banii lui. Profesional , ea era pe drumul pe care şi-l dorise. Personal... Viaţa ei începea să se schimbe. Mama ei. Cum îşi putea ea explica sentimentele pe care le avea, ştiind că femeia pe care o înfruntase în camera întunecată de la Londra o născuse pe ea? O să poată oare să facă o deosebire între ceea ce înţelegea şi ceea ce simţea? Dar spaimele ei? Oricîte asigurări îi dăduse Bev, niciodată nu o să scape de cea mai mare spaimă a ei. Ar putea fi ea asemenea lui Jane? În adîncul său, se temea că o posibilă ereditate ar putea să o facă să se schimbe din ceea ce dorea în ceea ce îi fusese dat prin naştere. O beţivă. O beţivă ieftină şi încărcată de venin. Cum ar putea scăpa de acel destin care părea să se repeadă asupra ei din toate părţile? Mama ei, bunicul ei, tatăl ei. Oricît ar fi vrut să se mintă, trebuia să accepte că bărbatul pe care-l iubea

cel mai mult era tot sclavul băuturii, ca și femeia pe care ea dorea s-o urască. Acest fapt o făcea să se simtă terorizată. Nu voia să creadă, dar îi era și frică să nu creadă. Nimic nu era grozav. Nu-i ajuta faptul că reflecta mereu la asta, și-a spus și a pus fotografia la uscat. Emma a studiat-o, cu o privire critică, înainte de a se duce la aparatul de mărit. Deși avea atîtea griji personale, era îngrijorată și pentru Marianne. Emma știa că prietena ei fusese la cursuri și se întîlnea cu Robert Blackpool pentru a-și lua gustarea sau pentru a bea ceva în diverse localuri. De acolo adesea cutreierau cluburile – *Elaine's*, *Studio 54*, *Dancetaria* – unde Blackpool putea fi văzut. Erau nopți în care Marianne venea doar în zori, cu cearcăne sub ochi și plină de vervă. Mai rele erau nopțile în care Blackpool rămînea în apartament, în atelierul lui Marianne. În patul lui Marianne. Din toată inima ar fi vrut ca Marianne să fie fericită. Marianne era fericită. Îl iubea nebunește pe Blackpool, pentru prima oară în viața ei iubea, iar bărbatul, după toate aparențele, o adora. Ea își ducea viața în mod decadent, excitant, vesel, așa cum ele două își propuseseră în timp ce fuseseră închise între pereții școlii de la *Saint Catherine*. Emma se enerva singură pentru că era geloasă și critică. Îi părea rău că nu o mai avea pe Marianne pentru sine și de aceea se considera singură ca fiind o țîfnoasă. O irita să vadă pe fața lui Marianne strălucirea iubirii. Și pentru asta se simțea invidioasă. Cu toate că i se părea că nu avea dreptate, Emmei nu îi plăcea povestea de dragoste a

lui Marianne. El era un bărbat frumos, excitant și talentat. Asta nu putea fi negat, mai ales cînd s-a pus pe studiat fotografiile care se uscau. El fusese un gentleman perfect, și-a amintit Emma. Se simțea în largul lui, fusese amuzant, făcuse complimente – într-un mod platonic, potrivit cu statutul lui de amant al prietenei ei.

Amant. Cu un suspin, Emma s-a încruntat la fotografii. Poate că asta o deranja. Ea și Marianne împărțiseră totul – fiecare gînd, fiecare dorință, fiecare vis, timp de mai bine de zece ani. Dar treaba de acum nu avea cum să fie împărțită între ele, iar fericirea spumoasă a lui Marianne o întrista – îi amintea Emmei continuu că nu simțise niciodată ceea ce simțea prietena ei. Ar fi trebuit să se rușineze de asta, s-a gîndit ea. Își putea justifica sentimentele din cauză că Blackpool era prea mîngîietor, prea experimentat, prea pasionat de cluburi și de femei. Ochii lui erau prea intenși cînd zăboveau asupra ei – și prea încărcați de siguranță cînd și-i punea asupra lui Marianne. Dar adevărul era că ea o invidia îngrozitor pe Marianne. Asta nu conta, n-avea nici o importanță că ei nu îi plăcea acest bărbat. Nu conta că nici lui Johnno nu-i plăcea și făcea mereu comentarii disprețuitoare despre pasiunea lui Blackpool pentru pantalonii de piele și lanțurile de argint. Ceea ce o deranja era că Marianne era îndrăgostită. A aprins lumina încordîndu-și spatele. Îi era groaznic de foame, pentru că își petrecuse majoritatea zilei developînd poze. Spera ca Runyun și cei de la revista *Rolling Stone* or să-i accepte instantaneele pe care le luase cu

formația *Devastation* în studioul de înregistrare. Scotocea prin frigider după ceva mai interesant decît șunca dezghețată cînd a auzit deschizîndu-se iiftul.

– Sper că ai adus provizii; a strigat ea. În frigiderul ăsta ar fi loc și de proiecte științifice.

– Scuze.

Emma a tresărit la vocea lui Blackpool.

– Am crezut că era Marianne.

– Nu. Ea mi-a dat o cheie. I-a zîmbit arătîndu-i-o, înainte de a o vîrî în buzunarul pantalonilor. M-aș fi oprit la magazinul de delicatese dacă aș fi știut că o să găsesc o femeie înfometată.

– Marianne e la facultate. Emma s-a uitat la ceas. O să se întoarcă în curînd.

– Am timp. A intrat în bucătărie și s-a uitat peste umărul ei. Emma s-a dat deoparte automat. Emoționant, a zis el și și-a luat o bere dintre cele pe care Marianne le stocase acolo. Era un deschizător de aramă fixat în perete și el a scos dopul, apoi a privit-o pe Emma. Ea își legase părul în vîrful capului ca să nu o deranjeze în timp ce lucra. Simțindu-se observată, a început să i se pară că pantalonii o strîngeau prea tare și că tricoul era prea mare. L-a tras mai bine pe umeri.

– Îmi pare rău că nu îți pot oferi nimic altceva. El și-a ridicat o sprînceană, a zîmbit, apoi a băut.

– Nu contează. Consideră-mă ca făcînd parte din familie.

Ea nu se sinchisise că era în bucătăria micuță cu el. Cînd a vrut să treacă pragul, Blackpool s-a mișcat ast-

fel încît trupurile lor s-au atins unul de celălalt. Fusese un gest deliberat și șocant, pentru că pînă acum se mulțumise cu rolul de prieten politicos al prietenei ei. Văzînd-o tresărind el a rîs.

– Îți produc nervozitate, Emma?

– Nu. Mintea și nu era o minciună ușor de crezut. Încercase să nu se gîndească la el ca la un bărbat, dar coapsele iui fuseseră foarte sugestive atunci cînd se atinseseră de ale ei.

– Tu și Marianne o să ieșiți în oraș?

– Ăsta este planul. El avea un obicei să-și treacă limba peste dinți înainte de a zîmbi, ca un bărbat care se pregătește să deguste o mîncare suculentă.

– Vrei să mergi cu noi?

– Nu cred. Singura oară cînd Marianne o chemase cu ei, Emma fusese tîrîtă din club în club, trebuind mereu să-i evite pe fotografii indiscreți.

– Nu prea ieși în oraș, iubito. Ea și-a azvîrlit capul pe spate cînd el și-a întins mîna să se joace cu părul ei.

– Am prea mult de lucru.

– Că tot vorbim despre asta, ai făcut pozele cu mine?

– Da. Sînt la uscat.

– Pot să arunc o privire? Agitată, ea a pornit-o spre camera obscură. Nu îi era frică de el, a căutat să se convingă. Dacă el încerca marea cu degetul, o să i-o taie scurt.

– Cred că or să-ți placă, a început.

– Ah, să știi că eu am exigențe mari,Emma, fetițo. Ea a înțepenit auzind cum îi spune, dar a continuat.

– Cred că am surprins caracterul tău cu o nuanță de aroganță.

– Sexy? Răsuflarea lui era fierbinte în ceafa ei. Ea a tremurat fără să se poată controla.

– Unele femei consideră că aroganța este sexy.

– Dar tu?

– Eu nu. A arătat spre pozele care atîrnau la uscat. Dacă îți place vreuna, o pot mări. El era destul de distrat privindu-se pentru a uita de cochetărie. Au lăsat instantaneele acolo; fusese de acord cu ele din cauza insistențelor lui Marianne și pentru că voise să se joace puțin încercînd să o farmece pe Emma. El prefera femeile tinere – proaspete ca niște țărăncuțe, ca să zicem așa – în special după despărțirea urîtă de soția lui. Ea avusese treizeci de ani, era ironică și gata să îl înșele ori de cîte ori îl suspecta, pe bună dreptate, că nu îi fusese credincios. Se bucurase teribil de entuziasmul rapid al lui Marianne și de comportamentul ei lipsit de inhibiție la pat. Dar Emma, tînără, acea Emma liniștită era cu totul altceva. Se întreba cum ar fi dacă i-ar învinge acea rezervă exterioară. Era sigur că ar putea-o face. Asta l-ar înnebuni pe taică-său – un fapt care ar mai adăuga ceva la întreaga intrigă. Blackpool se amuzase de mai multe ori închipuindu-și că le-ar putea ademeni în pat pe amîndouă femeile. Două trupuri zvelte, proaspete, două studente tinere și vioaie. Bănuiala lui era că Emma rămăsese virgină, în vreme ce Marianne fusese doar pasionată de chemarea sexului. Dar lăsase gîndul acesta deoparte și acum studia fotografiile în alb și negru.

– Marianne mi-a spus că eşti talentată, dar credeam că zicea aşa doar din prietenie.

– Nu. Chiar şi în cămăruţa aceea, Emma reuşise să se păstreze la distanţă. Eu sînt talentată. La asta el a rîs, un rîs jos care îi producea fiori. Simţind că se încordează, s-a îndepărtat mai tare. Dracu să-l ia, era sexy bărbatul ăsta. Dar sub atracţia primitivă era şi ceva care o respingea.

– Eşti cam drăgălaşă. Cînd s-a întors, ei i-a venit în nări aroma lui – de piele de la jachetă, de transpiraţie şi mirosul berii. Dar apele liniştite sînt adînci.

– Eu îmi cunosc munca.

– E mai mult decît muncă. Ca din întîmplare, el şi-a pus o mînă pe perete, tăindu-i efectiv calea. Era un element periculos acolo şi el nu putea rezista.

– Fotografia este o artă, nu? Un artist este născut cu anumite calităţi pe care nu le au oamenii obişnuiţi. A întins mîna şi i-a scos o clamă din păr. Ea a rămas ţeapănă, gata să sară şi speriată ca un iepure prins în cursă. Ştiu asta. Artiştii se recunosc unul pe celălalt. I-a scos cu încetineală şi altă clamă.

– Tu mă recunoşti pe mine, Emma? Ea nu putea nici să vorbească, nici să se mişte. Pentru o clipă nu era în stare nici să gîndească. Cînd ea a început să îşi scuture capul, el şi-a trecut mîna prin părul ei, scoţîndu-i clamele, lipindu-şi gura fierbinte şi lacomă de a ei. Ea nu s-a împotrivit, cel puţin la început, de aceea se va urî întotdeauna pe sine pentru acel moment de plăcere teribilă. El o invada, încîntat şi mai mult de totala ei nevi-

novăţie. Îşi vîra limba printre buzele ei desfăcute, iar cînd gemea ca un început de protest, îşi vîra mîinile sub bluza ei; i-a prins sînii, i-i strîngea şi le dădea drumul, şi din nou la fel, în timp ce ea lupta să-şi recîştige suflul.

– Nu. Nu face asta. El s-a mulţumit să rîdă. Fiorii ei nu făcuseră decît să îl aprindă, deşi la început nu simţise decît un interes trecător. O strîngea atît de tare încît fierbinţeala ei neprevăzută lupta cu el, îl zgîrîia pe pielea jachetei, îi împingea trupul. Cînd el a izbit-o de perete, de pe raft au căzut sticluţele cu substanţe fotografice. Acum nu mai era decît teroarea, se simţea ca un animal încolţit, zgîria cu ghearele, pînă cînd a reuşit să ţipe. Mîinile lui deja erau pe fermoar, trăgîndu-i pantalonii. Ea nu înţelegea cum, deşi ţipa, el devenea tot mai excitat. I-a dat drumul ca să-şi scoată şi el pantalonii. Liberă, ea s-a gîndit la un mod de a scăpa. Terorizată a apucat o foarfecă, ţinînd-o cu ambele mîini.

– Stai departe de mine. Vocea ei era joasă şi răguşită, tremurătoare ca şi mîinile cu care ţinea foarfeca.

– Ce este asta? Era destul de deştept ca să îşi dea seama că privirea sălbatică din ochii ei însemna că întîi o să se lupte, iar apoi o să îi pară rău că nu cedaşe mai repede. Avusese dreptate în ceea ce privea partea virginală, s-a gîndit în timp ce respiraţia i se îngreuna. Şi el dorea să fie primul care să o scape de acest obstacol.

– Îţi aperi onoarea? Acum un minut erai gata să uiţi de ea. Ea n-a făcut decît să-şi scuture capul amenin-ţîndu-l cu lamele foarfecii, aşa că el s-a dat, prudent,

un pas înapoi.

– Vreau să ies afară. Vreau să ies de aici. Să nu te mai apropii de mine, altfel Marianne... Cînd o să-i spun...

N-o să-i spui nimic. Deși era furios, zîmbea. Dacă-i spui o să pierzi o prietenă și atît. Ea mă iubește și o să creadă exact ceea ce o să-i spun eu. Imaginează-ți că te-ai dat la amantul celei mai bune prietene.

– Ești un bastard mincinos.

– Drept este, Emma fetițo. Dar tu ești o frigidă. Mai calm, și-a luat berea încălzită și s-a răsucit.

– Și fiindcă tot am ajuns aici, încerc să-ți fac o favoare. Adică am încercat. O să ai probleme, iubito, probleme mari, dar nici una care să nu-ți poată trece în cazul în care vei fi bine regulată. Încă zîmbind, s-a scărpinat. Și, crede-mă, eu regulez foarte bine. N-ai decît să o întrebi pe ceă mai bună prietenă a ta.

– Ieși afară.

– Dar tu nu vrei să afli asta, nu-i așa? Fetiță dulce și catolică, totul înseamnă păcat și chiar acele visuri dulci pe care ie ai tu cînd asculți ce fac eu sus cu Marianne. Ție ți se cuvine să fii violată, din genul ăla faci parte, care pretinde că e inocentă dar țipă după aceea că vrea mai mult.

Strîngînd din dinți, Emma privea cu bună știință în jos la el, care continua să se mîngîie singur pe organ.

– Dacă o să folosesc asta, a zis ea calmă, o s-o înfig drept în testiculele tale. A avut satisfacția de a-l vedea pălind nu numai de furie, era sigură, dar și de

teamă. El s-a dat înapoi și deși era atît de plăcut de femei, acum își simțea transpirația curgîndu-i pe șira spinării.

– Tîrfă.

– Mai bine tîrfă decît eunuc, i-a răspuns ea calmă, deși îi era grozav de frică să nu-i alunece printre degetele nervoase foarfeca. Amîndoi au auzit deschizîndu-se liftul, amîndoi s-au repezit afară.

– Emma! Vocea lui Marianne suna voioasă prin mansardă. Emma ești acasă? Blackpool i-a trimis Emmei o privire rapidă și șireată.

– Sîntem aici, iubito. Emma îmi arată fotografiile.

– Oh, deci le-a terminat.

El s-a întors lăsînd-o pe Emma în urmă.

– Te așteptam, l-a auzit ea spunînd pe un ton mătăsos.

– N-am știut că o să fii aici. După cum respira Marianne, Emma și-a dat seama că era sărutată în clipa aceea. A lăsat foarfeca și și-a frecat tare buzele.

– Hai să ne uităm la poze.

– Ce-ți trebuie pozele cînd ai în față persoana?

– Robert... Protestele lui Marianne au fost înăbușite cu sărutări. Dar Emma este...

– Las-o pe ea. E ocupată. Te-am așteptat toată ziua.

Emma a rămas acolo unde era în timp ce după murmure și șoapte se înțelegea că ei urcau scările. Foarte calmă, a închis ușa de la camera obscură. Nu voia să mai audă. Nici să-și imagineze. Aproape că o lăsaseră picioarele înainte de a se așeza pe un scaun. Odată

așezată, a dat drumul foarfecii pe podea, apoi și-a dus genunchii la gură și a început să se legene. O atinsese, s-a gîndit dezgustată. Și Dumnezeu să o ierte, pentru un moment dorise ca el să continue cu mîngîierile. Și nu se putea ierta nici pe sine. Telefonul de lîngă ea a sunat de trei ori înainte de a găsi energia să răspundă.

– Da.

– Emma... Emma, tu ești?

– Da. A fost o pauză pe linie, o șovăială.

– Aici e Michael. Michael Kesselring.

– Da, Michael. Se uita trist la pozele care se uscau deasupra mesei de lucru.

– Eu...Te simți bine? E ceva în neregulă?

Ei îi venea să rîdă, să rîdă în hohote.

– Nu. De ce ar fi ceva în neregulă?

– Păi, vocea ta... Poate că ai citit articolele.

– Le-am văzut.

El a respirat adînc. Îi dispăruse din minte toată cuvîntarea pe care și-o pregătise.

– Am vrut să te sun să-ți explic...

– De ce? Nu e treaba mea ce faci tu și nici cu cine. De-abia acum devenise cu adevărat furioasă. Nu văd nici un motiv să-mi pese cu cine te culci tu. Tu vezi?

– Da! Nu! La dracu, Emma, am vrut să nu-ți faci păreri greșit. Ea acum tremura, dar cu un amestec de supărare, nervi și furie.

– Ai de gînd să-mi spui că nu te-ai culcat cu ea?

– Nu, nu-ți spun asta.

– Deci nu mai avem nimic de discutat.

– Emma. La dracu, nu ştiu cum de-am scăpat frîiele. Vreau să vorbesc cu tine despre asta, dar nu la telefon. O să-mi iau o permisie şi o să zbor pînă acolo.

– Nu vreau să te văd.

– Pentru Dumnezeu, Emma.

– Nu vreau. Nu există nici un motiv, Michael. După cum ţi-am spus, eşti liber să alegi pe cine vrei şi pot să-ţi dau şi binecuvîntarea mea. O să las în urmă toată această parte din viaţa mea. Totul. Deci vizita ta nu se potriveşte cu planurile mele. Înţelegi?

– Da. A urmat o pauză prelungită. Da, înţeleg. Noroc, Emma.

– Mulţumesc, Michael. La revedere. Acum plîngea, dar nu se sinchisea să-şi şteargă lacrimile. O reacţie nervoasă, şi-a spus; reacţia venea ca urmare a scenei oribile cu Blackpool. Îi dorea tot binele lui Michael, cu adevărat. La dracu cu toţi bărbaţii! A încuiat uşa, a pus radioul tare, s-a aşezat pe jos şi a început să plîngă.

Capitolul 25

New York, 1986

Mansarda arăta de parcă ar fi trecut pe acolo un uragan. Dar, de fapt, se gîndea Emma, Marianne fusese întotdeauna un vînt puternic. Era o răvășeală de ziare și reviste, trei genți de mînă goale, două erau chinezești, de culoare roșie, una singură, în aceeași culoare îndrăzneață, avea o toartă făcută din lanț; pe jos se afla un teanc de discuri și altele erau răspîndite pe jos ca un joc de cărți. Alegînd unul, Emma l-a pus pe platan și a nimerit peste Aretha Franklin. A zîmbit, amintindu-și că Marianne pusese discul în noaptea dinainte de a-și face furioasă bagajele. Era greu de crezut că Emma și mansarda o vor mai revedea curînd pe Marianne. Emma a apucat o bluză purpurie de mă-

tase și o vestă roșie. Două lucrușoare care, nu se știe cum, scăpaseră de căutarea grăbită a lui Marianne după lucrurile esențiale. Șansa de a studia un an la Paris, la Școala de Arte Frumoase era o ocazie pe care Marianne nu voia să o scape. Emma era emoționată pentru ea – dar era greu, foarte greu, să stea în mansarda aia singură. A rămas o clipă ascultînd. Pe deasupra vocii Arethei se auzea zgomotul traficului de pe strada de dedesubt. Prin ferestrele deschise auzea vocalizele studentului la operă care locuia în vecini; cînta o arie din *Nunta lui Figaro*. Poate că era ridicol să se considere singură în New York, dar chiar așa era. N-o să fie pentru mult timp, și-a reamintit și și-a pus bluza și pantofii. Avea și ea de făcut pachete. Peste două zile va pleca la Londra. O să se ducă din nou în turneu cu *Devastation*, dar de astă dată va avea și o funcție. Fotograf oficial. Era un titlu pe care îl cîștigase, s-a gîndit Emma punîndu-și primul geamantan pe pat. Ea era autoarea instantaneului pe care i-l solicitase tatăl ei cu fotografia grupului pentru coperta discului. Coperta de la *Soarele pierdut* și-a reamintit Emma. Fotografia în alb și negru fusese aclamată, lăudată încît pînă și Pete încetase să mai mormăie despre favoritism. Și nu spusese o vorbă cînd i se ceruse să facă poza și pentru albumul de care se ocupau în prezent. Se simțise satisfăcută de faptul că tocmai el, managerul grupului, o invitase să participe la turneu. Erau incluse salariul și cheltuielile de călătorie. Runyun bombănise, dar nu prea mult. Spusese ceva despre comercializarea artei.

Londra, Dublin, Paris – o vizită rapidă la Marianne – pe această rută. Turneul european era programat să dureze zece săptămîni. După asta, o să facă ceva ce-și promisese de doi ani. O să-și deschidă propriul ei studio. Negăsindu-și costumul de cașmir negru, Emma a urcat scările ca să ia bluza și pantofii. Acolo era un amestec fascinant de arome. Terebentină și opium. Marianne își lăsase atelierul exact ca de obicei. În haos. Pensule și palete, bucățele de cărbune erau băgate peste tot, în borcanele de maioneză și chiar într-o vază de Dresda. Pe lîngă pereți erau sprijinite, în tot felul de poziții, rame de tablouri. Trei salopete pătate în toate culorile erau trîntite pe mese și pe scaune. Lîngă fereastră era o ceașcă avînd în ea ceva ce Emma n-ar fi voit cu tot dinadinsul să cerceteze. Dînd din cap, Emma s-a dus la baie. Era ceva mai mult decît un alcov acolo. Pe măsură ce trecuseră anii, arta lui Marianne avansase. Patul, mare, cu tăblia împodobită, era flancat de două mese. O lampă cu abajur în formă de pălărie de pai se afla pe una, iar pe cealaltă masă, o mulțime de lumînări de dimensiuni diferite. Patul era nefăcut. Marianne refuza să-și facă patul din principiu încă de cînd plecaseră de la școala *Saint Catherine*. În dulap, Emma a găsit trei haine, toate ale ei. Costumul de cașmir negru atîrna între o fustă roșie de piele de care și uitase între timp și un tricou pe a cărui mînecă scria *„Iubesc New York-ul"*. Emma le-a adunat pe toate, apoi s-a așezat pe cearceafurile șifonate ale lui Marianne. Dumnezeule mare, cît de mult o să-i lipsească. Ele împărțiseră totul –

glume, crize, certuri, lacrimi. Între ele nu existau secrete. Cu excepția unuia, și-a amintit Emma. Acesta o făcea și acum să tremure. Nu-i spusese niciodată lui Marianne despre Blackpool. Nu povestise nimănui de altfel. Intenționase, mai ales în noaptea în care Marianne sosise acasă beată și convinsă că el avea să o ceară de nevastă.

– Uite, mi-a dat asta. Marianne îi arătase inima făcută dintr-un diamant care atîrna pe un lanț de aur la gîtul ei. Mi-a spus că nu vrea să îl uit cîtă vreme va lucra la Los Angeles, la noul lui album. Era gata să țopăie de jur împrejurul mansardei.

– E minunat, a făcut Emma efortul de a spune. Cînd o să plece?

– A plecat în seara asta. Eu l-am dus la aeroport.

Emma se simțise ușurată.

– Am rămas în parcaj și am plîns ca un copil o jumătate de oră după ce a plecat avionul lui. Stupid. O să se întoarcă. Apoi se răsucise și o luase pe Emma în brațe. Emma, o să mă ceară de nevastă, știu asta.

– Te măriți cu el? Ușurarea i se transformase în panică. Îi veniseră în minte mîinile lui pe ea, strîngîndu-i sînii. Dar, Marianne, el este... cum...

– Am simțit asta din felul în care mi-a spus la revedere și cum m-a privit cînd mi-a dat colierul. Cristoase, Emma, m-am străduit din greu să nu îl rog să mă ia și pe mine. Dar aș dori să îmi ceară el asta. Știu că o va face. Sînt sigură că o va face.

Desigur, el n-o făcuse. Marianne stătuse lîngă tele-

fon în fiecare noapte, se repezea direct acasă de la cursuri în fiecare zi, așteptînd un mesaj. De la el însă nu venise nici o vorbă. După trei săptămîni, prima bănuială pentru care nu făcuse așa ceva se confirmase pe calea televiziunii. Apăruse Blackpool în costumul lui de piele neagră, însoțind o brunetă tînără și vioaie, cîntăreață, spre o petrecere de la Hollywood. Primele cadre au apărut la televiziune. După aceea s-au ocupat și ziarele de asta. Prima reacție a lui Marianne fusese să rîdă. Următoarea fusese să încerce să îl sune. Dar el niciodată nu-i răspunsese apelurilor telefonice. *People* publicase o fotografie cu el și cu noua lui iubire. Lui Marianne i s-a spus că domnul Blackpool era în vacanță în Creta. O luase și pe brunetă cu el.

Emma s-a îndreptat spre fereastra atelierului. Niciodată în viață, nici înainte, nici după aceea, nu o mai văzuse pe Marianne atît de răvășită. Fusese o imensă ușurare cînd Marianne trecuse peste deprimarea ei adîncă și îl înjurase pe Blackpool cu o măiestrie care o unsese pe Emma pe inimă. După aceea, ca într-un ritual, aruncase inima de diamant pe fereastră. Emma sperase întotdeauna că vreo doamnă cu ochii ageri găsise diamantul. Trecuse peste asta, a reflectat Emma. Marianne se întorsese la munca ei, cu pasiunea cu care se ocupase de Blackpool. Nici un artist nu poate da tot din el fără a suferi. Emma nu-și dorea decît să poată și ea uita totul atît de ușor. Își amintea mereu tot ce-i spusese el, iar unica ei răzbunare fusese să ardă pozele și negativele făcute cu Blackpool. Ăsta era tre-

cutul, s-a gîndit brusc și s-a ridicat. Problema ei era că își amintea prea clar totul. Era și o fericire, dar și o nenorocire faptul că avea în fața ochilor lucruri care se petrecuseră cu un an înainte, cu douăzeci de ani înainte, cu ușurința cu care își putea vedea propriul chip în oglindă. Singura excepție o făcea acea unică noapte din viața ei, s-a gîndit. Și această unică noapte îi apărea în tot felul de visuri încețoșate. Cu hainele recuperate pe braț, a coborît scările. S-a auzit soneria, făcînd-o să se încrunte. Se știa că Marianne era plecată și că practic nici ea nu era acasă. A apăsat butonul interfonului.

– Da.

– Emma? Aici e Luke.

– Luke? Încîntată a deschis ușa. Urcă! A trîntit în dormitor hainele pe pat, apoi s-a repezit înapoi, la vreme ca să îl întîmpine cînd s-au deschis ușile liftului.

– Bună. L-a îmbrățișat, puțin cam surprinsă cînd el a șovăit să îi răspundă la îmbrățișare.

– Habar n-aveam că ești în oraș. L-a împins înapoi ca să-l studieze și a trebuit să își dea osteneala să zîmbească. El arăta speriat, palid, cu ochii încercănați, prea slab. Ultima oară cînd îl văzuse, pleca la Miami. O slujbă nouă, o viață nouă.

– Am venit acum cîteva zile. Buzele i se arcuiseră a zîmbet, dar ochii nu zîmbeau deloc. Mai drăguță decît oricînd!

– Mulțumesc. Pentru că mîna lui părea atît de rece într-a ei, i-a dat drumul automat. Intră și stai jos. Îți aduc ceva de băut. Cred că am niște vin.

– Ai bourbon? Ea și-a ridicat sprîncenele. În toți anii știuse că bea numai băuturi slabe, cel mult *Chardonnay*.

– Nu știu, o să caut. A așteptat pînă cînd el s-a așezat pe colțarul din încăpere înainte de a se uita prin bucătărie. Miami nu îi făcuse bine lui Luke, s-a gîndit, scoțînd pahare și căutînd prin proviziile lor de băuturi. Sau, poate, din cauza rupturii cu Johnno nu îi mersese bine. Părea un cadavru viu. Rătăcit. Ca un supraviețuitor *al unei catastrofe. Luke acela pe care și-l amintea* ea, de la care își luase rămas bun în urmă cu optsprezece luni, fusese un bărbat arătos, bine făcut, musculos.

– Coniac? l-a întrebat. Cineva le făcuse cadou o sticlă de *Courvoisier* pentru Crăciun.

– Perfect. Mulțumesc. Nu existau în casă pahare speciale pentru coniac, așa că a ales un pahar de vin, apoi și-a turnat într-un pahar apă minerală pentru ea. Luke părea să zîmbească mai ușurat cînd s-a așezat și ea pe bancheta de lîngă el.

– Întotdeauna mi-a plăcut aici. A arătat spre portretul pe care Marianne și-l pictase pe perete. Ea unde este?

– La Paris. S-a uitat la ceas. Sau în apropiere. O să stea un an să studieze acolo. El și-a mutat privirea spre fotografiile de pe peretele alăturat.

– Am văzut studiile tale de fotografie asupra lui Naryshnikov.

– Este iubirea vieții mele. Am rămas înțepenită cînd Runyun m-a desemnat pe mine pentru asta.

– Și am văzut și coperta discului. El a băut simțind fiecare picătură alunecîndu-i pe gîtlej.

– Așteaptă să vezi și următoarea copertă. Ea continua să vorbească pe un ton degajat, dar în ochi i se vedea îngrijorarea. O să apară la sfîrșitul săptămînii. Desigur, nici muzica nu este rea. Emma a văzut cum îi tremurau degetele pe pahar.

– Ce face Johnno?

– Foarte bine. Mi se pare că i s-a propus un rol la Miami. Vice.... Sînt sigur că o să te sune dacă o să-i fie la îndemînă. Mda. A băut din nou. Nu este în oraș?

– Nu, este la Londra. Se pregătesc pentru turneu. Mă duc și eu cu ei. De fapt eu plec într-acolo poimîine.

– O să-l vezi?

– Da, în cîteva zile. Avem o grămadă de treburi de făcut înainte de a o porni. Luke, ce se întîmplă?

El a scuturat din cap. A pus cu grijă coniacul alături, apoi a scos ceva din jachetă, un plic alb pe care i l-a întins Emmei.

– Vrei să-i dai asta de la mine?

– Desigur.

– Imediat ce îl vezi.

– Da, dacă spui tu. A vrut să-l pună pe masă, dar i-a zărit privirea. O să îl pun direct în geamantan. L-a lăsat acolo, privind mohorît pe fereastră. Tot aşa l-a găsit cînd s-a întors, cu paharul gol ţinut cu ambele mîini. A vrut să-i vorbească, dar el s-a clătinat. Paharul s-a spart de podea înainte ca Emma să-l poată susţine pe Luke. Era mai greu decît putea ea duce. Fragilitatea aparentă a trupului lui a şocat-o mai tare decît paloarea.

– Stai. Haide, stai jos. Eşti bolnav. S-a aşezat pe perna de lîngă el, mîngîindu-l pe cap, iar el a închis ochii.

– Cred că ai febră. Lasă-mă să te duc la doctor.

– Nu. A lăsat capul pe spate. Ochii îi străluceau de furie uitîndu-se la ea. Am fost la doctor. Să-i ia dracu de doctori.

– Trebuie să mănînci, a zis ea fermă. Arăţi de parcă n-ai fi mîncat de o săptămînă. Lasă-mă să fac...

– Emma. I-a luat mîna. Acum era clar că ea înţelesese. Îşi dădea seama că înţelesese, dar nu voia să creadă. Chiar şi el ostenise încercînd să refuze propriul adevăr.

– Sînt pe moarte. Suna lejer, aproape fără probleme. Am SIDA.

– Nu! Of, Doamne, nu.

– Am fost bolnav săptămîni în şir, în realitate luni, a admis el cu un suspin. Am crezut întîi că este o răceală, gripă, carenţă de vitamine. Nu aveam curajul să mă duc la doctor. Apoi, mă rog, a trebuit. Nu am acceptat primul diagnostic, nici pe al doiiea, nici pe al treilea. A rîs continuînd să stea cu ochii închişi. Sînt anumite

lucruri de care nu poți fugi.

– Există tratamente. Zăpăcită, i-a luat mîna și i-a pus-o pe obrazul ei. Am citit despre tratamente, medicamente.

– Sînt umflat de medicamente. În unele zile mă simt chiar binișor.

– Există clinici.

– N-am de gînd să petrec cît timp mai am de trăit într-o clinică. Mi-am vîndut casa, așa că am bani. O să închiriez un apartament la hotelul *Plazza*. Să merg la teatru, la filme, la muzee, la balet. Toate lucrurile de care nu am avut timp în ultimii ani. A zîmbit din nou, punîndu-i un deget pe obraz. Iartă-mă pentru pahar.

– Nu te preocupa.

– Întotdeauna ai avut stil, Emma. Nu plînge. Vocea lui tremura cînd s-a întors pentru a nu-i vedea lacrimile din ochi.

– O să strîng cioburile.

– Nu. I-a luat din nou mîna. Avea atît de tare nevoie de cineva care să îl țină de mînă.

– Stai aici un minut.

– Perfect. Luke, nu trebuie să te lași. În continuare ei, oh, îmi dau seama că sînt caraghioasă, a zis disperată, dar în fiecare zi ei se apropie de găsirea unui tratament, sînt atîtea cercetări. I-a dus mîna din nou la obraz. Or să găsească un leac. Trebuie să găsească.

El n-a spus nimic. Cum îi putea explica ce simțea la aflarea rezultatelor? Ar fi înțeles, ar fi putut ea înțelege, că nu era vorba de spaimă și furie? Mai era și umilința

și disperarea. Cînd avusese pneumonie în săptămînile dinainte, infirmierii de la salvare nu voiseră să îl atingă. Fusese izolat de orice contact uman, de compasiune, de speranță. Ea era prima care îl atingea, care îl compătimea. Și nu avea cum să-i explice.

– Cînd o să-l vezi pe Johnno, să nu-i spui cum arăt.

– N-o să-i spun. Asta părea să-l liniștească. Mîinile i s-au relaxat.

– Îți amintești cînd am încercat să te învăț să faci mîncare?

– Îmi amintesc. Mi-ai spus că îmi lipsește talentul, dar Marianne era mai rău ca mine.

– Pînă la urmă tu ai reușit să faci spaghetti.

– Și acum fac mîncare o dată pe săptămînă, că vreau, că nu vreau.

Plîngea acum încetișor, cu lacrimi tăcute care îi alunecau printre gene.

– De ce nu lași naibii hotelul *Plazza* o vreme ca să stai aici? Măcar la noapte. E așa de rău fără Marianne și o să-ți pot demonstra progresele pe care le-am făcut în materie de spaghetti. A rămas cu el, l-a susținut cînd și-a vîrît fața în mîini și a început să plîngă .

Ploua cînd ea a ajuns la *Keathrow*. O ploaie ușoară de primăvară care o făcea să se gîndească la flori. Cu

aparatul de fotografiat atîrnat de braţ, a trecut vama. Johnno a întîmpinat-o şi a sărutat-o. Apoi a scos-o de acolo.

– O să-ţi trimită Pete bagajele. A luat-o spre ieşire.

– Atunci să-mi aminteşti să-i pup picioarele. Emma şi-a ridicat o sprînceană văzîndu-l cum deschide portiera unei limuzine.

– Urăsc traficul de la aeroport, a afirmat Johnno. Cînd a intrat în maşină a turnat în două pahare pepsi şi i-a oferit o punguţă cu cartofi prăjiţi.

Bine că putea mînca.

– Cum a fost zborul?

– Lejer. S-a repezit la cartofii prăjiţi. Niciodată nu putuse mînca în avion. Nu te îngrijora. Or să-ţi ajungă şi ţie.

– Sînt încîntat că eşti cu mine. Ea îi tot punea întrebări păstrînd un ton neutru. N-a zis nimic pînă cînd nu a ridicat geamul despărţitor dintre locurile din spate şi şofer.

– Mă bucur că ai venit tu să mă iei.

– M-am gîndit că şi tu vrei.

– Da. Îmi dai o ţigară? El a luat două şi le-a aprins pe amîndouă.

– Sînt probleme serioase?

– Foarte. Ea a tras două fumuri din *Gauloise*. Acum cîteva zile a venit să mă vadă Luke.

– Este la New York?

– Da... Am cinat împreună.

– Foarte drăguţ. Ce mai face?

– A vrut să-ţi dau asta. Emma i-a întins plicul ţinîndu-şi ochii în jos. Şi-a întors privirea spre ploaia de afară în timp ce el deschidea plicul. A citit în tăcere. Nu se auzea decît zumzetul motorului, zgomotul uşor al ploii, muzica în surdină a unui preludiu de Chopin. Ea a aşteptat un minut, apoi cinci, înainte de a se uita la Johnno. El privea drept înainte, cu ochii lipsiţi de expresie. Scrisoarea zăcea pe genunchii lui unde o lăsase de atunci. Cînd s-a întors să o privească, Emmei i s-a frînt inima.

– Tu ştii?

– Da, mi-a spus. Neavînd idee ce să facă, i-a luat mîna lui Johnno într-ale ei. Îmi pare rău, Johnno. Atît de rău.

– El este îngrijorat pentru mine. Vocea lui Johnno era tristă. Vrea să-mi fac testele. Şi el a mai vrut să mă asigure că n-a spus o vorbă despre legătura dintre noi. Isuse. Şi-a dat capul pe spate rîzînd trist. Isuse Cristoase, moare şi vrea să aflu că reputaţia mea rămîne nepătată.

– Pentru el asta era important.

Lui i se uscase gîtul. Avea lacrimi în voce, şi-a dat seama, trăgînd adînc din ţigară.

– El era foarte important pentru mine, la dracu! Acum e pe moarte şi ce pot spune eu? Mulţumesc, bătrîne. La dracu, ce dacă duci secretul meu cu tine în groapă?

– Lasă, Johnno. Pentru el e important să procedeze astfel. Luke încearcă să nu producă necazuri. El are nevoie să nu producă necazuri. De nici un fel. Absolut

nici o problemă. E un cretinism să te simți vinovat fiindcă ești sănătos. Vocea ei era cam dură pentru că înțelesese.

– Unde este dreptatea, Emma? A netezit scrisoarea, a împăturit-o cu grijă și a vîrît-o în buzunar. Unde e blestemata aia de dreptate?

– Nu știu! Ea și-a pus capul pe umărul iui. Cînd a fost ucis Darren, eram prea tînără ca să îmi pot pune întrebarea asta. Dar de atunci mi-am pus-o de o sută de ori, Johnno. De ce oamenii pe care îi iubești mor, iar noi nu murim? Călugărițele spun că asta este voința lui Dumnezeu.

– Nu e suficient.

– Nu, nu este. Voia să aibă conștiința împăcată. Totuși i-a spus. Luke este la New York. Stă cîteva săptămîni la *Plazza*. Mi-a spus să nu îți spun.

– Mulțumesc. A îmbrățișat-o mai tare. Cînd limuzina a tras în fața casei din Londra a lui Brian, Johnno a sărutat-o. Spune-i lui Brian... Spune-i adevărul. O să mă întorc peste cîteva zile.

– Perfect. A privit limuzina dispărînd în ploaia cețoasă.

Capitolul 26

Emma și-a pus un obiectiv cu unghi larg și s-a așezat pe vine la capătul scenei de la *London Palladium.* Fără îndoială, formația *Devastation* era la fel de dinamică la repetiții ca și în concert. Era încîntată de instantaneele pe care le făcuse, mai multe decît intenționase și deja își calcula timpul pe care îl va petrece cu developarea. Dar acum făcea poze cu scena goală, cu instrumentele, amplificatoarele și cablurile lăsate acolo, în timp ce grupul luase o pauză de o oră. Erau claviaturi electrice, cornuri, chiar și un pian mare. Ceea ce o interesa pe ea acum, ce dorea să imortalizeze în felul ei particular, era partea nevăzută a modului în care se face muzica. Solemnul pian *Martin* o făcea să se gîndească la omul care cînta la el. Stevie era ca un înaintaș și la fel de strălucitor apărea instrumentul pe care îl

prefera de mai bine de douăzeci de ani. De ultimul Crăciun ea îi făcuse cadou husa aceea îndrăzneață, multicoloră, care îți lua ochii. Mai era și contrabasul în turcoaz lăcuit al lui Johnno Fender. Lăsat acolo, în apropierea pianului, arăta frivol și caraghios. Ca și omul care cînta la el, era un instrument competent și isteț, sub un veșmînt de poleială capricioasă. Bateria lui P.M. susținea ritmul grupului și era în prim-plan. Dintr-un unghi, setul de instrumente de percuție arăta teribil de banal. Dar, la o privire mai atentă, puteai observa cît de complicat erau așezați bașii, tobele și talgerele. Cu cîtă îngrijire li se adăugaseră cele trei seturi de baghete pentru tobe, luciul cromului atît de bine pus în evidență, căci P. M. continua să insiste în a-l lustrui personal. Apoi era chitara *Gibson*, făcută la comandă, a tatălui ei. Era o chitară simplă, o chitară de muncitor, avînd numai o husă neagră. Fără nici o înfloritură, fără nici o frivolitate. Dar lemnul avea o strălucire proprie, de auriu deschis. Iar cînd corzile erau ciupite, sunetul care ieșea îți aducea lacrimi în ochi.

Coborînd aparatul de fotografiat, Emma a mîngîiat ușor gîtul chitarei. S-a dat înapoi rapid cînd a auzit muzica. O clipă și-a închipuit că ea adusese chitara la viață. I s-a părut că nu e zdravănă la minte și s-a uitat în stînga scenei. De-acolo venea muzica și avea o vrajă aparte. În liniște, a traversat scena și s-a dus într-acolo.

L-a zărit pe el stînd cu picioarele încrucișate de-a dreptul pe podea lîngă un vestiar. Muzica avea un ecou obsesiv. Degetele lui lungi mîngîiau corzile, alunecau

peste ele ca într-un act de dragoste, iar el cînta încetișor, ca pentru sine.

–*„Tu dormi, dar eu rămîn treaz / Lumina lunii îți scaldă chipul, se joacă în părul tău de înger / Te privesc și-ți spun cu suspine numele meu, nu-mi doresc decît / Să pătrund în visele tale, să rămîn veșnic cu tine în vis“.*

Vocea lui era caldă și curată. Aplecat asupra chitarei cum era, părul de un blond închis îi ascundea chipul. Ea a tăcut ca să nu-l distragă, dar s-a așezat pe vine și a ținut sus aparatul de fotografiat. El și-a ridicat ochii la declanșarea butonului, iar ea a coborît iar aparatul.

– Scuză-mă. N-am intenționat să te întrerup.

El avea ochii aurii ca și părul. Ochii au rămas pironiți într-ai ei. Chipul lui se potrivea cu vocea. Era palid, blînd, genele lui erau lungi. Așa i s-a părut.

– Nu există bărbat care ar putea considera prezența ta drept o întrerupere. Continua să-și strunească chitara, studiind-o și pe ea în același timp. O mîngîia cu ochii absent totuși. O mai văzuse și altă dată, desigur, dar asta era prima ocazie de a o analiza mai atent. Își făcuse un coc neglijent, așa că trăsăturile delicate ale feței îi rămăseseră complet la vedere.

– Bună, eu sînt Drew Latimer.

– Bună... Oh, desigur, trebuia să te fi recunoscut. Și l-ar fi recunoscut, și-a dat Emma seama, dacă n-ar fi fost atît de zăpăcită și emoționată. I-a întins mîna. Ești vocalistul de la *Birdcage Walk*. Îmi place muzica ta.

– Mulțumesc. I-a luat mîna și i-a ținut-o pînă cînd ea

s-a așezat alături de el. Pozele sînt un hobby sau o profesiune?

– Ambele. Pulsul i se accelerase din cauză că el continua să o privească fix.

– Sper să nu te superi că te-am fotografiat. Te-am auzit cîntînd și am venit aici.

– Sînt bucuros că ai făcut-o. Nu doar atît ar fi vrut să-i spună. De ce n-ai merge diseară la cină cu mine și n-ai mai face cîteva sute de poze cu mine?

– Cît timp o să mănînc, n-o să fac chiar atîtea poze, a rîs ea.

– Atunci vino fără aparatul foto. Ea a așteptat pînă cînd a fost sigură pe mișcările ei.

– Am de lucru.

– Atunci luăm o gustare? Mergem la cofetărie.

Ea s-a ridicat cochetînd.

– Se întîmplă să știu că nu prea ai timp. Mîine noapte tu o să cînți în deschiderea concertului cu *Devastation*. El nu i-a dat drumul la mînă, nu avea nici o intenție să o lase să plece.

– Ce-ar fi dacă te-aș invita la spectacol și ai merge cu mine să bem ceva după aceea?

– Oricum veneam la spectacol.

– Perfect, pe cine trebuie să ucid? Într-o mînă ținea chitara, iar cu cealaltă mînă o ținea pe ea de degete. Cămașa lui era aproape deschisă lăsînd la vedere pielea palidă, netedă. Cu o mișcare rapidă, el s-a ridicat. N-ai de gînd să mă părăsești, nu? Am nevoie de suport moral.

– O să te descurci de minune.

El a strîns-o mai tare cînd ea a vrut să se îndepărteze.

– Dumnezeule, nu știu cît de banal sună, dar ăsta-i adevărul.Tu ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

– Mai cercetează. Ea și-a tras mîna, flatată și rușinată totodată. El avea un zîmbet care o răvășea.

– Perfect. Unde vrei să mergi? Ea nu știa să intre în panică sau să rîdă. Deja se auzeau vocile și mișcările de pe scenă, căci instrumentiștii se întorceau.

– Practic trebuie să mă întorc.

– Măcar spune-mi cum te cheamă. A mîngîiat-o pe mînă pînă cînd ea și-a simțit genunchii moi. Era un bărbat care se pricepea să zdrobească inimile.

– Eu sînt Emma. Emma McAvoy.

– Oh, Cristoase! Îmi pare rău, n-am știut. Isuse, mă simt ca un ticălos.

– De ce? După ce și-a dat cu degetele prin păr, și-a lăsat mîna în jos.

– Fiica lui Brian McAvoy, ia te uită ce neîndemînatec sînt!

– N-aș zice neîndemînatec, a murmurat ea, apoi și-a dres glasul cînd ochii lui i-au întîlnit pe ai ei.

– Trebuie să mă întorc. A fost... plăcut să te întîlnesc.

– Emma. El a făcut o pauză, încîntat de felul ei șovăitor de a se întoarce. Poate în următoarele zece săptămîni vei găsi timp pentru cofetăria aia.

– Perfect. Ea a respirat profund îndreptîndu-se spre scenă.

El i-a trimis o ciocolată *Milky Way* legată cu o panglică roz şi cu prima ei scrisoare de dragoste. Emma a rămas în prag multă vreme după plecarea comisionarului, holbîndu-se la bileţel.

„Emma,

O să mă port mai bine cînd vom ajunge la Paris. Dar deocamdată asta e doar o amintire a primei noastre întîlniri. Cînd o să cînt la noapte, după cîntecul 'În visurile tale' *o să mă gîndesc la tine.*

Drew"

Ea s-a uitat la ciocolată. N-ar fi fost mai încîntată nici dacă în faţa ei s-ar fi aflat un coş cu diamante. Fără a o vedea cineva, a făcut cîteva piruete în holul larg, apoi şi-a apucat jacheta şi s-a repezit afară din casă. Alice a deschis uşa, dar de data aceasta nu s-a mai mirat. A zîmbit privind-o pe Emma.

– Te-ai întors.

– Da. Bună, Alice. De-abia se stăpînea să nu danseze. S-a aplecat şi a sărutat-o pe obraz pe guvernanta ei. M-am întors. Sper s-o văd pe Bev. E acasă?

– E sus, în birou. Mă duc să-i spun.

– Mulţumesc. Ea ar fi vrut nu numai să danseze, dar şi să cînte. Se simţea ca niciodată în viaţă. Agitată, încîntată şi absolut minunată. Dacă asta era îngîmfarea, în orice caz aşteptase mult pînă a o simţi. Lîngă uşă, într-o vază erau narcise şi zambile. Le-a mirosit şi s-a gîndit că niciodată n-a simţit o mireasmă mai dulce.

– Emma. Cu un pix pus după ureche și cu ochelari cu rame mari, negre, pe nas, Bev a coborît în grabă scările. Sînt atît de bucuroasă că te văd. A îmbrățișat-o strîns. Știam că o să fii aici, mi-ai spus la New York iarna trecută, dar n-am crezut că o să ai timp să mă vizitezi.

– Am tot timpul din lume. Rîzînd Emma a îmbrățișat-o iar. Oh, mami, nu-i o zi frumoasă?

– N-am avut timp să-mi dau seama, dar te cred pe cuvînt. Bev a privit-o cu ochii îngustați. Arăți de parcă ai fi mîncat o prăjitură grozavă. Ce înseamnă asta?

– Așa arăt? Chiar așa? A rîs din nou și și-a băgat brațul sub al lui Bev. Oh, trebuia să-i spună cuiva.

– N-am putut rezista. Tati este undeva cu Pete și cu managerul pentru turneu. Oricum nu mi-ar fi fost de folos.

– Nu? Bev și-a scos ochelarii, i-a pus pe masă și amîndouă s-au dus în salonaș. De ce tati nu ți-ar fi fost de folos?

– Ieri m-am întîlnit cu cineva.

– Cineva? Bev i-a arătat un fotoliu, apoi s-a așezat pe brațul lui, în timp ce Emma continua să se agite prin cameră. Înțeleg că e vorba de un bărbat.

– Un bărbat minunat. Oh, parcă sînt idioată – o idioată așa cum mă hotărîsem să nu fiu niciodată, dar e absolut încîntător, dulce, și nostim.

– Încîntătorul ăsta dulce și nostim are un nume?

– Drew, Drew Latimer.

– *Birdcage Walk*.

Chicotind, Emma a îmbrățișat-o iar pe Bev înainte de a începe să se agite prin cameră.

– Ții secretul?

– Desigur. S-a încruntat, apoi și-a spus că e o tîmpenie să se îngrijoreze pentru că Emma avea o poveste de dragoste cu un cîntăreț. Așchia nu sare departe de trunchi, s-a gîndit zîmbind. Vasăzică este la fel de minunat din apropiere după cum arată în poze?

– Mai minunat. Și-a amintit cum îi zîmbise, cum o mîngîiase cu privirea. Ne-am întîlnit din întîmplare în culise. El stătea pe jos, cîntînd la chitară și din gură ca tati uneori. Apoi am discutat și el a cochetat cu mine. Cred că eu m-am cam intimidat. A dat din umeri. Intimidată sau nu, avea să țină minte fiecare vorbă pe care o pronunțaseră ei. Partea cea mai grozavă, absolut grozavă, este că nu mă cunoștea. I-a luat mîinile lui Bev. Habar nu avea cine sînt.

– Și ce dacă?

– E foarte important. A fost atras de mine, înțelegi. De mine, nu de fiica lui Brian McAvoy. S-a așezat o clipă, apoi s-a ridicat din nou. Se pare că toți cei cu care m-am întîlnit au vrut să aibă de a face cu fiica lui Brian McAvoy. Dar el m-a invitat la cină înainte de a ști cine sînt. Pentru el nu conta. Apoi i-am spus și s-a simțit încurcat. A reacționat fermecător.

– Ai ieșit cu el în oraș?

– Nu. Eram prea rușinată și puțin înfricoșată ca să spun da. Apoi, astăzi, mi-a trimis un bilețel. Și, oh, mami, mor să-l văd din nou. Aș vrea să vii și tu diseară ca

să-l vezi.

– Știu, știu. A oftat. Niciodată n-am simțit ceva asemănător. Un fel de...

– Capul fără gînduri și nici nu simți nevoia să respiri.

– Da, a rîs Emma. Exact așa.

Așa simțise și Bev odinioară. Doar o singură dată.

– Ai tot timpul la dispoziție ca să îl cunoști. Nu te grăbi.

– Niciodată nu m-am grăbit, a mormăit ea. Tu nu te-ai grăbit cu tati? O durea sufletul. O durea, deși trecuseră cincisprezece ani.

– Eu nu am avut de la cine primi sfaturi.

– Ai făcut cum te-a tăiat capul, mami...

– Să nu vorbim despre Brian.

– Perfect. Incă un lucru. Tati merge în Irlanda – la Darren – de două ori în fiecare an. O dată de ziua de naștere a lui Darren și o dată... o dată în decembrie. Cred că știi de ce.

– Mulțumesc. A strîns-o pe Emma de mînă. Dar n-ai venit aici ca să vorbim despre lucruri triste.

– Nu. Nu de aia. Emma a înghenuncheat, ținînd-o pe Bev în brațe. Am venit să te întreb ceva de o importanță vitală. Trebuie să mă îmbrac nemaipomenit la noapte. Hai să facem cumpărături și tu o să mă ajuți. Rîzînd încîntată, Bev s-a ridicat.

– Să-mi iau o jachetă.

Emma era aproape convinsă că fusese nebună îngrijorîndu-se pentru îmbrăcămintea ei. Era acolo pentru a fotografia, nu pentru a cocheta cu cîntăreţul care deschidea concertul. Erau atîtea de făcut – de pus la punct echipamentul şi luminile, de aranjat maşinile de scos fum, încît a uitat curînd că îi trebuise mai bine de o oră ca să se îmbrace. Publicul începea să umple sala, deşi rămăseseră mai bine de treizeci de minute pînă la începerea concertului. Existau tot felul de mărfuri. Pulovere, tricouri, postere, lanţuri cu chei. În anii '80 rock and roll-ul nu mai era doar o muzică pentru tineri, pentru puştii rebeli. Era o afacere pe picior mare, care îi implica pe mulţi. Destul de anonimă în costumul ei negru, se plimba printre standurile cu mărfuri, făcea instantanee cu fanii în timp ce ei risipeau liră după liră cumpărînd amintiri de la marele concert. Auzea discuţii despre tatăl ei, zvonuri, bîrfe. Asta a făcut-o să zîmbească şi să-şi amintească ziua aceea de demult cînd aşteptase la lift pentru a se duce la ultimul etaj de la *Empire State Building*. Nu avea atunci decît trei ani, iar acum, după nouăsprezece ani, Brian McAvoy continua să facă inimile tinerelor fete să bată de încîntare. A deschis aparatul foto, vrînd acum să facă fotografii în culori ca să se vadă dungile ţipătoare de roşu, albastru, verde ale tricourilor cu inscripţia îndrăzneaţă: *DEVASTATION 1986*.

Fanii înșiși arătau precum niște curcubee. Cu părul țepos, cu cefele rase sau cu plete curgîndu-le pe umeri. Stilul de acum părea să nu aibă stil deloc. Coexistau rochii cu pantaloni largi și cu costume în trei piese. Mulți dintre oamenii care se luptau pentru un loc erau de vîrsta tatălui ei și chiar mai vîrstnici. Doctori, dentiști, funcționari, care crecuseră cu rock and roll și împărțeau pasiunea cu copiii lor. Mai erau și școlari, puști cărați pe umeri, femei împodobite cu perle și fiicele lor îmbrăcate în tricouri imprimate. Și, ca un ecou al anilor '60, existau și mirosul inconfundabil al vulgului amestecat cu parfumul *Chanel* sau *Brut*.

Se deplasa ușor prin mulțime. Un tip de la pază i-a făcut semn să se ducă în culise. Dacă acolo ar fi fost o casă de nebuni, în orice caz mai nebuni erau cei din culise. Un amplificator era defect, altul atîrna de un cablu, o admiratoare dementă se agita încolo și încoace cu disperare. I-a făcut niște instantanee, apoi a lăsat tehnicienii să se ocupe de treaba lor și s-a îndreptat spre vestiare ca să-și rezolve și ea propriile treburi. Voia să facă poze ca acelea care îi erau atît de vii în minte. Tati și ceilalți răspîndiți printr-un vestiar, fumînd, glumind, mestecînd gumă sau mîncînd migdale cu zahăr. Îi venea să zîmbească doar la gîndul că o să dea de Drew. Era aproape ca și cînd el ar fi așteptat-o.

– Bună din nou.

– Bună. Ea a zîmbit, aranjîndu-și nervoasă obiectivul aparatului. Vreau să-ți mulțumesc pentru dar.

– Întîi m-am gîndit la trandafiri, dar era prea tîrziu. El

s-a dat puţin înapoi. Arăţi nemaipomenit!

– Mulţumesc. Căutînd să-şi recapete suflul, a uitat să se supravegheze. Era îmbrăcat pentru scenă într-un costum alb de piele, strîmt, presărat cu argintiu. Cizmele erau în acelaşi stil şi de aceeaşi culoare, ajungîndu-i pînă la genunchi. Cu părul zburlit şi un zîmbet uşor pe chip, o făcea pe Emma să se gîndească la un cowboy deghizat. Dîndu-şi seama cît de mult s-a holbat, a zis şi ea ceva:

– Şi tu arăţi incredibil.

– Vreau să fie un succes bubuitor. Şi-a frecat palmele de pantaloni. Toţi sîntem pe jumătate bolnavi cu nervii. Don – solistul de la contrabas – este bolnav pe deplin. Şi-a prins şi capul în uşa de alături.

– Tati spune că, dacă eşti nervos, cînţi mai bine.

– Atunci succesul nostru o să fie teribil. El i-a luat mîna cu şovăială.

Ascultă, te-ai gîndit dacă am putea ieşi să bem, ceva? Ea nici nu se gîndise la altceva.

– Pentru moment eu...

– Insist. Drew a oftat. Nu mă pot stăpîni. De cum te-am văzut a fost de parcă, ah, mi-am întîlnit visul. Şi-a trecut o mînă prin părul lui zbîrlit cu bună ştiinţă. Dar nu mă prea pricep.

– Nu? Se întreba cum de nu-i auzea el inima bătînd să-i spargă pieptul.

– Nu. I-a luat mîna. Emma, salvează-mi viaţa. Petrece o oră cu mine.

– Aş fi încîntată, a zîmbit ea pînă cînd i-a apărut

gropița la colțul gurii.

Aproape că nu auzea veselia din jur. Cu creierul de-abia de înregistra muzica. Atunci cînd s-a terminat, și tatăl ei, scăldat în sudoare, a ieșit de pe scenă ultima oară, și-a dat seama că dacă măcar o parte din pozele pe care le făcuse aveau să fie un miracol.

– Cristoase, sînt leșinată de foame. Ștergîndu-se pe față s-a îndreptat spre vestiare, cu țipetele și aplauzele încă răsunîndu-i în urechi.

– Ce părere ai, Emma? Hai să ducem relicvele astea ale rock-ului în oraș la o pizza.

– Oh, aș vrea, dar... șovăia, neînțelegînd de ce nu se simțea în largul ei. Am puțină treabă. S-a întins spre el și l-a sărutat. Ai fost încîntător.

– Dar la ce te așteptai? a întrebat-o Johnno făcîndu-și loc cu coatele prin aglomerația din sală. A șoptit: Noi sîntem deja niște legende. Cu chipul înroșit și transpirat, P.M. s-a oprit alături de ei. A ridicat mîinile spre propriul lui cap.

– Și Lady Annabelle – ce mai păr are.

– Aia îmbrăcată în piele de antilopă roșie și diamante? s-a interesat Emma.

– Cred că da. Nu știu cum și-a făcut loc în culise. Deși avea o voce gravă, în ochii lui P.M. se simțea

amuzamentul. Cînd am fost pe-acolo, ea – ea... și-a dres glasul, a dat din cap de parcă i-ar fi fost greu să continue. A încercat să mă molesteze.

– Bunule Dumnezeu, să chemăm procurorul. Johnno l-a luat cu brațul pe după umeri. Astfel de femei ar trebui să fie zăvorîte. Probabil că te simți folosit și murdărit, dragule, dar nu te îngrijora. Spune-i unchiului Johnno totul. Spune-mi unde te-a atins și cum. Să nu-ți fie frică de amănunte. Chicotind, Brian i-a privit îndepărtîndu-se.

– P.M: atrage întotdeauna tot felul de nebune. Nu înțeleg de ce. În vocea lui se simțea afecțiunea. Apoi a văzut cum îi dispare zîmbetul. Stevie stătea puțin deoparte, sprijinindu-se cu umărul de zid. Avea chipul palid, era foarte transpirat. Emma s-a gîndit că arăta cu zece ani mai bătrîn decît era.

– Vino, fiule. Ca din întîmplare Brian l-a luat de mijloc sprijinindu-l, susținîndu-l. Avem nevoie de un duș și de niște carne .

– Tati, pot să vă ajut și eu? Scuturînd cu bruscheță din cap, Brian s-a întors spre vestiarul lui Stevie. Era ceva care trebuia evitat în fața fiicei lui sau a oricui altcineva.

– Nu. O să am eu grijă.

– O să te văd acasă, a murmurat ea, dar el deja închisese ușa. Simțindu-se puțin pierdută, s-a dus să-l caute pe Drew.

Ea se așteptase la un club aglomerat, cu muzică rock dată tare – Tramp sau Taboo. În schimb, stăteau într-un colț întunecat dintr-un club plin de fum din Soho. Pe scenă, în bătaia reflectoarelor, se aflau un pianist, un basist și un cîntăreț vocal, îmbrăcați într-un albastru de vis. Ei cîntau nu prea tare și cu rafinament, după cum era și luminația.

– Nu ți-ai închipuit că o să ajungem aici?

– Nu. Emma s-a relaxat. Era încîntată pentru lumina slabă și pentru că astfel Drew nu-și putea da seama cît era de nervoasă – sau Sweeny, fumînd lenevos la o masă de alături. N-am mai fost niciodată aici. Îmi place.

– Păi da, sînt puține locuri în care poți discuta și totodată să fii singur. Eu vreau să le fac pe amîndouă cu tine.

– N-am reușit să-ți spun că ai fost foarte bun la concert. Probabil că în curînd o să ai tu nevoie de cineva să cînte în deschiderea propriului tău concert.

– Mulțumesc. Asta înseamnă foarte mult. Și-a pus mîna peste a ei și i-a mîngîiat ușor degetele. Am fost puțin cam țepeni la deschidere, dar pe urmă ne-am revenit.

– De cîtă vreme cînți?

– De la zece ani. Ar trebui să-i mulțumesc tatălui tău.

– Oh, de ce?

– Aveam un verișor, iar el a lucrat pentru *Devas-*

tation cînd eram puşti şi m-a dus la un concert. Brian McAvoy. El doar m-a dus acolo, dar eu, după ce s-a terminat, mi-am cumpărat o chitară la mîna a doua. A zîmbit. Restul este istorie.

– Niciodată n-am auzit această istorie.

– Nici nu am povestit-o cuiva. Este puţin cam ruşinoasă.

– Ba nu. Încîntată, s-a apropiat mai tare de el. Este emoţionantă. Este exact acel gen de istorie care îi atrage pe fani. El a privit-o, cu ochii aurii în lumina slabă.

– Acum nu mă gîndesc la fani, Emma... Ce vrei să bei?

– Oh, o apă minerală. Drew a ridicat din sprînceană, dar n-a comentat.

– Guinness. A continuat să o privească pe Emma jucîndu-se cu degetele ei. Aş prefera să-ţi aud părerea despre muzicieni, a murmurat. Deşi, probabil, eşti sătulă de asta. Mai bine vorbeşte-mi despre tine.

– Nu e prea mult de spus.

– Cred că greşeşti. Vreau să aflu tot ce se poate despre Emma McAvoy. I-a dus mîna la buze. Totul.

Ea şi-a petrecut seara ca într-un vis, cu muzică rafinată şi cu o punere perfectă în scenă. El părea să-i soarbă fiecare cuvînt. Şi a alintat-o continuu ţinîndu-i mîna sau atingîndu-i părul, mîngîind-o de-a lungul braţului. Nici nu s-au mai clintit din colţul lor umbrit, nici n-au aruncat vreo privire spre alte cupluri de la mesele vecine. Au plecat de la club ca să se plimbe de-a lun-

gul Tamisei, la lumina lunii. Era tîrziu, mult prea tîrziu, dar timpul părea să nu mai aibă importanţă. Ea simţea mirosul fuviului şi mireasma răcoritoare a fiorilor de primăvară. Emmei i-au venit în minte cavalerii galanţi cînd Drew şi-a scos jacheta şi i-a pus-o pe umeri.

– Ţi-e frig?

– Nu. Mă simt minunat. Uitasem cît de mult iubesc Londra.

– Aici mi-am trăit întreaga viaţă. Mergînd fără grabă, el privea stelele oglindite pe suprafaţa întunecată a fluviului. Dorea să vadă şi alte rîuri, alte oraşe şi înţelegea că sosise timpul. Te-ai gîndit vreodată să te muţi din nou aici?

– Nu, de fapt nu.

– Poate că o să vrei. A oprit-o ţinînd-o blînd cu mîinile pe după umeri. Şi acum mă întreb dacă exişti cu adevărat. De fiecare dată cînd te privesc este ca şi cînd ai veni din vis. A strîns-o mai aproape de el. Neaşteptata lui forţă, intensitatea bruscă din ochii lui, vocea lui au făcut-o să i se usuce gura.

– Nu vreau să dispari.

– Nu dispar nicăieri, a murmurat ea. Inima îi bătea tare cînd el şi-a aplecat capul spre al ei. Căldura gurii lui era atît de uşoară, atît de tandră. El s-a retras puţin, apoi uşor, privind-o în ochi, şi-a lipit gura din nou de a ei. Dulce, atît de dulce, s-a gîndit ea, atît de încîntător. Acceptînd, ea şi-a pus mîinile pe după gîtul lui şi l-a lăsat să facă tot ce dorea. Cu o pricepere de maestru i-a mîngîiat faţa cu buzele, apoi le-a unit din nou cu ale ei,

într-o mîngîiere lungă, fără sfîrșit.

– Mai bine te-aș duce acasă. Vocea lui era răgușită. Emma! De parcă nu ar fi rezistat fără să o atingă, își plimba mîinile în sus și în jos pe brațele ei. Vreau să te mai văd, ca acum. Ești de acord?

– Absolut de acord. Și-a pus capul pe umărul lui.

Capitolul 27

În următoarele săptămîni ea și-a petrecut tot timpul liber cu Drew. Supeuri la miezul nopții numai în doi, plimbări îndelungate la lumina stelelor, cîte o oră furată după-amiaza. Era ceva atît de excitant, cu atît mai intim și mai disperat cu cît orele petrecute împreună erau mai puține. La Paris ea i-a făcut cunoștință cu Marianne. S-au întîlnit la o cafenea mică pe bulevardul St. Germain unde atît turiștii cît și localnicii consumau vin roșu sau cafea cu lapte și priveau la lumea care trecea pe acolo. Marianne arăta ca o franțuzoaică în bluzele ei albe, dantelate și în fustele ei scurte, strînse pe corp. Se dusese coafura țepoasă. Părul roșu deschis era acum lucios și scurt și foarte franțuzesc. Dar vocea îi suna americănește cînd a pronunțat numele Emmei și s-a repezit să o îmbrățișeze.

– Ești aici, nu-mi vine să cred. Parcă ar fi trecut ani. Lasă-mă să te privesc. Cristoase, ești frumoasă. Te urăsc.

Rîzînd, Emma și-a dat părul pe spate.

– Tu arăți exact ca studentele de la Academia Franceză de Arte. Foarte șic și senzuală.

– Asta-i la fel de important ca aerul. Tu trebuie să fii Drew. Ținînd un braț în jurul taliei Emmei, Marianne i-a întins și lui o mînă. Mă bucur să te cunosc. Emma mi-a spus totul despre tine. Vai, o să stăm aici. Știți, și Picasso obișnuia să bea aici. Vin mereu aici și stau la diferite mese. Cînd mi se întîmplă să găsesc liber fotoliul lui, cad în transă. Și-a ridicat paharul. Vreți vin? Cînd Drew a dat din cap, i-a făcut semn chelnerului: Un vin roșu și o cafea, vă rog. I-a făcut cu ochiul Emmei. Cine s-ar fi gîndit că lecțiile alea plictisitoare de franceză ale Maicii Magdelina or să-mi servească într-o zi?

– Accentul tău continuă totuși să lase de dorit.

– Știu, mă străduiesc. Cum merge turneul?

– *Devastation* n-a fost niciodată mai plină de succes. Emma i-a zîmbit lui Drew: Iar cel care deschide concertul este senzațional. El și-a pus o mînă peste a ei.

– Ce răspuns grozav ai dat. S-a uitat de la Marianne la Emma. Totul e măreț. Marianne și-a sorbit vinul, analizîndu-l. Dacă s-ar fi ocupat cu arta religioasă, pe el l-ar fi pictat ca pe Apostolul Ioan. Avea acea înfățișare visătoare, plină de credință. Sau dacă ar fi fost să sară cîteva secole, l-ar fi văzut ca pe Hamlet. Tînărul prinț umbrit de tragedie. A zîmbit cînd chelnerul a servit bău-

turile reci. Apoi din nou s-a gîndit că semăna și cu tînărul Brian McAvoy. Se întreba dacă Emma văzuse această asemănare.

– Unde o să vă duceți de aici? a întrebat ea.

– La Nisa. Drew și-a întins picioarele. Dar nu mă grăbesc să părăsesc Parisul. A privit spre strada pe care mașinile și bicicletele circulau cu total dispreț pentru reguli și pentru viață. Cum e să locuiești aici?

– Zgomotos. Excitant. Ea a rîs. Minunat. Am un mic apartament deasupra unei brutării. Nimic, credeți-mă, nimic nu miroase ca o brutărie franceză în primele ore ale dimineții. Au petrecut o oră sorbindu-și băuturile înainte ca Drew să se încline spre Emma și să o sărute.

– Uite, trebuie să mă duc la repetiții și știu că vreți să discutați. O să te văd diseară. Și pe tine, Marianne.

– De-abia aștept. Ea, ca și majoritatea femeilor din cafenea, l-a privit plecînd.

– Cred că e cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut în viața mea.

– Așa e? Emma s-a aplecat să apuce mîinile lui Marianne. Nu-i așa că îți place?

– Cum să nu-mi placă? Este frumos, talentat, deștept, amuzant.

A rînjit.

– Poate că o să te lase pe tine pentru mine.

– N-aș vrea să fiu obligată să-mi ucid cea mai bună prietenă...dar...

– Cred că o să rămîn teafără. El nu are ochi pentru nimeni altcineva în afară de tine. De ce, nu știu; doar

pentru că ai pometii ăștia incredibili și ochii ăștia mari și albaștri, o bogăție de păr blond și nici un pic de șolduri? Unii tipi nu prea au gust. S-a dat pe spate. Emma a rîs ridicol de fericită.

– Sînt într-adevăr fericită. A inspirat profund aroma vinului și a florilor. Din cauza Parisului. Cred că m-am îndrăgostit de el.

– Nu glumești? N-aș fi crezut niciodată. A rîs și a bătut-o ușurel pe Emma pe obraji. Fetițo, ți se citește pe chip. Dacă te-aș picta acum, aș numi tabloul *Îngîmfata*. Ce zice tatăl tău despre el?

Emma a sorbit din cafeaua rece.

– Îl respectă foarte mult pe Drew pentru talentul lui de muzician și de autor de cîntece.

– Te-am întrebat ce crede despre Drew ca bărbatul pe care îl iubește fiica lui.

– Nu știu. N-am vorbit despre asta.

– Vrei să spui că nu i-ai povestit nimic?

– Nu.

– De ce?

– Nu știu de ce. Emma și-a pus cafeaua deoparte. Probabil pentru că vreau să-l păstrez doar pentru mine. Vreau să îmi aparțină o vreme. Tata se gîndește încă la mine ca la un copil.

– Toți părinții își văd fiicele astfel. Ai mei mă sună de două ori pe săptămînă ca să se asigure că nu am cedat vreunui conte francez libidinos. Deși eu aș vrea. Fiindcă Emma n-a zîmbit, ea a clătinat din cap: Crezi că el n-o să fie de acord cu Drew?

– Nu știu.

– Emma, dacă între voi este ceva serios, tot o să afle mai devreme sau mai tîrziu.

– Știu. Sper să fie cît mai tîrziu.

Dar n-a fost așa. Emma se bucura de soarele dimineții de pe terasa camerei ei de la Roma. Deși era tîrziu pentru gustare, era tot în halat, cafeaua i se răcise, iar ea căuta prin teancurile de poze. Undeva în subconștient se gîndea că ele vor fi bune nu numai pentru Pete, dar și pentru a scoate o carte conform ideilor proprii. Zîmbind, a luat poza favorită cu Drew. I-o făcuse în umbra frunzișului de la Bois de Boulogne. El o sărutase la cîteva clipe după ce-i făcuse poza. Și îi spusese că o iubește. El o iubea. Închizînd ochii, a ridicat brațele spre cer. Sperase și dorise, dar nu avusese idee cît de fericită se putea simți cînd îi auzise vorbele. Acum că îi spusese, ea putea începe să viseze cum ar fi să rămînă veșnic cu el, să aibă o casă, să alcătuiască o familie. Nici nu-și dăduse seama cît de mult își dorea asta. Un bărbat care să o iubească, o casă, o casă doar a ei, copii. Ar putea fi fericiți, atît de fericiți! Cine putea înțelege viața și problemele unui muzician mai bine decît o femeie care fusese crescută de un alt muzician? Ea îl putea mîngîia și ajuta în munca lui. Iar

el putea face același lucru pentru ea. După turneu, s-a gîndit ea, vor putea face planuri. Gîndurile i-au fost întrerupte de o bătaie în ușă. Spera să fie Drew, să vină să ia gustarea cu ea, așa cum mai făcuse o dată sau de două ori. Zîmbetul de bun venit a pălit ușor cînd l-a zărit pe tatăl ei.

– Tati, sînt surprinsă să te văd afară din camera ta înainte de prînz.

– Poate că sînt prea ușor de ghicit. Cu un ziar împăturit în mînă, el a intrat în cameră. S-a uitat întîi la pat, apoi la fiica lui. Ești singură?

– Da. Ea l-a studiat uimită. De ce? S-a întîmplat ceva?

– Să-mi explici. I-a vîrît ziarul în mînă. Ea a trebuit să-l deschidă. Dar fotografia era destul de clară. Erau ea și Drew. Nu era nevoie să cunoști italiana ca să pricepi. Erau îmbrățișați. Iar ochii ei erau adînci și visători, ca ai unei femei care fusese sărutată de iubitul ei. Ea nu-și dădea seama unde fusese făcută poza. Nici nu conta. Ceea ce conta era că cineva se amestecase într-un moment foarte intim, apoi încredințase acel instantaneu unui ziar. Emma s-a dus cu ziarul spre balcon. Avea nevoie de aer.

– Să-i ia dracu', a mormăit, dînd cu pumnii în balustradă. De ce nu ne lasă în pace?

– De cînd te vezi cu el, Emma?

Ea a privit peste umăr. Vîntul îi trecea prin păr.

– Încă de la începutul turneului. Brian și-a vîrît mîinile în buzunare.

– De săptămîni, deci. De săptămîni, iar tu nu mi-ai spus. Ea și-a dat capul pe spate, întorcîndu-se.

– Am peste douăzeci și unu de ani, tati. Nu trebuie să-i cer voie tatălui meu ca să mă duc la o întîlnire.

– Mi-ai ascuns asta. La dracu', vino aici. Nenorocita asta de presă a invadat lumea cu teleobiectivele ei.

– Și ce dacă? a întrebat ea. Orice am face noi tot ajunge la public. Ăsta e prețul succesului. A arătat la teancurile de poze de pe masă. Drace, și eu fac același lucru.

– Nu e același lucru și știi asta. El s-a oprit, trecîndu-și furios mîna prin păr. Nici nu mai contează în cazul nostru. Vreau să știu ce se petrece între tine și Drew.

– Vrei să afli dacă mă culc cu el? Nu, încă nu. Dar nu e treaba ta, tati. După cum mi-ai spus și tu, cu ani în urmă, că viața ta sexuală nu mă privește.

– Eu sînt tatăl tău, fir-ar să fie. Era tatăl ei. Nu știa cum, dar devenise tatăl unei femei în toată firea. Și habar n-avea ce să facă. A așteptat pînă cînd vocea i-a devenit calmă.

– Emma, eu te iubesc și sînt îngrijorat pentru tine.

– N-ai de ce să fii îngrijorat. Știu ce fac. Îl iubesc pe Drew și el mă iubește. Acum el nu mai putea scoate o vorbă. Ca să se apere, a luat cafeaua ei rece și a dat-o pe gît.

– Nu îl cunoști decît de puține săptămîni, asta înseamnă că habar n-ai cine este.

– Cîntă la chitară de o viață, a subliniat ea. E ridicol să critici așa ceva.

– Ultimul lucru pe care-l doream pentru tine era să te văd încurcată cu cineva din domeniul meu. Pentru Dumnezeu, Emma, știi ce li se poate întîmpla acestor oameni. Tensiunile, presiunile, egoismele. Nu știu nimic mai mult despre puștiul ăsta decît că este ambițios și talentat.

– Eu știu tot ce am nevoie să știu.

– Fă ce-ți spune inima. Parcă ai avea creierul în ceață. Așa sau altfel, nu trebuie să ai încredere într-un bărbat doar pentru că e drăguț la față și îți spune că te iubește. Ai prea mulți bani și prea multă putere.

– Putere?

– Nu există nimeni care să mă cunoască și să nu fie sigur că aș face orice pentru tine. Orice mi-ai cere.

Ei i-a trebuit un timp ca să-i înțeleagă vorbele. Lacrimi de necaz i-au încețoșat vederea cînd s-a îndreptat spre el.

– Așa deci? Crezi că Drew are un interes la mine din cauza banilor, pentru că își închipuie că îl poți ajuta în cariera lui? E imposibil, nu-i așa, ca el sau orice alt bărbat să poată fi atras de mine, să se poată îndrăgosti de mine? Numai de mine?

– Sigur că nu, dar...

– Nu, tu așa gîndești. De fapt cum ar putea cineva să se uite la mine și să nu te vadă pe tine? S-a răsucit și și-a pus mîinile pe balustradă. Soarele s-a reflectat într-un teleobiectiv din grădina de dedesubt. Nu i-a păsat deloc. I-a lăsat să-și facă pozele. O, asta mi s-a mai întîmplat. Da, așa spuneau: „Emma , ce-ar fi să

luăm cina sîmbătă – ... n-ai putea să-mi iei pentru vărul meu bilete la concertul tatălui tău de la Chicago?"

– Emma, îmi pare rău. El a întins mîinile spre ea, dar ea s-a dat înapoi.

– Pentru ce? N-ai ce să faci, nu? Şi eu m-am învăţat să trăiesc altfel, chiar să mă şi distreze genul ăsta de viaţă. Dar de data asta am găsit pe cineva căruia îi pasă de mine, care se interesează de mine, de sentimentele şi de gîndurile mele. Care nu m-a întrebat cine sînt, a vrut doar să fie cu mine, dar tu vrei să distrugi acest lucru.

– Nu vreau să distrug. Nu vreau să-ţi fie rău.

– Deja îmi este. Avea ochii uscaţi cînd l-a privit. Lasă-mă singură, tati. Şi lasă-l în pace pe Drew. Dacă te amesteci în treaba asta, n-o să te iert niciodată. Îţi jur.

– N-am de gînd să mă amestec. Nu vreau decît să te ajut. Nu vreau să văd că faci o greşeală.

– O să fie greşeala mea. Şi tu le-ai făcut pe ale tale. Dumnezeu ştie. Ani de zile te-am văzut făcînd numai ce voiai, cu cine voiai şi cînd voiai. Tu ţi-ai stricat fericirea, tati. Eu n-am de gînd să o evit pe a mea.

– Ştii cum să răsuceşti cuţitul în rană, i-a spus el calm. Nu-mi dădusem seama pînă acum. A ieşit şi a lăsat-o singură.

Drew și-a strecurat un braț pe după umerii Emmei. Stăteau pe altă terasă, în alt oraș. Emma se pierduse în splendoarea lumii vechi de la hotelul *Ritz* din Madrid. Auzea apa fîntînilor, simțea mirosul exotic al grădinilor de dedesubt, dar îi era totuna unde se găsea. Totuși, brațul lui Drew era plăcut și și-a frecat obrazul de el.

– Nu-mi place să te văd tristă, Emma.

– Nici nu sînt. Poate un pic obosită, dar nu tristă.

– Te-au extenuat săptămînile astea în care tu și Brian v-ați tot certat. Din pricina mea. N-aș fi vrut să-ți fac necazuri.

– Nu-i nimic în legătură cu tine. El s-a întors, iar ochii lui aveau o sclipire întunecată. Cu adevărat, nu-i din cauza ta. Tati a fost întotdeauna cam prea protector în ceea ce mă privește. Mai mult din cauza... a ceea ce i s-a întîmplat fratelui meu. El a sărutat-o blînd, pe tîmple.

– Înțeleg că v-a fost greu și ție, și lui, dar a fost cu multă vreme în urmă.

– Sînt lucruri pe care nu le poți uita niciodată. Ea s-a cutremurat brusc înfrigurată, cu toată căldura nopții de vară. Eu îl înțeleg și de aceea mi-e atît de greu. A făcut totul pentru mine, nu numai din punct de vedere material, ci în toate sensurile.

– El te adoră. Oricine înțelege cînd îl vede privindu-te. Zîmbind din nou, a mîngîiat-o pe obraz: Îl înțeleg.

– Și eu îl iubesc. Totuși nu pot trăi numai după placul lui. Am înțeles asta de multă vreme.

– El nu are încredere în mine. Și-a aprins bricheta și

s-a simțit mirosul aspru de tutun. Nu-l pot condamna. De pe poziția lui, mă vede încă pe primele trepte ale scării, luptînd încă să-mi croiesc un drum.

– Tu n-ai nevoie de mine ca să ajungi pe culme.

– În oriće caz, înțeleg de ce stau astfel lucrurile. Amîndoi sîntem nebuni după tine, a zis el scoțînd fumul pe nas.

Ea l-a sărutat pe umăr.

– O să priceapă și el, Drew. Doar că nu e încă pregătit să admită că am crescut. Și că sînt îndrăgostită.

– Dacă-l poate cineva îmbuna, aceea ești tu. A lăsat țigara deoparte și a luat-o în brațe. Sînt încîntat că nu vrei să ieșim în oraș astă-seară.

– Nu mă dau în vînt după cluburi și petreceri.

– Ești o fată de modă veche, nu? Zîmbea cînd a sărutat-o.

– Îți pare rău?

– Că petrec seara singur cu tine? O mîngîia pe piept în sus și în jos în vreme ce o săruta. Par a fi dement?

– Nu, pari delicios. El o mîngîia pe sîni, iar ea respira cu dificultate. Era micuță și avea carnea tare. Îl excita simțind-o tremurînd așa, lipită de el.

– Dulce, a murmurat el. Atît de delicioasă. O săruta acum pe gură cu mai multă ardoare, mai nerăbdător și a dus-o de pe balcon în direcția patului. Mai e puțin și se termină turneul.

– Da. Emma și-a dat capul pe spate, în timp ce buzele lui treceau grăbite de pe gîtul ei tot mai jos.

– După aceea o să te mai întorci la Londra, Emma?

Ei îi venea din nou să tremure.

– Da, o să vin la Londra.

– O să petrecem nopți ca acestea. A așezat-o ușor pe pat. Vocea lui suna mîngîietoare, mîinile lui erau ușoare pentru a nu strica efectul. Noapte după noapte împreună. I-a tras cu mîinile îndemînatice bluza afară din pantaloni. Atunci aș putea să-ți arăt de nenumărate ori ce simt pentru tine. Cît de mult te doresc. Lasă-mă să-ți arăt, Emma.

– Drew. I-a gemut numele cînd el i-a mîngîiat sînii cu limba.

Se simțea cuprinsă de pasiune și de plăcere. Acum, și-a zis ea sub alintarea degetelor lui. Acum. Pentru un bărbat cu înfățișarea atît de delicată, el avea umerii mai puternici și brațele mai tari decît ar fi bănuit. Îi plăcea să-i simtă mușchii încordați de sub piele. Apoi el și-a dus mîna la pantalonii ei, iar degetele lui nerăbdătoare se încurcau în butoniere.

– Nu. Cuvîntul i-a scăpat, deși n-ar fi vrut să-i spună nu. El a continuat, așa că ea s-a zbătut. Nu, Drew, te rog. Era gata să izbucnească în plîns cînd a reușit să scape.

– Scuză-mă, a început ea. Îmi pare atît de rău, dar încă nu sînt suficient de pregătită.

El a tăcut. Nu-i zărea chipul. În întuneric, s-a rostogolit pe pat încercînd să-și revină.

– Înțeleg că nu m-am purtat frumos. Supărată pe sine, și-a șters o lacrimă de pe obraz. Sau călugărițele au reușit să facă mai mult decît au crezut, sau din

cauza lui tati, nu știu, însă am nevoie să las să mai treacă puțin timp. Ai dreptate să fii furios, dar eu nu pot face asta. Deocamdată nu pot.

– Nu mă dorești? El avea un ton calm și ciudat de lipsit de pasiune.

– Ba da, știi asta. Ea i-a luat mîna încercînd să-i mîngîie degetele țepene. Sînt un pic prea speriată și oarecum nesigură pe mine. Rușinată, ea i-a dus mîna la buze. Nu vreau să te pierd, Drew. Te rog, mai lasă timpul să treacă. A suspinat ușurată cînd mîna lui s-a relaxat într-a ei.

– N-ai cum să mă pierzi, Emma. Poate trece oricît timp simți tu că trebuie. Pot aștepta. A lipit-o de el, mîngîind-o cu o mînă. În întuneric, cealaltă mînă devenise un pumn amenințător.

Capitolul 28

Părea ciudat să-şi petreacă din nou vara la Londra. În copilărie, Emma stătea aici cîteva săptămîni de vacanţă în fiecare an. Dar acum era altceva. Nu mai era copil. Nu mai locuia în casa tatălui ei. Şi era îndrăgostită.

Ştia că Drew se simţea jignit pentru că refuzase să se mute cu el. Nu era vorba de morală – sau era doar într-o mică măsură. Dorea să mai dureze puţin starea aceea romantică – buchetele acelea somptuoase pe care i le trimitea, bileţelele care-i soseau cu poşta sau erau strecurate pe sub uşă. Dorea să dispună de timp ca să se bucure de fiorul iubirii. Teroarea iubirii. Strălucirea din ochi, emoţia la care are dreptul orice femeie măcar o dată.

Şi, mai mult decît orice, avea nevoie de timp pentru a se convinge că ieşise, în sfîrşit, de sub umbra tatălui ei.

Nu că l-ar fi iubit pe Brian mai puțin. Ar fi fost imposibil. Dar descoperise că-i trebuia ceva mai mult decît fotografiile pe care le făcea pentru a se simți independentă. Apoi mai era și Bev.

Emma fusese lipsită de o mamă în cea mai mare parte a vieții. Pe la sfîrșitul verii, cuprinsă de nostalgia unei perioade trecute din viața ei, s-a mutat într-una din camerele de oaspeți din casa lui Bev.

Dacă Drew n-avea răbdare cu ea, tot nu trebuia să-l ia în serios. Avea nevoie să stea cu Bev, nu pentru a se simți iar copil, pentru a se lămuri. Cum putea stabili o nouă relație dacă le lăsa pe altele mai vechi în suspensie?

Avea de lucru. Orașul în care tatăl ei își petrecuse copilăria îi ațîța imaginația. Emma putea bate străzile și parcurile ore în șir pentru a găsi subiecte. O bătrînă care venea în fiecare zi să hrănească porumbeii din Green Park. Perechile snoabe care plimbau cîinii Labrador sau împingeau cărucioarele cu copii pe King's Road. Tinerii „punk" cu fețele lor de huligani care colindau cluburile.

Așa că ea rămăsese o lună, apoi încă două luni. A sărbătorit cu Drew cînd albumul *Birdcage Walk* a ajuns pe locul al doisprezecelea al revistei *Bilboard*. S-a distrat privind-o pe Lady Annabelle cum îl urmărea neîndurătoare pe uimitul de P.M. A tăiat margarete și alte flori din grădina lui Bev. Apoi a mai făcut un pas înainte și a avansat unei edituri propunerea pentru o carte cu fotografiile respective.

– Mă întîlnesc la șapte cu Drew, a spus Emma punîndu-și o jachetă scurtă din piele de antilopă. Luăm cina și ne ducem la film.

– Distrați-vă bine. Și apoi?

– La Stevie.

– Știam că nu se simte bine.

– S-ar părea că-i în convalescență. A aruncat o ocheadă în oglinda din hol. Albastrul intens al jachetei îi evidenția culoarea ochilor. Dispun de ultimul lot de fotocopii. Mă întîlnesc acolo cu tata ca să ne putem certa alegîndu-le pe cele mai bune.

– Eu mă întîlnesc cu Lady Annabelle, și-a ridicat Bev ochii la cer. S-a uitat în oglindă prin spatele Emmei și și-a încheiat cercelul stîng. Nu-s sigură dacă vrea să-i decorez salonul sau doar să mă descoasă cum e P.M. în pat.

Emma și-a pus portofelul sub braț.

– Doar nu crezi că a aflat?

Bev a reflectat, apoi a rîs.

– O să aflu și eu curînd. A sărutat-o repede pe Emma și s-a dus.

Cevă mai tîrziu Emma s-a trîntit în Aston Martin-ul ei. Încerca să și-l imagineze pe delicatul, retrasul P.M. cu focoasa și supradezvoltata Lady Annabelle. Nu reușea. Nici cu Angie Parks nu era capabilă să-l vadă.

Lupta cu traficul în stilul britanic, mohorît. Era mulțumită că Drew și formația lui se înțeleseseră cu Pete Page. Pete era cel care putea cu adevărat să împingă *Birdcage Walk* în față. Uite ce realizase pentru Black-

pool, s-a gîndit ea cu o strîmbătură. Omul făcea o avere cu chestii comerciale. Ştia ea cît de furios fusese Pete cînd Brian refuzase să gireze unele produse sau să permită folosirea muzicii lui la reclamele de televiziune – dispreţuind astfel popularitatea şi milioane de lire. Dar ea era mîndră de el. Să-l lase pe Blackpool cu astea, s-a gîndit cu antipatie, apoi a ajuns pe proprietatea lui Stevie.

Îi plăcuse cînd el cumpărase vechea casă în stil victorian. Se apucase chiar de grădinărit şi apăruse la uşa lui Bev cu tot felul de tomuri despre trandafiri, soluri şi grădini pietruite. Nu mai era un secret că era cam bolnav, dar Pete, fiind Pete, reuşise să nu fie dată în vileag cauza bolii.

Emma se temuse ca turneul să nu-l extenueze pe Stevie, dar el se descurcase. Acum scria din nou şi se străduia să şi-l asocieze pe Brian la nişte beneficii imposibil de refuzat.

Emma credea că într-adevăr Brian se afla acum în elementul său. Rock-ul îmbrăţişase cauze drepte la pieptul lui rezistent. În Europa şi în America, muzicienii se organizau pentru a face ceva nou cu talentele lor. Beneficii pentru a ajuta cauze precum seceta din Etiopia sau lupta fermierilor din America, întrucît ei aveau în anii optzeci impactul pe care-l avuseseră prin şaizeci alianţele politice. Gloria şi zilele de autoindulgenţă ale lui Woodstock se terminaseră. Rocker-ii îmbrăţişau acum cauze ale omenirii. Era mîndră că făcea şi ea parte din acestea, constata schimbările şi îşi modifica

optica.

La capătul aleii mai multe ghivece cu violete se ofileau în plin soare. Clătinînd din cap, Emma le-a băgat sub umbra streşinilor. Stevie nu citise cu prea mare atenţie cărţile despre grădinărit.

Menajera i-a deschis uşa şi s-a uitat la Emma cu nerăbdare şi neîncredere totodată.

– Bună dimineaţa, doamnă Freemont.

Doamna Freemont avea un păr castaniu şters strîns într-un coc caraghios. Putea să aibă orice vîrstă între patruzeci şi şaizeci de ani şi-şi ţinea permanent corpul robust, rotund, învăluit într-un şal din lînă neagră. Muncea pentru Stevie de mai bine de cinci ani, ştergea după el sîngele şi voma, scotea sticlele golite de el şi se uita înciudată cînd treburile ei de menajeră o aduceau în contact cu fiole arătînd cam ciudat.

Ai fi putut crede că era devotată slujbei, dar doamna Freemont era devotată doar salariului consistent pe care i-l plătea Stevie.

Femeia a fornăit din nas cînd i-a deschis uşa Emmei.

– El e pe-aici pe undeva. În pat, probabil. Încă nu m-am dus sus.

Bufniţa, a gîndit Emma, dar a zîmbit cu politeţe.

– Perfect. Mă aşteaptă.

– Nu-i treaba mea, a zis doamna Freemont şi s-a dus să atace vreo masă lipsită de apărare cu cîrpa ei de praf.

– Nu-ţi face probleme, a zis Emma, mă descurc singură.

A pornit-o pe scările vechi de stejar, descheindu-se la jachetă.

– Stevie! Îmbracă-te. N-am timp.

Era o casă imensă și asta o atrăgea pe Emma. Etajul al doilea era îmbrăcat în lemn de mahon; în globurile de sticlă fixate în garnituri strălucitoare de alamă arsese pe vremuri gaz. Asta o făcea să se gîndească la vechiul film cu Ingrid Bergman în care Boyer, jucînd rolul negativ, uneltise s-o ducă spre nebunie pe nevinovata lui nevastă. Comparația se potrivea cu atît mai mult cu cît Stevie se distrase atîrnînd între aplice litografii de Warhol și Dali.

Se auzea muzica și, cu un suspin, Emma a bătut pînă au durut-o pumnii.

– Hai, Stevie. Ridică-te și strălucește.

Văzînd că nu deschide, s-a rugat mental să fie singur, apoi a împins ușa.

– Stevie?

Camera era goală – ferestrele umbrite și atmosfera stătută. S-a încruntat văzînd patul în dezordine și sticla de *Jack Daniels* goală pe jumătate sub măsuța din secolul al optsprezecelea. S-a dus și a ridicat-o înjurînd, dar era prea tîrziu, lichidul vechi, lipicios se răspîndise împrejur. Tot a luat sticla și a pus-o pe un număr vechi al lui *Bilboard* înainte de a-și pune mîinile în șolduri.

Stevie făcuse atîtea progrese, s-a gîndit, iar acum își pompa whisky în stomac. Cum de nu înțelegea că-și făcuse deja atîta rău, încît băutura era la fel de ucigătoare pentru el ca și drogurile. Vasăzică noaptea trecută se

îmbătase, și-a dat ea seama deschizînd ferestrele. Apoi se tîrîse pe-acolo de rău ce-i fusese. Adormise pe jos în baie, probabil. Și dacă murise de frig, așa merita. Proastă ar fi să-i pară rău de el.

A deschis ușa alăturată.

Sînge. Ceva grețos. Urină. Duhoarea a izbit-o, făcînd-o să se clatine. Simțea că-i vine să vomite. S-a holbat la petele roșii și cenușii care-i dansau în fața ochilor.

S-a sprijinit de stereo, iar acul s-a frecat de disc. Tăcerea bruscă a izbit-o precum o palmă. Alarmată, s-a repezit să se aplece peste trupul prăbușit pe jos.

El era gol și foarte rece. A reușit cu groază să-l întoarcă cu fața în sus. A văzut seringa și revolverul.

– Nu! Oh, Doamne, nu.

A căutat înfiorată o rană, apoi pulsul. A găsit doar urma tragică a acului. A oftat adînc găsindu-i la gît un puls slab, abia perceptibil.

– Stevie, oh, Doamne, Stevie, ce-ai făcut?

S-a repezit dincolo de prag, în capătul scărilor.

– Chemați o ambulanță! Repede, o ambulanță!

A fugit înapoi și a smuls o pătură de pe pat ca să-l acopere. Chipul lui avea o culoare de parcă ar fi fost făcut din apă și cenușă. Vederea lui, a pielii mînjite de sînge de la ac, o îngrozea mai tare decît rigiditatea lui de moarte. Pe frunte, deasupra sprîncenelor, era o tăietură urîtă. A apucat un prosop și i l-a pus pe rană.

L-a acoperit, apoi a început să-l pălmuiască.

– Trezește-te, la dracu', Stevie. Trezește-te, n-o să te las să mori în halul ăsta.

L-a scuturat, l-a pălmuit. A început să-i facă respirație artificială apăsîndu-l pe piept. O durea stomacul, dar continua, furioasă pînă la vomă.

– Te rog, te rog, te rog! repeta ea ca o incantație. Își amintea cum fusese găsit Darren, zăcînd singur, cu o seringă pe covorul turcesc. Nu, nu, n-o să mori cu mine aici.

L-a mîngîiat pe păr și iar și-a pus degetele la gît, să-i simtă pulsul. Nu mai simțea nimic.

– Bastardule! a țipat, apoi a smuls pătura de pe el și s-a apucat să-l apese pe pieptul slăbuț. N-o să ne faci așa ceva, mie, lui tata, nouă tuturor. I-a căscat gura ca să-i facă respirație artificială, apoi iar cu mîinile. Mă auzi, Stevie? a gîfîit. Întoarce-te.

Îi sufla în gură tot aerul din plămînii ei, cu toată forța. Îl amenința, îl ruga, înjura, lupta să-l aducă înapoi. Genunchii ei se izbeau de dalele de pe jos, dar nu-și dădea seama. Era concentrată asupra lui, se ruga pentru a-l readuce la viață cu atîta înverșunare încît uitase unde era. Prin minte i se succedau amintiri – Stevie în alb, cîntînd în grădină. El pe scenă, sub lumini colorate și fum, cîntînd febril la chitara cu șase corzi. În fața focului cu diferite jocuri. Îi ținea un braț în jurul umerilor și-i punea întrebări cu care o tachina.

„Cine e cel mai bun, Emmy, fetițo?"

Nu-i umbla prin cap decît un gînd. N-avea să mai piardă pe cineva la care ținea atît de tare, pe care-l iubea atît de neobișnuit de mult.

Curgea sudoarea de pe ea și pe scări se auzeau

pași.

– Aici. Repede. Oh, Doamne, tată!

– Oh, Isuse. Într-o clipă era alături de ea.

– L-am găsit... trăia. Apoi n-a mai respirat. Continua să-l apese ritmic, iar mușchii o dureau ascuțit. Ambulanța. Ați chemat ambulanța?

– Femeia l-a sunat pe Pete. Ne-a găsit cu telefonul în mașina lui.

– La dracu'. I-am spus să cheme o ambulanță. Are nevoie de asta. A dat cu ochii de Pete. Dracu' să te ia, nu vezi că moare? Sună.

El a dat din cap. N-avea intenția să cheme ambulanța. Nu o ambulanță de la un spital public. În schimb a telefonat rapid la o clinică discretă, privată.

– Gata, Emma. Gata, respiră.

– Nu pot...

Brian a apucat-o de brațe și a simțit cum îi tremurau mușchii.

– Ai reușit, iubito. Respiră.

Zăpăcită, s-a holbat la pieptul lui Stevie care se ridica lent și cobora iar.

Uneori țipa. Alteori el plîngea. În vreme ce trupul lui Stevie se dezintoxica, apăreau tot felul de noi dureri. Acutizări ale chinului, demoni de-a lungul brațelor, prin

carnea moale de care-şi bătuse joc – între degetele de la picioare, în măruntaie. Îi cutreierau pielea, erau întîi fierbinţi, apoi de gheaţă. Îi putea zări, acum îi putea chiar zări, cu ochii lor mici şi roşii, cu gurile flămînde, ca şoarecii, dansînd pe trupul lui, înainte de a-şi înfige dinţii în el.

A urmat, firesc, isteria, cu o putere dementă care a obligat personalul să-l lege de pat. Apoi a devenit liniştit, ca într-un fel de transă şi Stevie se zgîia ore în şir într-un singur punct de pe perete. În timpul ăsta nu-l durea nimic, se simţea liniştit. Apoi vocea Emmei, furioasă, îndurerată, speriată, cerîndu-i să se întoarcă. Şi se întorsese. Iar începuseră durerile, iar agitaţia.

Se ruga de oricine era pe-acolo să fie lăsat să plece. Promitea mari sume de bani, apoi înjura oribil cînd nu primea răspuns. Nu voise să se întoarcă la viaţă. Cînd refuza să mănînce era hrănit artificial.

Ei foloseau o medicaţie antihipertensivă ca să-i păcălească creierul şi să creadă că n-o să moară. Mai amestecau şi naltrexone, un opiaceu care nu crea dependenţă. Stevie murea de poftă după heroina care-i crea starea de refugiu atît de seducătoare şi după bîzîitul rapid creat de cocaină.

Rar rămînea singur, dar ura şi era îngrozit de orice clipă de solitudine. În acele momente rămîneau numai el şi aparatele care zumzăiau ca răspuns la semnalele lui vitale.

După două săptămîni se liniştise. Dar totodată devenise viclean. Avea să-i aştepte să plece – nemernicii

ăștia îl băgaseră acolo. Avea să le mănînce fructele și legumele cu care-l îndopau, să zîmbească și să le răspundă la întrebări. O s-o mintă pe psihiatra aceea rece, frumușică. Apoi o să iasă de-acolo.

Visa să se drogheze iar, să-și umple venele cu acea încîntătoare combinație de zăpadă fierbinte și de pulbere albă chinezească. Toată frumusețea aia de pulbere albă. Nu vedea altceva decît asta – grămezi uriașe cît un munte de pulbere albă, frumoasă, învelită în folie argintie. O să pună ambele mîini pe ele, să le simtă din plin, să se bucure.

Visa să-i omoare pe ăia – pe doctori și pe asistente. Visa să se sinucidă.

Ei spuneau că își îmbolnăvise inima și ficatul. Spuneau că era anemic și luptau cu anemia și cu dependența lui de heroină și cocaină. Nimeni nu-l numea toxicoman. Spuneau că are o personalitate dependentă. La dracu', Sherlock. El nu dorea decît să fie lăsați în pace – el și personalitatea lui. Era cel mai bun chitarist din lume și fusese așa timp de douăzeci de ani. Avea patruzeci și cinci de ani și fetele de douăzeci rîvneau și acum la onoarea de a fi cîteva ore în patul lui. Era bogat, oribil de bogat. Avea o Lamborghini, un Rolls. Cumpărase motociclete ca pe cartofii prăjiți. Avea o proprietate de douăzeci de acri la Londra, o vilă la Paris și o colină mai retrasă la San Francisco. Tare-ar fi vrut să vadă cum înghit treaba asta toate asistentele alea cicălitoare și doctorii mai proști ca noaptea.

Au fost ei vreodată pe scenă și au avut zece mii de

spectatori care să-i aplaude? Nu. Dar el a avut. Erau invidioși, toți erau invidioși. De-aia îl țineau aici, departe de admiratori, de muzica lui, de drogurile lui.

Căzînd în autocompătimire, contempla încăperea. Pereții erau tapetați cu un albastru pal și motive florale gri. Pe jos era un covor gros, gri, și ferestrele dădeau spre sud. Draperiile încercau să mascheze gratiile de la ferestre. Încăperea invita la odihnă cu cele două sofale moi și un fotoliu de formă rotunjită. Pe măsuța de cafea se afla un coș de răchită cu flori. Un centru pentru distracție, s-a gîndit amărît Stevie. El nu se distra deloc.

De ce-l lăsaseră singur atîta vreme? De ce era singur? Începea să respire greu, apoi s-a simțit ușurat cînd s-a deschis ușa.

La fiecare nouă vizită, Brian încerca să nu pară șocat de înfățișarea prietenului lui. Nu voia să observe părul rărit, cenușiu, ridurile săpate adînc în jurul ochilor și gurii lui Stevie. Nu voia să privească trupul acela fragil, subțiat – un trup zdruncinat de abuzuri, îmbătrînit înainte de vreme.

În special, nu dorea să se uite la Stevie ca să-și vadă propriul lui viitor. Un bătrîn bogat, răsfățat și neajutorat.

– Cum merge?

Încîntat de cel venit, Stevie i-a zîmbit sincer.

– Oh, e amuzant aici. Bucură-te cu mine.

Ideea l-a făcut pe Brian să se înfioare.

– Deci îți plac asistentele astea cu picioare lungi. I-a

oferit o cutie de două kilograme și jumătate cu *Godiva*, un deliciu pentru toxicomani. Măcar arăți omenește, fiule.

– Mda. Cred că numele real al domnului Matthews este Frankenstein. Și ce se mai petrece în lume?

Vorbeau altfel ca de obicei și mult prea politicoși, în timp ce Stevie își făcea de lucru serios cu bomboanele umplute cu nucă și cremă.

– Pete n-a mai fost pe aici de-o vreme încoace, a zis Stevie.

– E foarte ocupat. Nu trebuia să-i spună că Pete avea de lucru pînă peste cap cu presa și cu susținătorii lor. Trebuise să fie anulat turneul american al formației *Devastation.*

– Vrei să zici că e extenuat?

– Cam așa. Brian a zîmbit, dorindu-și cu disperare o țigară. Și ceva de băut. Ce-ți pasă?

– Nu-mi pasă.

Dar îi păsa. I se părea că orice îl atingea pe el.

– Nu înțeleg de ce se chinuiește atîta. A reușit să scape de presă. O pneumonie virală cu complicații, corect?

– Pare a fi cea mai bună soluție, a început Brian.

– Sigur, sigur, nu-i nici o problemă, absolut nici una. Că doar n-ar vrea să afle publicul că bătrînul Stevie s-a drogat cam tare și s-a gîndit să-și zboare creierii.

– Haide, Stevie.

– Hei, mi-e frig.

Clipea cu lacrimi de autocompătimire în ochi.

– Dar mă arde, Bri, mă arde rău. El nu vrea să vină să-l vadă pe toxicoman. Cînd îi era frică de mine că n-o să pot ieși în scenă îmi dădea un pic de drog, dar acum nu mai vrea să mă vadă.

– Nu mi-ai spus niciodată că Pete îți făcea rost de droguri.

Stevie și-a închis ochii. Fusese un mic secret. Întotdeauna mai rămînea cîte un mic secret.

– Numai în cazuri de strictă urgență, cînd n-aveam eu. Spectacolul trebuia să aibă loc, nu? Spectacolul ăsta blestemat continuă veșnic. Mereu se scotocea după un pic de heroină pentru mine; cu atît mai urît din partea lui că la sfîrșitul reprezentației m-a băgat în locul ăsta.

– Nici n-am știut c-o să fie așa de rău.

– Nu, nici unul din noi n-a știut. Bătea toba cu degetele pe cutia de bomboane. Ți-amintești de Woodstock, Bri? Cristoase, ce vremuri! Tu și cu mine în pădure, picurînd drogul, ascultînd muzică! Isuse, ce muzică. Cum de-am ajuns aici?

– Aș vrea și eu să știu.

Brian și-a scos mîinile din buzunare și le-a băgat iar la loc.

– Uite, Stevie, o să ieși tu din asta. Drace, ești chiar la modă acum. Acum toți sînt la pămînt, curățați. I-a zîmbit cu efort. Așa-i în anii optzeci.

– Așa sînt eu, întotdeauna dansez pe sîrmă. L-a apucat pe Brian de mînă: Ascultă, omule, e greu. Să știi că e greu.

– Ştiu.

– Omule, n-ai cum să ştii pentru că nu eşti aici. Şi-a înghiţit furia şi resentimentele. Nu-şi permitea să le lase la vedere acum. Poate că de data asta reuşesc, Bri, dar am nevoie de ajutor.

– De-aia sîntem noi aici.

– Bine, bine, de-aia sînt eu aici. La dracu', îl îmbolnăviseră. Dar nu-i destul. Vreau ceva, Bri, doar un pic de ceva. Îmi poţi strecura cîteva grame de cocaină – numai cît să pot rezista.

Nu cerea pentru prima oară. Cu inima grea, Brian înţelegea că n-avea să fie nici ultima oară.

– Nu pot face aşa ceva, Stevie.

– Cristoase, Bri, doar cîteva grame. Nu ceva teribil. Aici nu-mi dau decît droguri Tinkertoy. E ca şi cînd i-ai da aspirină unui curcan congelat.

Brian s-a întors. Nu rezista la vederea acelor ochi întunecaţi, obsesivi. Ochi rugători.

– N-o să-ţi aduc cocaină, Stevie. Doctorii spun că ar fi acelaşi lucru ca şi cînd ţi-aş lipi un pistol de frunte.

– Am încercat şi aşa. Ca să nu i se vadă lacrimile, Stevie şi-a pus mîinile la ochi. Perfect, fără cocaină. Adu-mi altceva, puţină Dolophină. E un drog bun, Bri. N-o fi fost destul de bună pentru nazişti, dar pentru mine-i bună. A început să scîncească privind la Brian care stătea cu spatele. Nu e decît un înlocuitor, omule. Mi-ai mai dat şi altă dată, ce mare lucru? Cu asta m-aş mai ţine.

Brian a oftat. Cînd s-a întors deschizînd gura pentru

a refuza din nou, a văzut-o pe Emma în prag. Stătea ca o statuie, cu părul ei bogat strîns la spate, cu pantalonii albaştri, largi, prinşi cu bretele albe peste o cămaşă stacojie. La urechi avea cercei de aur în formă de inele şi ţinea în mînă un joc de Scrabble. Lui Brian i se părea a fi de şaisprezece ani la înfăţişare, cu excepţia ochilor.

Ochii ei erau reci. Nişte ochi reci şi acuzatori de femeie.

– V-am întrerupt?

– Nu. Brian şi-a vîrît mîinile în buzunare. Mă pregăteam să plec.

– Aş vrea să vorbim. Ea nu-l privea în faţă. Poate că mă poţi aştepta. N-o să dureze mult. Doctorul spune că Stevie are nevoie de odihnă.

– Perfect. Era caraghios, s-a gîndit Brian, dar se simţea precum un copil care urma să fie certat. O să vin iar peste o zi sau două, Stevie.

– Corect.

El nu a zis nimic altceva, dar ochii îi erau rugători.

– Ţi-am adus asta. Emma a pus pe genunchii lui Stevie jocul. M-am gîndit să faci ceva exerciţii şi să încerci să mă învingi.

– Dar întotdeauna te-am bătut.

– Cînd eram mică şi pentru că trişai. S-a aşezat lîngă el. Acum nu mai sînt mică.

El nu-şi putea ţine mîinile pe loc. Bătea nervos cu degetele pe cutie.

– Te cred.

– Deci vrei ceva droguri. Vorbise pe un ton oarecare, așa că i-a trebuit un moment ca să înțeleagă. A pierdut tactul degetelor pe cutie, privind-o. Mai spune o dată cum se numește ca să notez. Presupun că în cîteva ore fac rost.

– Nu.

– Ai spus că vrei. Cum se cheamă? a zis luînd un pix.

Întîi s-a văzut pe el speranța și o poftă disperată, înainte de a se îmbujora de rușine. Pentru o clipă, Stevie a părut zdravăn.

– Nu vreau să te implici tu.

Ea a rîs pe un ton jos, amuzat, care pe el l-a făcut să transpire.

– Nu mai spune, Stevie. Am fost implicată încă de cînd aveam trei ani. Chiar crezi că nu pricepeam ce se petrece cînd vă întîlneați sau în turnee? Nu mă crede așa de proastă.

El așa crezuse fiindcă voise să se amăgească. Ea era și fusese întotdeauna lumina purității în toată debandada.

– Eu... eu sînt obosit, Emma.

– Obosit? Vrei ceva care să te remonteze? Un pic de drog ca să treci peste realitate? Dă-mi denumirea lui, Stevie. Doar ți-am salvat viața. S-ar părea că te pot ajuta și s-o pierzi.

– La dracu', nu ți-am cerut să-mi salvezi viața. A ridicat o mînă de parcă ar fi vrut s-o împingă, apoi a lăsat-o să-i cadă moale pe cearceaf. De ce naiba nu m-ai lăsat singur, Emma? De ce?

– Greșeala mea, a zis ea brusc. Dar putem remedia. S-a aplecat spre el, adiind o mireasmă plăcută, iar vocea și ochii i s-au înăsprit. O să aduc blestematul ăla de drog pentru tine, Stevie. Îl aduc. O să te hrănesc cu el. O să-ți bag acul în oricare venă vrei tu. Drace, poate că-l încerc și eu.

– Nu!

– De ce nu? Și-a ridicat o sprînceană de parcă s-ar fi amuzat. Ai zis că-i un drog bun. Nu așa i-ai spus lui tata? E bun. Dacă-i bun pentru tine, e bun și pentru mine.

– Nu, fir-ar să fie! Uite ce-am făcut eu din mine. Și-a ridicat brațele descărnate și pline de cicatrici.

– Văd ce-ai făcut cu tine. A aruncat cu hîrtia și pixul cît colo. Văd exact ce ți-ai făcut. Ești slăbit, produci milă, ești trist.

– Domnișoară! O asistentă s-a ivit în ușă. Trebuie să...

– Ieși de-aici. Emma s-a răsucit violent, cu pumnii încleștați și cu ochii arzînd. Du-te dracului. Încă n-am terminat.

Femeia a plecat, iar pașii îi răsunau cu ecou.

– Lasă-mă singur, a murmurat Stevie. Îi apăruseră lacrimi în ochi și-și dusese mîinile la față.

– Oh, o să te las, perfect. După ce termin. Te-am găsit zăcînd pe jos în propriul tău sînge și în vomă, lîngă pistol și ac. Nu te puteai decide în ce fel să te omori, Stevie? Tîmpită am fost, nu, n-am vrut să te las să mori. Am băgat înapoi, în tine, viața. Chiar acolo, pe

jos. Plîngeam speriată că n-o să fiu destul de rapidă, de bună, de deșteaptă, ca să te salvez. Dar cînd te-au luat ei, respirai și m-am gîndit că meritase truda.

– Ce vrei? a explodat el. Ce dracu' dorești?

– Să gîndești, să gîndești o clipă la altcineva decît la tine. Cum m-aș fi simțit dacă te găseam mort? Sau tata – ce-ar fi însemnat pentru el? Ai totul, dar și de-ai avea dublu n-ar conta în fața tendinței tale de autodistrugere.

– Cu asta nu pot lupta.

– Oh, e cam subțire scuza asta, subțire, tristă și foarte potrivită cu ceea ce ți-ai făcut ție însuți. Acum era ea gata să plîngă, dar se abținea ca să lase loc furiei. Te-am iubit dintotdeauna. Te-am privit cîntînd și, cu fiecare an care trecea, rămîneam uimită de ceea ce erai capabil să creezi. Acum ești aici și-mi spui tocmai mie că nu-ți poți înfrîna tendința de a te sinucide. Perfect, dar nu te aștepta ca aceia care te iubesc să se mulțumească să privească.

Se ridicase să plece, dar a fost oprită în prag de o brunetă micuță.

– Domnișoara McAvoy? Sînt doctor Haynes, psihiatra domnului Nimmons.

Emma s-a încordat ca un boxer pregătindu-se de meci.

– Da, văd.

Femeia a zîmbit și i-a întins mîna.

– Mi-a plăcut, dragă. Și eu recomand o alergare, apoi o baie fierbinte. S-a dus lîngă patul lui Stevie. Ah,

Scrabble. Jocul meu preferat. Facem o partidă, domnule Nimmons?

Emma l-a găsit pe Brian afară, sprijinit de noul lui Jaguar. Cînd el a zărit-o, a mai tras un fum din ţigară, apoi a aruncat-o.

– Credeam c-o să stai mai mult.

– Nu, i-am spus tot ce-aveam de spus. Vorbind şi-a încheiat capsa de la jacheta ei albastră, apoi şi-a tras fermoarul. Am vrut să te întreb dacă am auzit bine. I-ai cumpărat droguri lui Stevie?

– Nu chiar aşa. Eu nu sînt negustor, Emma.

– Nu ne jucăm cu vorbele, a dat ea din cap. I-ai făcut rost de droguri?

– De un substituit de opiu – ca să-l ajute să meargă în turneu şi să nu încerce să-şi facă heroină.

– Să meargă în turneu, a repetat ea. Nu credeam că Pete este mizerabil, că minte presa ca să-l ajute pe Stevie să se mintă pe sine.

– Pete n-are nici o vină.

– Ba da. Toţi sînteţi vinovaţi.

– Trebuia să facem publicitate în *Bilboard* că Stevie e toxicoman?

– Ar fi mai bine. Cum să iasă Stevie din asta dacă nici nu poate recunoaşte că e toxicoman? Şi cum să se oprească dacă prietenii lui, prietenii lui dragi, îi tot dau droguri ca să mai poată face faţă unui nou spectacol, unui nou oraş?

– Nu e aşa...

– Nu? Sau te iluzionezi că faci asta din prietenie?

Prea obosit ca să se înfurie, s-a sprijinit iar de mașină. Briza care-i trecea prin păr era rece din cauza toamnei și mirosea a ploaie. Pace, s-a gîndit studiind chipul furios al fiicei lui. Nu dorea decît pace.

– Nu înțelegi nimic, Emma. Și nu-mi place să-mi ceară socoteală propria mea fiică.

– Nu-ți cer socoteală. S-a întors și s-a dus la mașina ei. Cu mîna pe ușă, l-a privit. Știi? Nu ți-am spus niciodată, dar acum cîțiva ani m-am dus s-o văd pe Jane. E dramatică, înglodată în nevoi și în egoism. Pînă acum n-am realizat ce țare vă asemănați.

A trîntit portiera și a pornit motorul. N-a întors capul așa că nu a văzut durerea de pe chipul lui Brian.

Capitolul 29

Emma s-a măritat cu Drew printr-o ceremonie civilă liniștită. Nu veniseră nici invitați, nici reprezentanți ai presei. Nu spusese nimănui, nici măcar lui Marianne. La urma urmei avea peste douăzeci și unu de ani și n-avea nevoie de permisiunea sau aprobarea nimănui.

Nu fusese nunta pe care și-o visase ea. Nici tul vaporos, nici mătase albă și strălucitoare. Nici flori în afara trandafirului roz pe care i-l dăduse Drew. Nici muzică, nici lacrimi.

Și-a spus că nu conta. Făcea exact ce dorise. Era cam egoistă, poate, dar de înțeles, de vreme ce era un act strict personal. Cum le-ar fi putut spune lui Marianne sau lui Bev fără a-i spune tatălui ei? Nu voise ca el să fie acolo, să stea lîngă ea, s-o lase să plece. Ea pleca singură.

Se străduise să îndulcească ceremonia sobră, protocolară, îmbrăcîndu-se cu o rochie de mătase în nuanţe de un roz mai închis decît trandafirul pe care-l primise. Avea dantele la corsaj şi era lungă pînă la glezne.

S-a gîndit la nunta tatălui ei. Prima nuntă la care fusese. Bev părea radioasă, fericită. Brian zîmbea. Stevie, în întregime în alb, cînta ca un înger. Amintirea i-a adus lacrimi în ochi, dar s-a abţinut cînd Drew i-a luat mîna.

Îi zîmbea. Zîmbind, i-a strecurat pe deget inelul simplu cu diamant. Avea mîna atît de caldă şi de sigură. Vocea lui era clară şi plăcută cînd i-a promis dragoste, onoare şi înţelegere. Îşi dorea cu disperare înţelegerea. Cînd a sărutat-o, l-a crezut.

Apoi au devenit soţ şi soţie. Ea nu mai era Emma McAvoy, ci Emma McAvoy Latimer. O altă persoană. Încredinţîndu-şi dragostea şi viaţa lui Drew, începea o nouă viaţă.

Nu conta că el trebuia să se repeadă după ceremonie la studioul de înregistrări. Înţelegea mai bine ca oricine ce înseamnă asta. Ea voise să se mărite repede, repede şi în mijlocul perioadei în care el scotea un nou album. Astfel îi rămînea timp să pregătească apartamentul de la hotel unde aveau să-şi petreacă noaptea lor de nuntă. Voia să fie totul perfect.

Acolo erau flori, buchete de trandafiri, orhidee, narcise. A pus cu mare plăcere vase cu flori peste tot prin încăpere, iar în baie a aşezat un coş cu hibiscus în

floare. O duzină de lumînări albe, parfumate, cu iasomie, așteptau să fie aprinse. Șampania stătea la rece într-un vas de cristal. Radioul era pus la minimum pentru atmosferă.

Ea s-a îmbăiat îndelung și s-a uns cu uleiuri parfumate. Și-a pudrat trupul, s-a parfumat. Dorea ca încăperea, și noaptea, și trupul ei, toate să fie perfecte pentru el. Și-a periat părul pînă cînd i-a amorțit brațul. Apoi s-a îmbrăcat într-un capot din mătase albă și dantele.

S-a studiat în oglinda cea mare și și-a dat seama că arăta așa cum trebuie să arate o mireasă. A închis ochii și s-a simțit ca o mireasă. Noaptea ei de nuntă. Cea mai frumoasă noapte din viața ei. Avea să afle ce înseamnă. Drew va intra, o va privi cu ochii aceia căprui care vor deveni mai întunecați. El va fi blînd, dulce, răbdător. Aproape că îi simțea degetele îndemînatice pe piele. El avea să-i spună cît de mult o iubește, cît de mult o dorește. Apoi avea să o ducă în dormitor și să-i demonstreze toate acestea.

Cu răbdare. Cu tandrețe. Cu pasiune.

Pe la ora zece începuse să se neliniștească. La unsprezece se speriase. La miezul nopții era total zăpăcită. Sunînd la studio, a aflat că el plecase în urmă cu mai multe ore.

Și-a imaginat un accident teribil. Probabil că se grăbise grozav să vină la ea, la fel de nerăbdător ca ea; să fie împreună în marele pat atît de moale. N-a fost atent și mașina lui... Ei n-or să știe unde s-o găsească – doctorii, poliția. Poate că în clipa aceea Drew

zăcea într-un pat de spital, sîngerînd, strigînd-o pe ea.

Tocmai căuta lista cu spitalele cînd a auzit cheia în ușă. Înainte de-a apuca el să descuie, ea a fost acolo, a deschis ușa și i-a căzut în brațe.

– Oh, Drew, am simțit că înnebunesc.

– Gata, gata. A mîngîiat-o pe fese. Neliniștită, da?

Beat. Mintea ei refuza să creadă, dar se simțea din vorbele încîlcite, din clătinarea trupului, după miros. S-a dat înapoi ca să-l privească.

– Ai băut.

– Am sărbătorit puțin cu băieții. Că nu te însori în fiecare zi, nu?

– Dar tu... Ai spus că vii la zece.

– Cristoase, Emma, doar n-o să începi cu cicăleala chiar de azi?

– Nu, dar... m-am îngrijorat, Drew.

– Păi, acum sînt aici, nu?

Și-a scos jacheta și a lăsat-o să cadă pe jos. El nu se prea îmbăta, dar în noaptea aceea se complăcuse să bea. Noaptea aceea însemna o nouă etapă din drumul spre culme.

– Și, uită-te la tine. Poza perfectă a miresei îmbujorate. Frumoasa, prea frumoasa Emma, toată în alb.

Ea se îmbujorase. În ochii lui apăruse dorința. Așa cum își imaginase ea că o să fie în noaptea asta.

– M-am făcut frumoasă pentru tine. I s-a aruncat în brațe și și-a ridicat încrezătoare gura spre a lui.

El a izbit-o. Gura lui era sălbatică și fierbinte. A mușcat-o tare de buza de jos, împingîndu-se din toate pu-

terile în ea.

– Drew. Ea a încercat să scape, îngrozită, la amintirea fulgerătoare a lui Blackpool în camera obscură. Drew, te rog.

– În noaptea asta nu te mai joci cu mine. A prins-o de păr și i-a dat capul pe spate. M-ai făcut să aștept mult, Emma. În noaptea asta nu există scuze.

– Nu. Eu numai... Drew, n-am putea...

– Acum ești nevasta mea. O să facem cum vreau eu.

A tras-o pe podea, nebăgîndu-i în seamă rugămințile și zbaterea. Avea mîinile brutale, rupînd dantela fină ca să-i dezgolească sînii pentru a-i suge și a-i frămînta. Graba lui și pofta aceea au speriat-o. Nu era normal, s-a gîndit zăpăcită, nu era normal să stea pe jos cu cămașa de noapte zdrențuită.

El și-a vîrît degetele în carnea de pe șoldurile ei, iar gura lui a strivit-o pe-a ei. Șocată de mirosul whisky-ului, a încercat să-i pronunțe numele. Cînd zbaterea ei a devenit serioasă, el i-a imobilizat ambele mîini doar cu o mînă și i-a luat virginitatea cu o singură împingere dură, grăbită.

Ea a țipat atît datorită șocului, cît și durerii. Atunci el s-a împins cu mai multă forță în ea, gemînd, gîfîind. Ea plîngea cînd el a terminat, s-a rostogolit alături și a adormit instantaneu.

Dimineața el se simțea rușinat și era plin de tandrețe. Cu ochii încercănați, cu vocea tremurătoare, a rugat-o să-l ierte, încărcat de regrete. Fusese beat, o scuză cam subțire, dar fusese singurul motiv pentru care se

comportase ca un monstru. Ea l-a crezut cînd a luat-o în brațe și i-a murmurat tot felul de promisiuni. Era de parcă în noaptea nunții venise un străin ca să-i arate cît de crud și de lipsit de sentimentalism putea fi sexul. Soțul ei nu-i arăta altceva decît blîndețe. Cînd a luat sfîrșit prima ei zi de proaspăt căsătorită, Emma stătea în brațele lui, mulțumită, cu visuri minunate pentru viitor.

Michael a intrat în bucătărie. Voia să se ocupe de veselă. Dar, deși avusese o intenție clară, tot l-au șocat chiuveta plină și masa aglomerată cu vase murdare. Le-a privit furios. Muncise din greu toată săptămîna și se mira de ce asemenea mărunțișuri trebuiau să-i răpească timpul. Cu spirit de sacrificiu, s-a hotărît să le aranjeze înainte de a-și lua micul dejun și ziarul de dimineață. A început să strîngă farfurii, castroane, căni, furculițe. A băgat totul într-un recipient mare din bucătărie. Erau toate din hîrtie și plastic, un sistem care pe mama lui o îngrozea, dar care lui Michael i se potrivea perfect. Deși avea în modesta lui bucătărie și o mașină *Whirlpool* de spălat vase, niciodată nu recursese la serviciile ei.

Satisfăcut, a scotocit pe polița cu căni, răsturnînd o sticlă cu sos *El Paso* și un borcan cu unt de arahide

Skippy. Le-a împins într-o parte, și a înhățat cutia cu fulgi de cereale. A pus o parte din ea în castron, apoi a turnat deasupra cafeaua fierbinte din cafetieră. Descoperise această delicatesă întîmplător, într-o dimineață în care fusese cam zăpăcit. Aproape că-și terminase gustarea cînd și-a dat seama că pusese cafeaua peste cereale, iar laptele în cana de plastic. Înainte de a se așeza a fost întrerupt de o izbitură în partea de jos a ușii.

La prima vedere părea a fi o rogojină cenușie de un metru și jumătate. Dar rogojinile nu dau din coadă și nici nu au limbi rozalii care le atîrnă. Michael a deschis panoul și a fost salutat cu exuberanță de cățelul imens, flocos.

– Nu mă mîzgăli! Michael i-a dat deoparte labele imense de pe pieptul lui gol. Labele au alunecat pe podea, dar noroiul a rămas pe pieptul lui Michael.

Conroy, de rasă necunoscută, stătea rînjind pe linoleum. Puțea cît se putea de rău pentru un cățel, dar se părea că nici nu-i pasă de asta. Avea blana murdară și plină de scaieți. Chiar și lui Michael îi venea greu să creadă că îl luase pe Conroy dintre mai mulți cățeluși caraghioși doar în urmă cu doi ani. Devenit adult, Conroy se făcuse rău – nu acasă, dar pe-afară era tare afurisit.

Conroy continua să se bucure ridicînd o labă, dar și el și Michael știau că nu era un semn de servilism.

– N-o să-ți scutur laba asta. Nu știu pe unde ți-ai pus-o. Iar te-ai dus la sleampăta aia, nu?

Conroy a privit într-o parte. De-ar fi ştiut să fluiere printre dinţi, ar fi făcut-o.

– Nu încerca să negi. Ţi-ai petrecut sfîrşitul săptămînii tăvălindu-te în noroi şi ţi-au curs balele după tîrîtura aia. Niciodată nu-ţi pasă de consecinţe sau de sentimentele mele. Michael s-a uitat în frigider. Dacă te mai iei de ea, treaba ta. Nu o dată ţi-am spus, ci de mii de ori. Trebuie să practici sex fără primejdii. Sîntem în anii '80, fraierule.

A scos o felie de şuncă pe care Conroy a apucat-o lacom şi a înghiţit-o. Îmblînzit, Michael i-a mai dat două felii înainte de a se aşeza să-şi mănînce cerealele înmuiate în cafea. Îi plăcea felul lui de viaţă. Mutarea la periferie fusese o hotărîre înţeleaptă în ceea ce-l privea. Avea exact ce dorise: o bucată bună de pajişte pe care era nevoit s-o cosească, cîţiva copaci înfrunziţi şi ce mai rămăsese din straturile de flori ale vechiului proprietar. Încercase să facă pe grădinarul, dar nu fusese în stare, aşa că renunţase. Apoi apăruse Conroy. Îşi bătuse cuie în tălpi.

Cumpărase mica alcătuire din cărămizi sub un impuls de moment, exact cînd luase sfîrşit scurta şi maladiva legătură cu Angie Parks. Învăţase totuşi ceva de la ea, dar nu în materie de rafinament sexual. Învăţase că Michael Kesselring o să aparţină întotdeauna clasei mijlocii.

Era ciudat s-o privească pe ecran după ce fusese înlocuit cu un jucător de hockey în vîrstă de douăzeci de ani. Îi dăduse senzaţia sinistră, cînd văzuse filmul

după cartea lui Jane Palmer, că Angie se comportase întocmai ca Jane în acele trei luni de demență în care fuseseră amanți.

Se dusese singur la film. Un fel de test pentru a-și da seama că scăpase de orice urmă nesănătoasă de atracție pentru ea. Cînd ea își dezgolise acei sîni superbi, nu simțise nimic altceva decît o stare de neplăcere. Deși i se întîmplase indirect, prin procură, și-a dat seama că el se culcase de fapt cu mama Emmei.

Și se întrebase, stînd în întunericul cinematografului, dacă Emma avea să vadă filmul. Dar nu îi plăcea să se gîndească la Emma.

Mai fuseseră și alte femei. Nici una serioasă, femei pur și simplu. Mai avea și munca lui. Nu-l mai irita faptul că avea și talent și pasiune pentru serviciul lui de om al legii. Poate că nu dispunea de răbdarea și de priceperea tatălui lui în privința hîrțogăriei, dar avea un mod propriu de a analiza, de a accepta orele lungi, adeseori monotone, de cercetări legale și avea un respect sănătos pentru viața lui ca să nu-și folosească pistolul decît în cazuri strict necesare.

– S-a tras în mine ieri, i-a spus lui Conroy. Cîinele a început, fără interes, să se purice. Dacă perversul ăla avea noroc, acum ar fi rămas pe dinafara gratiilor, băiete. Nu te amăgi că șleampăta aia te-ar fi primit la ea acasă. Conroy l-a privit, a icnit și s-a întors la puricii lui. O să mergem la veterinar, a mormăit Michael luînd cereale cu lingura. O vizită la veterinar și o să termini cu destrăbălările tale. Încîntat că avusese ultimul cu-

vînt, Michael a deschis ziarul.

Erau aceleași știri despre Estul Mijlociu, ultimele noutăți despre terorism. Chestii de rutină despre economie. Jos, în secțiunea B, era un articol despre capturarea și arestarea unui anume Nick Axelrod, un tip fără importanță care se crezuse grozav și își asasinase iubita.

– Ăsta-i tipul, a zis Michael ducînd ziarul la nasul lui Conroy. L-am găsit într-un apartament de la periferie, trăgînd în pereți și invocîndu-l pe Isus. Uite, aici e numele meu. „Detectivul Michael Kesselring". Mda, știu, știu, dar e numele meu. Dacă nu-ți pasă, de ce nu faci tu ceva folositor, cum ar fi să-mi aduci țigările? Du-te, adu-le!

Conroy s-a dus fără bunăvoință. A încercat să șchioapăte, dar Michael nu-l băga în seamă, ocupat cu ziarul. Scărpinîndu-se pe pieptul gol, Michael s-a uitat la rubricile distractive. Și-a încleștat degetele cînd a văzut poza. Era Emma. Arăta – Dumnezeule, s-a gîndit el – arăta scandalos. Cu zîmbetul acela sfios, cu ochii aceia mari și senini. Purta o rochie scurtă, fără umeri, iar părul îi curgea pe umeri în onduleuri mari. Pe umerii ei era un braț, iar brațul aparținea unui bărbat. Michael și-a dezlipit ochii de pe chipul Emmei ca să observe bărbatul.

Drew Latimer. Și el zîmbea. Un zîmbet blestemat, de încîntare, s-a gîndit Michael. S-a întors la Emma, studiind-o cu nemărginită atenție. Conroy a revenit lăsînd în poala lui un pachet de Winston. Dar el nu s-a

sinchisit. Citea cu încetineală, de parcă ar fi fost într-o limbă străină, titlul.

„PRINȚESA ROCK-ULUI, EMMA MCAVOY, SE MĂRITĂ CU PRINȚUL EI"

„Printr-o ceremonie secretă de acum două zile, Emma McAvoy, fiica lui Brian McAvoy de la Devastation *și a scriitoarei Jane Palmer, s-a măritat cu Drew Latimer, de douăzeci și șase de ani, cîntărețul principal și chitaristul de la grupul rock recent apărut, Birdcage Walk. Noii căsătoriți s-au întîlnit cu ocazia ultimului turneu european."*

Michael n-a citit continuarea. Nu mai putea. Isuse, Emma! A închis ochii și a lăsat să-i cadă ziarul pe masă. Oh, Isuse!

Emma era emoționată să fie din nou la New York. De-abia aștepta să-i arate orașul lui Drew și să petreacă primul lor Crăciun împreună, în mansardă. Nu-i mai păsa că avionul întîrziase sau că era polei pe jos. Vor avea parte în sfîrșit de luna de miere care fusese amînată pentru terminarea noului album al lui Drew. Ea dorea să petreacă acest timp la New York, în casa ei, ca să facă trecerea de la mireasă la soție.

Îi spusese șoferului limuzinei să-i ducă prin centrul orașului, astfel încît să-i arate lui Drew iluminația, oa-

menii, copacul maiestuos din Rockefeller Center, carnavalul de la Times Square. Era încîntată că puteau să se ducă la mansardă fără însoţitori. În sfîrşit, fără Sweeny care să o păzească.

– Parcă ar fi trecut ani de cînd n-am mai fost pe aici.

Ştia că tatăl lui Marianne se supărase pentru că nu subînchiriaseră locuinţa, dar ea era mulţumită că nimeni nu stătuse acolo în absenţa lor.

– Spune, ce părere ai? Şi-a trecut degetele prin părul ud.

– E un spaţiu. El s-a uitat la pereţii tencuiţi, la podelele goale, la bufniţa de porţelan pe care o descoperise Emma într-un magazin de fleacuri din vecinătate. E un pic... spartan.

– Aşteaptă să-l împodobesc pentru Crăciun. Marianne şi cu mine am strîns tot felul de podoabe speciale. A căutat în geantă să-i dea un bacşiş şoferului cînd acesta le-a adus bagajele tuşind cu discreţie.

– Mulţumesc. Şi-a pus în buzunar cei douăzeci de dolari. Mulţumesc, doamnă. Crăciun fericit.

– Crăciun fericit. Ea şi-a scos haina şi s-a repezit la ferestre. Drew, hai să vezi peisajul. E mai bine din studioul lui Marianne, numai că îmi vine ameţeala.

– Foarte drăguţ. Vedea o stradă murdară şi un trafic înnebunitor. Emma, mă întreb de ce nu te-ai mutat undeva mai ca lumea.

– Nu am dorit altceva.

– Mă rog, e fermecător şi e perfect pentru două fete de colegiu. Dar noi ar trebui să ne mai gîndim. Doar

n-o să ne împărțim traiul cu Marianne, oricît de plăcută ar fi ea.

– Nu m-am gîndit... Ea o să se întoarcă abia peste cîteva luni.

– Mai bine ai începe să te gîndești. A sărutat-o pe o sprînceană pentru a mai îndulci asprimea din vorbe. Drăguță, dar cam înceată la minte, s-a gîndit el, mîngîind-o pe obraz. Din cîte am auzit îți trebuie o grămadă de timp, bani și energie ca să găsești un loc la New York. De vreme ce tu dorești să ne împărțim viața între orașul ăsta și Londra, vom avea nevoie de confort. Isuse Cristoase, dar aici e frig!

– Am oprit căldura pe perioada cît am fost noi plecate. S-a repezit să deschidă sistemul de încălzire.

– Mereu practică, nu, iubito? Era în vocea lui un fel de zeflemea, dar cînd s-a întors iar în direcția ei, zîmbea. Sînt însă convins că o să ne simțim bine aici cîteva săptămîni. În fond, o lună de miere, chiar și una modestă, nu cere mai mult decît un pat. A rîs văzînd-o înroșindu-se, apoi a luat-o în brațe sărutînd-o îndelung, cu poftă. O să avem un pat, nu, Emma?

– Da. S-a lipit tare de el. Chiar acum, avem un pat, dar trebuie să-i schimb lenjeria.

– O să ne îngrijim mai tîrziu de lenjerie. A tras-o peste prag și a smucit-o de pulover.

Ea deja știa că o să fie ceva rapid, nu sălbatic și dureros cum fusese în noaptea nunții, dar în viteză și se va termina curînd. Nu se pricepea cum să-i spună că dorea să dureze mai mult. Deși simțea într-un fel, în

inima ei, că ar putea fi și mai mult decît acea bîjbîială rapidă în întuneric. Salteaua era rece sub spatele ei. Dar ceva din trupul lui care intra în ea cu mult înainte de a-și fi dorit, era fierbinte. L-a înconjurat cu brațele, lipindu-se de căldura lui, așteptînd acea minune despre care doar citise. S-a cutremurat cînd el a terminat. Din cauza frigului, și-a spus ea. Drew parcă i-ar fi ghicit gîndul.

– Cristoase, aici sîntem ca într-o cutie de gheață!

– N-o să mai dureze mult și o să se încălzească. O să aduc niște pături din dulap. S-a întins după pulover, dar el a oprit-o.

– Vreau să-ți privesc trupul, Emma. Nu mai ai de ce să fii timidă în fața mea, nu?

– Nu. Ea s-a ridicat stîngace să ajungă la dulap. El s-a scotocit prin buzunarul jachetei trîntite pe jos ca să-și caute țigările.

– Presupun că nu-i pe-aici nimic de mîncare sau o sticlă cu ceva împotriva pneumoniei.

– E niște coniac în bucătărie.

Și-a amintit de sticla pe care o deschisese pentru Luke. Luke, care se întorsese la Miami, încercînd să se agațe de viață. A pus teancul de cearceafuri și pături la capătul patului. Îi spusese deja lui Drew aproape toate secretele ei – cu excepția celor despre Johnno și Luke.

– Nu m-am gîndit la mîncare. L-a văzut ridicîndu-și o sprînceană cînd și-a dus țigara la gură. De ce nu m-aș duce la magazinul din colț? Să iau cîte ceva. Tu poți bea niște coniac și să faci o baie fierbinte. O să

încropesc o cină.

– Perfect. Nici nu-i trecea prin minte să se ducă împreună cu ea. Ia-mi și niște țigări, da?

– Sigur. N-a mai oprit-o cînd și-a luat puloverul. N-o să dureze mult.

Cînd ea a plecat, și-a pus pantalonii. Și-a turnat întîi un coniac și, deși paharul nu i se părea potrivit, a remarcat că băutura era de bună calitate. Îl uluia faptul că ea își imaginase că ar fi putut aprecia mansarda aia ca un hambar. O mansardă în centru, s-a gîndit și a mai băut din coniac. Nu intenționa să locuiască în centrul comercial. Întotdeauna își dorise să parvină. Era vizibil că acum, cînd se afla pe drumul cel bun, nu putea să se mulțumească prea ușor cu altceva decît maximul. Sigur, doar crescuse în condiții grele. Sorbind din băutură, studia pictura Emmei de pe peretele tencuit și se gîndea de unde venise el și încotro voia să se îndrepte. Nu că trăise într-o sărăcie lucie, dar fuseseră destule umbre în viața lui. O casă închiriată, o curte plină de noroi, pantaloni cîrpiți. Îi displăcea faptul că provenea din clasa muncitoare și îl detesta pe tatăl lui pentru că nu fusese ambițios. Un om încovoiat de viață, s-a gîndit. Fără mare vigoare. Altfel de ce l-ar fi părăsit nevasta pe el împreună cu cei trei copii? Pentru că voise ceva mai bun decît să-și ducă viața de pe o zi pe alta, a reflectat Drew. Cum ar fi putut-o blama? O detesta.

El avea să-și croiască propriul drum și drumul ăsta ducea drept spre culme. Ridicînd paharul, a toastat cu

portretul Emmei. Dacă nevasta asta naivă a lui o să-i facă niște copii, vor trăi cu toții fericiți. Dar el trebuia să ia atitudine. O s-o mai lase aici vreo săptămînă, două, apoi se vor muta într-un cartier ca lumea. Într-unul din apartamentele acelea strălucitoare și scumpe din Central Park. Asta pentru început. Nu-i păsa dacă avea să locuiască o parte a anului în New York. De fapt New York-ul îi convenea perfect. Mai cu seamă datorită relațiilor pe care le avea Emma acolo. S-a îndreptat spre combina stereo și a căutat prin discuri pînă a dat de cel care îi trebuia, Complete Devastation. Părea corect, a reflectat Drew, să-l salute într-un fel pe bătrîn. În fond, de n-ar fi fost turneul, el n-ar fi reușit s-o momească pe Emma prin culise, să o farmece. A dat din cap și a pus discul, lăsînd muzica să zguduie încăperea.

Nu, n-o să fie prea greu s-o suporte. Deși era lamentabilă în pat – mare dezamăgire – era mai mult decît plină de bunăvoință pentru a fi plăcută. O s-o facă să-l asculte la fel cum își domina corzile chitarei, din moment ce-și pusese ochii pe ea. Înțelegea să-și scoată paguba. Cu vîrf și îndesat. Curînd o să-și repare ea greșelile față de tătic. Bătrînul acceptase destul de ușor căsătoria lor și fusese generos cu cele cincizeci de mii de lire ca dar de nuntă. Pe numele Emmei, dar depuși apoi într-un cont comun pentru amîndoi.

Între tată și fiică mai persista o oarecare stinghereală, dar o să se rezolve și ea curînd. Drew era sigur de asta. Trebuia să-și capete recompensele pentru faptul

de a fi ginerele unic și favorit al lui Brian McAvoy. Între timp, avea doar o soție foarte, foarte bogată. O soție bogată și naivă. A rîs și s-a îndreptat spre fereastră. Ce putea fi mai grozav pentru un bărbat ambițios? Nu trebuia decît să-și controleze temperamentul și nerăbdarea, s-o facă fericită, apoi o să-i pice drept în brațe tot ce-și dorea.

Capitolul 30

S-au mutat într-un apartament elegant, cu două nivele pe Upper West Side. Ea a încercat să nu acorde atenţie faptului că era situat la al unsprezecelea etaj, de vreme ce lui Drew i se părea important să stea acolo. Numai că ameţea atunci cînd stătea la fereastră şi se uita în jos. Fobia asta o enerva. Stătuse pe terasa de la *Empire State Building* şi se simţise vioaie. Însă dacă se afla la o fereastră de la etajul patru, i se învîrtea capul şi o durea stomacul. Drew avea dreptate, s-a gîndit, cînd îi spunea să înveţe să locuiască acolo. Oricum, Emmei îi plăceau tavanul înalt din dormitorul principal, balustrada sculptată de la scările spiralate, nişele din pereţi şi dalele în maron şi alb din hol.

Emma o chemase pe Bev să se ocupe de decora-

rea apartamentului, dorind apropierea și sperînd în compania ei care-i putea face mutarea din mansardă mai puțin dureroasă. Emma trebuia să admită că apartamentul era plăcut, cu priveliștea aerisită a lui Central Park și cu scara largă, spiralată. Și-a satisfăcut marea dorință de antichități și ciudățenii decorînd apartamentul cu un amestec prețios de piese *Queen Anne* și opere caraghioase de Pop-Art. Îi plăceau ferestrele înalte, șibalconașul de sticlă în care putea cultiva plante și faptul că era aproape de Johnno.

Îl vedea aproape zilnic. El mergea cu ea prin magazinele de antichități, căci pe Drew îl plictisea asta. Johnno își făcuse o obișnuință din a pica o dată sau de două ori pe săptămînă la cină sau din a-i însoți în cîte o seară în oraș. De vreme ce n-avea aprobarea tatălui ei, o mîngîia faptul de a o avea pe a lui Johnno, îi plăcea să-l audă discutînd despre muzică împreună cu Drew. A fost încîntată cînd ei doi au început să scrie un cîntec împreună.

Emma s-a cufundat în viața de casnică pentru ea, pentru Drew și pentru copiii care trebuiau neapărat să apară. Pe Emma o surprinsese și îi plăcuse mult faptul că Drew voia să-și sporească familia. În această privință amîndoi aveau același vis, oricît de multe alte dezacorduri existau între ei. Își imaginase cum ar fi să aibă o sarcină, să simtă copilul lui Drew crescînd înăuntrul ei. Visa adesea cu ochii deschiși cum ea și Drew ar împinge un cărucior prin parc. Oare și ei ar fi avut ace-

eași expresie mîndră ca aceea pe care o observase pe chipurile părinților tineri? Lunile treceau și ea își spunea că trebuia să aibă răbdare, că o să vină și timpul acela. Stres-ul era vinovat, osteneala prea mare. Odată aflase că trebuia să fie relaxată în timp ce făcea dragoste și atunci ar fi rămas gravidă. Venise primăvara și ea făcea duzini de poze cu femei gravide, cu bebeluși și puști în parc. Îi privea bucurîndu-se de după-amiezele călduțe. Și îi invidia. Planurile de a-și deschide un studio propriu și de a lucra la cartea ei erau lăsate pe planul doi, dar fotografiile ei continuau să fie vîndute. Ea era mulțumită să se cufunde într-o viață de casnică, să-și petreacă orele libere mărindu-și portofoliul. A început să colecționeze cărți de bucate și să privească emisiunile de gastronomie de la televizor. Se simțea măgulită cînd Drew o lăuda pentru eforturile ei de a face un fel de mîncare. De cînd se arătase cam plictisit de fotografiile ei, încetase să-i mai arate pozele apărute în presă sau să discute despre progresele ei în domeniu.

El părea mult mai încîntat să vadă în ea o gospodină. În primul an de căsnicie, Emmei îi plăcuse teribil să-i facă pe voie. Încerca să-și mascheze dezamăgirea, cînd trupul ei o informa cu regularitate, că nu rămînea gravidă. Încerca să nu se simtă vinovată cînd Drew o bombănea de fiecare dată cînd ea făcea vreo greșeală.

Numai Runyun a scuturat-o din rutina în care se

complăcea.

Cu o sticlă de șampanie într-o mînă și un buchet de lalele în cealaltă, Emma a năvălit în apartament.

– Drew? Drew, ești acasă? Punînd jos sticla, ea a deschis radioul.

– Isuse, vrei să închizi chestia aia? Drew apăruse în capătul scărilor. Purta doar chiloții pe el. Dimineața nu era niciodată bine dispus, părul îi era ciufulit, ochii cîrpiți de somn, fața îi era năpădită de barba crescută peste noapte. Știi că am lucrat pînă tîrziu azi-noapte. Nu cred că-ți cer prea mult dacă vreau puțină liniște dimineața.

– Iartă-mă. Imediat ea a închis aparatul și și-a coborît vocea. Cele cîteva luni de căsătorie o învățaseră că, înainte de cafea, starea de spirit a lui Drew era explozivă. Nu m-am gîndit că ai rămas în pat. Credeam că ești plecat în oraș.

– Sînt și oameni care n-au nevoie să se trezească în zori ca să devină eficienți.

Ea n-a făcut altceva decît să strîngă puțin mai tare florile. Nu dorea să se certe.

– Să-ți fac niște cafea?

– Asta da. Tot n-o să mai pot dormi...

Emma a luat florile și vinul în bucătărie. Nu era o în-

căpere mare, dar devenise mai spațioasă prin colțarele de sticlă. Ea le alesese albastre și albe – cu fețe de masă din pînză, faianță albă, dale bleu și albe pe jos. Într-un colț era o etajeră pe care o vopsise ea singură în alb. Expusese pe ea o colecție de vase de cobalt. Emma a adăugat apă proaspătă celor trei cactuși pe care-i pusese în castroane albastre, apoi s-a apucat să pregătească gustarea de dimineață. A pus în cuptor cîrnăciorii preferați ai lui Drew înainte de a măcina cafeaua.

După cîteva minute, cînd el a intrat tot dezbrăcat și nervos, mirosurile l-au impresionat în mod plăcut. Îi convenea să o vadă lîngă aragaz, făcînd mîncare pentru el. Asta îl făcea să reflecteze că nu avea nici o importanță cine era și cît de mare îi era contul în bancă, ea îi aparținea lui. A sărutat-o pe gît.

– Bună dimineața. Zîmbetul cu care i-a răspuns a pălit cînd el a început să o frece pe sîni.

– O să fiu gata într-un minut.

– Perfect. Sînt mort de foame. A ciupit-o brutal de sîni.

Ea detesta gestul acesta al lui, dar a tăcut și s-a dus să-i toarne cafeaua. De cînd îi spusese că nu-i plăcea să fie ciupită, el făcea gestul și mai des. Afirma că dorea s-o excite. „Ești prea sensibilă, Emma. N-ai simțul umorului."

– Am niște vești pentru tine, Drew. Sînt vești magnifice, i-a zis, întinzîndu-i cana cu cafea. Ochii lui au

sclipit. Oare era gravidă? Teribil de tare dorea să-i prezinte lui Brian un nepoţel.

– Ai fost la doctor?

– Nu – oh, nu, nu sînt gravidă, Drew, îmi pare rău. Din nou se simţea vinovată. Pe faţa lui se aşternuse dezamăgirea. Va mai dura pînă atunci, a murmurat spărgînd două ouă pe care le-a pus la prăjit în tigaie. Mereu mă ocup de graficul temperaturii mele.

– Sigur. Şi-a luat o ţigară, a aprins-o, studiind-o prin norul de fum. Faci şi tu ce poţi. Ea a deschis gura, apoi a închis-o. Nu era momentul să-i spună că un copil se face cu participarea a doi oameni. Cînd îi mai spusese asta, el trîntise o veioză, apoi ieşise furtunos din casă, lăsînd-o cu sentimentul vinovăţiei pînă dimineaţa.

– M-am dus la Runyun. Ştii tu, că ţi-am spus.

– Hmmm? O, da. Mucosul ăla bătrîn cu rahaturile de poze.

– Nu e mucos. N-avea rost să mai facă remarci asupra termenului „rahaturi". Trăsnit, a zis zîmbind. Adesea ţîfnos, dar nu-i mucos. I-a adus farfuria la masă. Uitase de cafeaua ei. S-a aşezat, dar era gata în orice clipă să se ridice. El a aranjat o expoziţie pentru mine. Propria mea expoziţie.

– Expoziţie? a zis Drew mestecînd un cîrnat. Ce tot spui?

– Datorită lucrărilor mele, Drew. Credeam că-mi va oferi o slujbă, dar era vorba de altceva.

– Oricum n-ai nevoie de slujbă. Ţi-am mai spus ce

cred eu despre munca ta cu vreun bătrîn ramolit.

– Nu, acum nu mai contează. Mă consideră talentată. I-a fost greu să admită, dar acum mă consideră cu adevărat talentată. O să mă sponsorizeze pentru expoziție.

– Înțelegi prin asta una dintre acele adunări pretențioase în care oamenii se holbează la poze și spun lucruri de genul „Ce adîncime, ce viziune?"

Ea a înțepenit. S-a ridicat încet și s-a ocupat de lalele ca să-i treacă nervii. Încerca să se convingă că el nu o făcea cu tot dinadinsul, dar toate solicitările lui Drew făceau ca Emmei să nu-i mai rămînă suficient timp pentru a-și face meseria care o interesa atît. Sosise timpul să se folosească de prezența lor la New York, zicea el și insistă să frecventeze cluburile. El dorea o perioadă de recreere, așa că s-au dus o săptămînă în Virginia Islands. Lui i se părea normal să-și facă prieteni printre tineretul bogat din New York. Acum apartamentul nu era aproape niciodată gol. Dacă nu la ei acasă, oricum exista în altă parte o petrecere la care se duceau . Erau tracasați de „paparazzi" ca toate noile cupluri strălucitoare. Premiera unei noi piese pe Broadway, o noapte la un nou local, un concert în Central Park. Tot ceea ce făceau ei era înregistrat. Numele și fețele lor împodobeau ziarele care se vindeau la fiecare colț. Apăreau pe coperțile de la *Rolling Stone*, *People* și *Newsweek*, Barbara Watters le ceruse un interviu. De cîte ori se zăpăcea datorită tensiunilor,

Emma își amintea că acesta fusese modul de viață la care visase, închisă în școala *Saint Catherine*. Realitatea însă era mult mai obositoare și mai plictisitoare decît ar fi crezut. Toți spuneau că primul an de căsătorie e cel mai dificil, își amintea ea mereu. Cerea eforturi, răbdare. Dacă viața în general și căsătoria apăreau mai dificile și mai puțin încîntătoare decît își închipuise, aceasta însemna că ea nu se străduia îndeajuns.

– Haide, fetițo, e o petrecere. Drew a întors-o spre el cu atîta putere, încît apa minerală s-a vărsat din pahar. Hai, sus, Emma.

– Sînt obosită, Drew.

– Întotdeauna ești obosită.

Și-a înfipt degetele în spatele ei cînd a încercat să se retragă. Nu dormise trei nopți la rînd pentru că lucrase în camera de developare. Expoziția ei avea să fie peste șase săptămîni și Emma era plină de nervi. Și furioasă, a recunoscut ea. Furioasă pentru că acum două ore o anunțase că invitase cîțiva prieteni la ei.

Prin încăperi mișunau vreo sută și cincizeci de oameni. Muzica bubuia. În ultimele luni fuseseră tot mai dese aceste „mici" petreceri. Plătea pentru băuturi cinci sute de dolari pe săptămînă. Nu că i-ar fi părut rău de

bani. Nici chiar de timp, mai ales cînd era vorba de prieteni. Acum însă nu avea parte de prieteni, doar de admiratoare de doi bani şi de profitori. Săptămîna trecută, apartamentul arătase ca o ruină după ce plecase toată lumea. Sofaua fusese pătată cu coniac. Cineva stinsese o ţigară pe covorul oriental. Dar, mai rău decît asta, decît vaza *Baccarat* spartă sau bomboniera *Limoges* dispărută, fuseseră drogurile. Găsise nişte oameni pe care nu-i mai întîlnise niciodată care prizau cocaină în camera de oaspeţi care avea să devină cît mai curînd, spera ea, camera copilului. Drew îi promisese că n-o să se mai întîmple.

– Eşti prost dispusă pentru că n-a venit Marianne.

Nu de asta, s-a gîndit Emma, nu venise pentru că nu fusese invitată.

– De cînd s-a întors îţi petreci mai multă vreme cu ea în mansarda aia, decît aici, cu mine.

– Drew, n-am văzut-o de aproape două săptămîni. Cu cît am eu de lucru şi cu viaţa noastră socială nici n-am avut timp.

– Ca să te dai în bărci ai întotdeauna timp, totuşi.

Ea s-a dat înapoi. Furioasă, i-a împins mîna înainte ca el s-o poată apuca din nou.

– Mă duc la culcare. Şi-a făcut drum prin mulţime fără a băga în seamă chemările şi rîsetele. El a prins-o pe scări. După strînsoarea degetelor, Emma a priceput că furia lui era la fel de mare ca a ei. Lasă-mă în pace, a zis pierzîndu-şi suflul. Nu cred că doreşti să ne lup-

tăm în fața prietenilor tăi.

– Atunci o să vorbim sus. A strîns-o atît de tare, încît ea a țipat, apoi a tîrît-o sus tot restul drumului. Ea era gata de ceartă, dar cînd a intrat în dormitor a simțit că nu mai putea îndura. Acolo erau cîțiva care-i foloseau oglinda antică pentru a face cocaina pudră. Patru din ei, aplecați deasupra măsuței ei de toaletă, chicoteau și prizau pudra albă. Sticluțele vechi de parfum din colecția ei erau împinse într-o parte. Una zăcea spartă pe jos.

– Ieșiți. Patru capete s-au ridicat și au privit-o rînjind. Am spus să ieșiți. Duceți-vă dracului din camera mea, plecați dracului din casa mea.

Înainte ca Drew să o poată opri, l-a înhățat pe un bărbat de două ori mai greu decît ea și l-a împins.

– Hei, putem participa la ședința asta cu toții.

– Ieșiți, a repetat ea arătîndu-le ușa.

Atunci ei s-au grăbit să iasă. Una dintre femei l-a bătut ușor pe Drew pe obraz. Emma a trîntit ușa în spatele lor și s-a repezit la soțul ei.

– M-am săturat. Am suportat pînă la ultima limită, Drew. Vreau ca toți oamenii ăștia să iasă de aici și să nu mai vină.

– Așa? a zis el calm.

– Ție nu-ți pasă? Chiar deloc nu-ți pasă? Ăsta e dormitorul nostru. Cristoase, Drew, uită-te la lucrurile mele. S-au băgat în dulapul meu. Furioasă, a luat un costum de mătase. Dumnezeu știe ce-or fi furat și ar fi

spart de data asta, dar nu e cel mai oribil lucru. Nici nu-i cunosc, însă stau la mine în dormitor și se droghează. Nu vreau droguri în casa mea. Ea l-a văzut luîndu-și avînt, dar n-a înregistrat gestul. A izbit-o atît de tare cu dosul palmei, încît a trîntit-o pe jos. Simțea gustul sîngelui. Zăpăcită, și-a ridicat mîna spre buza spartă.

– Casa ta? A ridicat-o în picioare. Cînd a împins-o, ei i s-a sfîșiat cămașa. S-a sprijinit greoi de masa de alături. Lampa ei preferată *Tiffany* s-a spart pe podea. Tîrfă mică și răzgîiată. E casa ta?

Prea uluită pentru a se da înapoi, s-a speriat cînd el s-a repezit din nou la ea. Muzica i-a acoperit țipătul cînd a apucat-o și a azvîrlit-o în pat.

– Casa noastră. Să ții minte asta. E la fel de mult a mea ca și a ta. Totul e la fel de mult al meu ca și al tău. Să nu crezi că-mi poți spune mie ce am de făcut. Îți închipui că mă poți umili în halul ăsta?

– Eu n-am... Emma s-a ferit cînd el a ridicat din nou mîna.

– Așa e mai bine. O să-ți spun eu cînd vreau să-ți aud văicărelile. Mereu ai procedat cum ai vrut tu, nu, Emma? Mă rog, n-o să facem excepție. Vrei să stai aici sus absolut singură? Perfect. A înhățat telefonul de pe perete și l-a scos de acolo. N-ai decît să stai aici. A izbit telefonul de perete înainte de a ieși trîntind ușa și închizînd-o în urma lui.

Ea a rămas ghemuită în pat, respirînd greoi, prea

zăpăcită ca să simtă durerile loviturilor. Era un coşmar, s-a gîndit. Mai avusese coşmare. Şi-a adus aminte îndurerată de palmele şi de zbieretele în care trăise în primii trei ani de viaţă.

„Tîrfă mică şi răzgîiată."

O fi fost vocea lui Jane sau a lui Drew? Tremurînd a întins mîinile după căţelușul negru din copilăria ei. L-a strîns sub braţ şi a plîns pînă a adormit.

În dimineaţa următoare, cînd el a descuiat uşa, Emma dormea. Rămas în prag, Drew a studiat-o fără nici un sentiment. Era cam umflată la faţă. Trebuia să nu iasă din casă timp de cîteva zile. Păcat că-şi pierduse cumpătul, s-a gîndit frecîndu-şi palmele de coapse. Îi plăcuse, dar era păcat. Însă ea îl provoca mereu. Îşi dădea toată osteneala, nu? Şi nu era uşor. Emma era în pat ca un peşte mort. În plus, vorbea permanent despre blestemata ei de expoziţie, închizîndu-se ore în şir în camera de developat în loc să aibă grijă de el. Trebuia ca munca lui, nevoile lui să fie pe primul plan. O soţie trebuia să aibă grijă de soţul ei. D-aia o luase de nevastă. Ea trebuia să aibă grijă de el, să îl ajute să ajungă unde îşi propusese el.

Poate că făcuse bine că o pocnise. Precis că altă dată va reflecta de două ori înainte de a-l înfrunta. Dar

acum, că îi arătase cine era stăpînul, îşi putea permite să devină generos. Micuţa Emma, s-a gîndit el. Putea fi manipulată fără mare osteneală.

– Emma.

Atent, ocolind cioburile de la lampa spartă, Drew s-a apropiat de pat. A văzut-o deschizînd ochii. I-a zărit spaima.

– Oh, iubito, îmi pare rău. Ea s-a retras cînd el a mîngîiat-o pe păr. Nu ştiu ce s-a petrecut. Mi-am pierdut cumpătul. Merit să fiu încuiat aici.

Ea tăcea. Auzea ca un ecou scuzele de demult ale mamei ei.

– Trebuie să mă ierţi, Emma. Te iubesc atît de mult. A fost din cauză că ţipai la mine, mă acuzai. N-a fost vina mea. I-a luat degetele ţepene şi le-a lipit de buzele lui. Ştiu că pleava aia n-avea ce căuta aici, în camera noastră. Dar nu eram eu de vină. I-am dat imediat afară, a minţit el. A fost doar o criză, a continuat. Cînd i-am văzut aici, eram atît de furios. Apoi tu te-ai răstit la mine.

Ea a început să plîngă iar, încet, cu lacrimi mari care se adunau în genele dese.

– N-o să te mai lovesc niciodată, Emma. Jur. Dacă vrei plec de aici. Poţi divorţa de mine. Dumnezeu ştie ce-aş face fără tine, dar n-o să-ţi cer să mă laşi să stau aici. Numai că – Isuse, toate vin deodată pe capul omului. Albumul nu se vinde după cum ne-am aşteptat. N-am luat premiul *Grammy*. Şi... tot timpul mă gîndesc

că poate vom avea un copilaș.

Atunci el a început să plîngă, ținîndu-și capul în mîini. Șovăitoare, ea i-a pus mîna pe braț. Lui aproape că îi venea să rîdă, apoi i-a strîns degetele și a îngenuncheat lîngă pat.

– Te rog, Emma. Știu că nu e o scuză pentru ceea ce am făcut numai pentru că m-ai bodogănit și te-ai repezit la mine. Iartă-mă. Mai dă-mi o șansă. O să fac orice ca să remediez situația.

– Vom ieși noi la capăt, a murmurat ea.

Cu fața lipită de pătură, el zîmbea.

Capitolul 31

Petrecerile au încetat. Oh, mai erau unele mici întîlniri cu oameni care îi plăceau Emmei. Însă în casa ei nu mai apăreau atîția străini. Drew era atent și blînd, așa cum și-l amintea ea din timpul în care o curtase. S-a convins pe ea însăși că furia și violența fuseseră pur accidentale. Ea îl provocase. El îi amintea adesea acest lucru, astfel încît ajunsese să îl creadă. Ea îl acuzase de ceea ce nu făcuse. Se repezise asupra lui, răutăcioasă, în loc să îl sprijine și să creadă în el. Iar dacă el își pierduse cumpătul întîmplător, dacă în ochii lui se văzuse violența, dacă își încleștase pumnii sau își strînsese buzele, tot putea să îi ofere motive solide și logice că ea îl provocase. Rănile se vindecaseră, durerea încetase. El se străduia să fie interesat de foto-

grafiile ei, deși îi arăta în multiple feluri și destul de subtil că această pasiune a ei, așa o numea el, îi răpea din timpul pe care ar fi trebuit să îl folosească pentru a-l sprijini în cariera lui. Poate că era un instantaneu frumos, putea să spună, dar îi păsa cuiva să privească niște doamne bătrîne hrănind porumbeii? Atunci de ce oare îi trebuiseră ei atîtea ore să stea departe de el ca să fotografieze oamenii în parc? Sigur că el putea mînca un sandviș rece, chiar dacă făcuse compoziție timp de șase ore. Sigur că ar fi putut să se ocupe de rufe să le ducă la spălătorie, cu toate că fusese ocupat cu o întîlnire toată după-amiaza. Ea în orice caz nu trebuia să se îngrijoreze. Dacă munca ei era atît de teribil de importantă, putea el singur să se distreze în cîte o seară. Ori de cîte ori o critica își revenea imediat și îi făcea complimente. Ea arăta atît de atrăgătoare stînd în fața aragazului și pregătind mîncarea! Ea îl făcea să se simtă atît de bine venind acasă pentru că îl aștepta pe el. Poate că era cam prea insistent dîndu-și cu părerea în legătură cu hainele pe care trebuia ea să le îmbrace, pe care le cumpăra, sau în legătură cu felul în care își aranja părul. De fapt, imaginea ei, în calitate de nevastă, era la fel de importantă ca propria lui imagine. Acum îl preocupa în mod deosebit în ce fel se va îmbrăca ea pentru expoziție. Îi spusese că, de fapt, nu dorea decît să se pună în valoare cît mai bine. Și, după cum i-a spus, ea avea un gust mai degrabă ciudat în materie de îmbrăcăminte. Era adevărat că Emma ar fi

preferat gulerele de dantelă neagră și jachetele aurii în loc de penele prețioase și de veșmintele strălucitoare pe care i le alesese el. Dar, după cum spunea el, era acum o artistă și putea face ce dori. Ea se simțise măgulită că o numise artistă, așa că s-a îmbrăcat cum îi plăcea lui. El îi dăruise o pereche de cercei de aur cu pietricele multicolore. I-i pusese personal în urechi. Cînd au ajuns în fața galeriei micuțe din centrul orașului, stomacul ei a început să se contracte. Drew a mîngîiat-o pe mînă.

– Hai, Emma, nu este ca și cum te-ai afla pe scenă în fața a zece mii de admiratori gata să te aplaude. E doar o mică expoziție de fotografii. Zîmbind, a ajutat-o să iasă din mașină. N-ai nici o grijă, oamenii or să cumpere instantaneele fetiței lui Brian McAvoy, indiferent dacă le vor plăcea sau nu.

Ea s-a oprit îndurerată.

– Drew, nu e chiar ceea ce mi-aș dori să aud acum. Lasă-mă să procedez cum cred de cuviință.

– Niciodată satisfăcută! A smucit-o de braț destul de tare, încît ea s-a clătinat. Uite, încerc să mă port frumos, să suport fanteziile tale, indiferent cît de puțin îmi convin, iar ție nu-ți place.

– N-am vrut să...

– Niciodată nu vrei. Numai că vrei să fii atît de egoistă, încît poate că și acum dorești să mergi singură la expoziție.

– Nu, sigur că nu. Din cauza nervilor și a supărării

vedea stele galbene în fața ochilor. Niciodată parcă nu găsea cuvintele potrivite pentru el, s-a gîndit ea. Și în seara aceea, dintre toate serile, tare nu ar fi vrut să se certe cu el. Îmi pare rău, Drew. N-am vrut să te supăr. Numai că sînt nervoasă.

– Perfect atunci. Satisfăcut cu scuzele, a mîngîiat-o pe mînă și a condus-o înăuntru.

Sosiseră tîrziu – așa cum le spusese Runyun să facă. El dorise ca mulțimea să fie adunată și oarecum intrigată pentru momentul cînd vedeta lui va sosi. Runyun supraveghea cu un ochi atent ușa, așa că a observat momentul în care a sosit Emma. El era un bărbat scund, grăsuț, îmbrăcat întotdeauna cu pantaloni negri și o cămașă încheiată pînă la gît. Emma se gîndise odinioară că probabil își căuta o imagine artistică și își imagina că simplul fapt de a se îmbrăca în negru îl putea face să arate mai suplu, dar nu îl făcea. Avea un cap mare și chel, părînd și mai mare din cauza gîtului lung și a sprîncenelor negre și stufoase, înspicate cu cenușiu deasupra ochilor lui surprinzător de verzi. Avea un nas coroiat, iar buzele îi erau subțiri. Pentru compensație, purta o mustață ... à la Clark Gable. Dar era inutil pentru că tot nu arăta mai bine. Totuși cele trei soții ale lui nu îl lăsaseră pentru că era urît, ci din cauză că era mult mai atent la arta lui decît la mariajele lui. A primit-o pe Emma nu cu un zîmbet sau cu o sărutare, ci cu o încruntătură.

– Dumnezeule mare, arăți ca o starletă gata să se

cațere pe un director de scenă. Nu-i nimic, a adăugat înainte ca Emma să scoată o vorbă, obișnuiește-te un pic cu atmosfera.

. Emma a privit la mulțime, la sclipirea bijuteriilor și a mătăsurilor, la strălucirea fețelor, cu un fel de teroare mohorîtă.

– Doar n-ai de gînd să leșini, a zis Runyun.

– Nu. A respirat adînc. Nu, n-o s-o fac.

– Perfect. Acum Runyun trebuia să vorbească sau să arate că îl cunoaște pe Drew pe care îl detesta de cînd îl văzuse prima oară. Presa este aici. Deja ăștia au ocupat jumătate din canapelele aflate prin preajmă. Cred că tatăl tău a și fost băgat într-un colț de către vreunul dintre ăștia.

– Tata? Este aici?

– Pe aici. Runyun a făcut un gest vag. Acum fă bine și încearcă să te simți în largul tău.

– Nu credeam că o să vină, i-a murmurat Emma lui Drew.

– Normal că a venit. Drew contase pe asta. A luat-o cu afecțiune de umeri. El te iubește, Emma. N-ar fi lipsit pentru nimic în lume de la un eveniment atît de important. Haide să îl găsim.

– Eu nu...

Brațul afectuos a strîns-o mai tare făcînd-o să geamă.

– Emma, este tatăl tău. Nu fi lipsită de respect. Ea s-a deplasat prin mulțime în urma lui, zîmbind automat,

oprindu-se ici și colo ca să mai scoată o vorbă. Îi făcea plăcere aprobarea pe care o simțea la Drew; o făcea să se considere mai în largul ei. Fusese pripită, s-a gîndit acum, să își închipuie că lui nu îi plăcea ceea ce făcea ea. Încîntată de felicitările primite din partea lui, și-a promis să îi acorde mai mult timp, să se gîndească mai mult la dorințele lui. Întotdeauna voise ca el să aibă grijă de ea. Zîmbindu-i lui Drew care îi lăuda fără rezerve fotografiile în fața celorlalți oaspeți, era mulțumită. La insistența lui, a acceptat un pahar cu șampanie, dar de-abia l-a atins pentru că au trebuit să își continue drumul prin încăpere. Ea l-a zărit pe Brian, înconjurat de oameni, în fața unui portret cu el și Johnno. S-a străduit din greu să-și păstreze zîmbetul pe față cînd și-a încrucișat privirea cu a lui.

– Tata.

– Emma. El șovăia; apoi i-a luat mîna. Ea arăta atît de... distantă, s-a gîndit el.

– Drăguț din partea ta că ai venit.

– Sînt mîndru de tine. I-a strîns mîna de parcă ar fi căutat să refacă o legătură pe care o simțea pierdută. Foarte, foarte mîndru.

Ea s-a apucat să vorbească, căci asupra lor s-au ațintit blitz-urile aparatelor de fotografiat din jur. Nu cumva pe fața lui se vedea un fel de supărare sub zîmbetul senin pe care îl afișa? s-a întrebat ea.

– Brian, cum te simți atunci cînd fiica ta se află sub lumina reflectoarelor?

El n-a aruncat nici o privire reporterului, ci a continuat să o privească pe Emma.

– Nimic nu poate fi mai plăcut decît asta. Cu un efort, i-a dat mîna lui Drew. Drew.

– Brian. E grozavă, nu-i așa? A sărutat-o blînd pe tîmplă. Nu știu cine este mai emoționat în seara asta, Emma sau eu? Sper că o să rămîi pe aici cîteva zile, să *vii* să *ne vezi* la *noi acasă*. Să *luăm cina împreună*.

Pe Brian l-a înfuriat faptul că invitația venea de la Drew și nu de la propria lui fiică.

– Mă tem că o să plec la Los Angeles mîine dimineață.

– Emma!

Ea s-a întors și zîmbetul ei detașat s-a transformat în surpriză.

– Stevie! Rîzînd, l-a înconjurat cu brațele. Sînt atît de încîntată să te văd. S-a dat puțin înapoi și l-a studiat: Arăți bine. Și era adevărat. N-avea să mai fie vreodată acel bărbat superb pe care îl cunoscuse în copilărie, dar mai pusese ceva în greutate și cearcănele imense nu îi mai înconjurau ochii. N-am știut că tu... Nimeni nu mi-a spus... Nu știuse că ieșise din clinică, s-a gîndit ea. Înțelegînd, el a rînjit.

– O reducere pentru comportare bună, i-a spus, apoi a strîns-o din nou în brațe. Mi-am adus chiar și doctorul meu personal. I-a dat drumul Emmei ca să pună o mînă pe umărul femeii de lîngă el. După o clipă de confuzie, Emma a recunoscut-o pe micuța brunetă

care fusese psihiatra lui Stevie.

– Bună.

– Bună. Katherine Haynes, a zîmbit femeia. Şi felicitări.

– Mulţumesc.

– Eu ţi-am cumpărat prima operă, a continuat Katherine. Portretul lui Stevie cu chitara lui. Arată de parcă ar face dragoste cu ea. N-am putut rezista.

– O să analizeze fotografia asta ore în şir. El a simţit aroma scotch-ului şi i s-a făcut poftă. P.M. e pe aici, nu ştiu dacă aţi aflat. Stevie s-a aplecat spre ei şi şi-a coborît vocea pînă la şoaptă: A adus-o pe Lady Annabelle.

– Nu, zău?

– Mi se pare că sînt logodiţi. Dar el tace din gură. Făcînd cu ochiul, a luat-o pe Katherine de braţ şi au plecat mai departe. Pe Emma o apucase rîsul cînd şi-a strecurat braţul pe sub al lui Drew.

– Aş vrea să-l văd pe P.M. S-a uitat întrebător la tatăl ei. Ce-i putea el spune? Îl întîmpinase pe Stevie cu mai multă afecţiune decît pe el însuşi. Ar fi vrut să o aibă numai pentru sine, dar nu era nici locul, nici timpul.

– Du-te să-l vezi. O să ne reîntîlnim înainte de plecarea mea.

– Da, mergi înainte, Emma. Drew a sărutat-o pe obraz. Eu o să mă duc cu tatăl tău. În felul ăsta o să putem vorbi amîndoi despre tine. E incredibilă, nu-i aşa?

a început Drew cînd Emma a pornit-o în altă direcție.

Cu adevărat ea se simțea incredibil de bine. Nu se așteptase să vină atîta lume care să se intereseze de operele ei. Persista o voce interioară care o întreba dacă oamenii aceia veniseră să vadă expoziția ei sau pe tatăl ei și pe prietenii lui. Își dădea toată osteneala să nu se gîndească la asta. L-a zărit pe P.M. Era evident că nu se dezlipea de Lady Annabelle. De fapt părea să se simtă excelent. Ea era îmbrăcată în piele verde ca smaraldul, cu cizme din piele de șarpe, galben aprins. Părul ei roșu și ciufulit se revărsa în valuri. Și, după zece minute de discuție, Emma și-a dat seama că femeia era cu totul și cu totul îndrăgostită. Era bine, s-a gîndit Emma. P.M. merita acest gen de devoțiune. Acest gen de a fi adorat. Oamenii veneau și plecau, dar majoritatea treceau ca să arunce o privire. Runyun era la microfoane și făcea o scurtă și inteligentă trecere în revistă a activității formației *Devastation.* A văzut cu mare uimire sub multe dintre fotografiile ei însemnul discret de culoare albastră că fuseseră vîndute. Aflîndu-se într-un colț și discutînd cu un critic pretențios despre mijloacele ei artistice, a descoperit-o pe Marianne.

– Scuzați-mă, a început, dar încă înainte de a scăpa de omuleț, vechea ei colegă de cameră se și repezise la ea.

– Iat-o și pe vedeta serii. A sărutat-o zgomotos pe Emma. Și a tras-o deoparte învăluind-o în mireasma

parfumului *Chanel*. Ai făcut-o. Ai străbătut un drum lung, iubito, de la *Saint Catherine* pînă aici.

– Mda. Emma și-a închis strîns ochii. Asta fusese ceea ce îi lipsise.

– Uite pe cine am găsit.

– Bev! Emma a fugit din brațele lui Marianne într-ale lui Bev. Nici n-am crezut că o să poți veni.

– N-aș fi lipsit în ruptul capului.

– Ne-am întîlnit aici și eu am recunoscut-o, i-a explicat Marianne. Am petrecut un timp încîntător, lăudîndu-te pe tine în timp ce te căutam prin mulțime. E nemaipomenit. A zărit una din puținele canapele rămase libere. Știi fotografia aia a mea din mansardă, cînd eram îmbrăcată cu o salopetă pătată și cu ciorapi de rugby? Un bărbat foarte prezentabil tocmai a cumpărat poza aia. Am de gînd să aflu dacă nu cumva ar avea poftă să vadă și originalul.

– Nu-i de mirare că o iubești, a comentat Bev cînd Marianne s-a îndreptat spre alt grup. Deci cum merge?

– Incredibil. Excepțional. Și-a apăsat stomacul dureros cu mîna, dar acum nu mai era din cauza nervilor, ci din cauza emoției. Sînt însă încîntată că ești și tu aici. Apoi l-a văzut pe Brian stînd la mică distanță. Tata este aici. Vrei să vorbești și tu cu el? Bev n-avea decît să întoarcă puțin capul ca să îl vadă. Își tot răsucea în mîini poșeta de seară. După toți acești ani, se gîndea ea, avea aceleași sentimente pentru el.

– Desigur, i-a răspuns senină. Nu era atît de greu

aflîndu-se în mulţime. La urma urmei puteau să îşi împărtăşească plăcerea pentru succesul Emmei.

El a păşit spre ele. Oare şi pentru el era la fel de greu, s-a întrebat Bev, aşa cum era pentru ea? Oare şi lui îi transpiraseră palmele de emoţie? Şi lui îi tremura inima? El nu a atins-o. Nu îndrăznea. În schimb lupta din răsputeri ca vocea să-i sune la fel de normal cum arăta zîmbetul lui.

– Mă bucur să te văd

– Şi eu. Ea se străduia să se relaxeze.

– Arăţi... frumoasă, minunată. Bine.

– Mulţumesc. E minunat pentru Emma, nu-i aşa? S-a uitat după Emma, dar ea dispăruse. În jurul lor nu erau decît oameni străini. Probabil că eşti foarte mîndru de ea.

– Da. A sorbit o înghiţitură din whisky-ul lui. Să-ţi aduc ceva de băut?

Ce politicos era, s-a gîndit Bev, ce bine crescut!

– Nu, mulţumesc. Vreau să mă uit prin expoziţie. Vreau să cumpăr ceva pentru mine. Dar înainte de orice trebuia să meargă la WC ca să se elibereze. Mi-a părut bine să te văd din nou, Bri.

– Bev... Era o nebunie să creadă că ei îi mai păsa de el acum. La revedere.

Emma îi privea de la distanţă şi ar fi vrut să ţipe la amîndoi. Oare chiar nu-şi dădeau seama? Oare era doar fantezia ei sau ce-şi dorea ea să fi fost? Se pricepea prea bine să studieze oamenii şi să le intuiască

sentimentele. Din ochi, din gesturi, dintr-o mișcare a trupului. Brian și Bev erau îndrăgostiți încă unul de celălalt. Totodată le era frică. A tras adînc aer în piept și a pornit-o spre tatăl ei. Poate că dacă ar vorbi cu el...

– Emma, fetițo. Johnno a apucat-o de mijloc. Trebuie să plec.

– Nu poți pleca. El era îmbrăcat în haine retro extrem de largi pe trupul lui. Bev este aici.

– Este? Păi atunci să văd dacă e pregătită să fugă în lume cu mine. Să știi că m-am întîlnit și cu cineva din trecutul tău.

– Trecutul meu? a rîs ea. Eu nu am un trecut.

– A, ba da. O zi toridă, vara, pe plajă. Un băiat în albastru. Ca un magician care scoate iepurele dintr-o pălărie, a făcut un gest cu brațul într-o parte.

– Michael? Cît de ciudat era să-l vadă acolo, s-a gîndit ea, arătînd superb, dar deloc în largul lui, într-un costum și cu cravată la gît. Părul lui negru era des, dar deloc aranjat. Chipul cu trăsături fine era osos, cu acel nas ușor acvilin și frumos. Își ținea mîinile în buzunare și arăta de parcă s-ar fi aflat oriunde altundeva pe pămînt.

– Eu – ah – eram în oraș, așa că...

Rîzînd ea și-a aruncat brațele în jurul gîtului lui. Lui i s-a părut că i se oprește inima. Creierul îi era golit de gînduri. Ușurel, cu atenție, a strîns-o și el în brațe. Ea era la fel cum își amintea, cum își imaginase întotdeauna că este. Suplă, cu carnea tare, dar fragilă.

– Este minunat. Nu-mi vine să cred că ești cu adevărat aici. Totul îi revenea în minte cu rapiditate. O după-amiază pe plajă. Două după-amieze. Ce simțise cînd era copil, apoi ce simţise ca femeie și, pe neașteptate, ea s-a lipit de el tare, îndelung. Avea ochii umezi cînd s-a dat înapoi. A fost în urmă cu multă vreme.

– Mda. Cam vreo patru ani, vrei – nu vrei. Totuși el i-ar fi putut spune în amănunţime cîţi ani, cîte luni, cîte zile. Arăţi minunat.

– Şi tu. Niciodată nu te-am văzut îmbrăcat așa.

– Păi...

– Ai venit cu treburi la New York?

– Mda. Era o minciună vizibilă, dar puţin îi păsa. Am citit despre expoziţia ta. Acesta era adevărul. Numai că citise despre expoziţie la gustarea de dimineaţă în California. Apoi își luase trei zile de concediu pentru probleme personale.

– Ce părere ai?

– Despre ce?

– Despre expoziţie. L-a luat de mînă mergînd prin sală.

– E grozavă. Cu adevărat. Nu mă pricep la fotografii, dar îmi place ce faci. De fapt...

– De fapt? l-a întrebat ea.

– N-am știut că ești în stare de așa ceva. Ca de exemplu de ce văd aici. S-a oprit în faţa unui instantaneu. Erau doi bărbaţi, cu glugi de lînă pe cap, cu haine-

le rupte și strînse pe ei. Unul din ei zăcea pe capacul unei lăzi, și părea să doarmă. Celălalt privea drept spre aparatul de fotografiat cu ochii triști și fără chef. Este o poză percutantă și foarte impresionantă.

– New York-ul nu este numai Madison Avenue.

– Îți trebuie mult talent și sensibilitate pentru a reuși să redai la fel de bine toate aspectele.

Ea l-a privit cam surprinsă. Aceasta era ceea ce își propusese cu pozele care reprezentau studii ale orașului, ale formației *Devastation*, ale oamenilor.

– Constat că spui exact ceea ce trebuie, deși nu te pricepi la arta fotografică. Cînd te întorci?

– Mîine dis-de-dimineață.

– Oh. Se mira și ea de dezamăgirea ei. Speram că o să stai cîteva zile.

– Nu eram sigur că o să vorbești cu mine.

– Asta a fost cu multă vreme în urmă, Michael. Acum ce-a fost nu mai are nici o importanță. A zîmbit sărutîndu-l pe obraz. Mă ierți?

– Asta trebuie să te întreb eu.

Ea l-a mîngîiat cu mîna pe față.

– Emma.

Ea a tresărit cînd Drew a vorbit din spatele ei. Se simțea vinovată. Era de parcă i-ar fi găsit pe ea și pe Michael în pat, nu într-o aglomerare umană.

– Oh, Drew, m-ai speriat. El e Michael Kesselring, un prieten vechi al meu. Michael, Drew, soțul meu. Drew a apucat-o pe Emma de mijloc. Nu i-a oferit lui Michael o

strîngere de mînă, ci doar un semn din cap.

– Sînt și alți oameni care vor să te întîlnească, Emma. Nu trebuie să îți uiți îndatoririle de onoare.

– Este vina mea, a zis repede Michael, îngrijorat de umbra din ochii Emmei. Nu ne-am văzut de multă vreme. Felicitări, Emma.

– Mulțumesc. Transmite salutările mele părinților tăi.

– O s-o fac. Era gelos, și-a spus el, pur și simplu gelos și de aceea ar fi vrut să o înhațe și să o ducă departe de soțul ei.

– Michael, i-a strigat ea cînd Drew a început să o conducă prin mulțime. Să-mi dai telefon.

– Desigur. El a pus mîna pe un pahar și i-a privit plecînd. Dacă era vorba numai de gelozie, s-a întrebat el, de ce avea un chef atît de mare să-l izbească pe Drew Latimer drept în mutra lui drăgălașă? Pentru că Drew o avea, și-a spus Michael trist, iar el nu o avea.

Drew nu se îmbătase. Sorbise două cupe cu șampanie în timpul acelei seri lungi și enervante. Preferase să aibă capul limpede și să se poată controla. Se mîngîia cu gîndul că întîlnirea cu Brian McAvoy avea să aibă urmări. Orice tîmpit își putuse da seama că Drew Latimer era devotat și încîntat pentru soția lui. Ar fi putut cîștiga pentru interpretarea acestui rol chiar și un

Oscar. Şi în tot timpul acesta în care el făcuse pe soţul îndatoritor, ea fusese încîntată de succesul ei cu educaţia aia prostească de la şcoală şi cu prietenii ei din marea societate. Ar fi avut poftă să o plesnească exact în faţa camerelor de luat vederi. Atunci lumea ar fi văzut cine era cu adevărat stăpînul. Dar tatălui ei nu i-ar fi plăcut asta. Nici lui, nici altor producători, sponsori, funcţionari de înaltă clasă care se învîrteau în jurul marelui Brian McAvoy. Or să se învîrtă în jurul lui Drew Latimer în scurt timp, şi-a promis el. Atunci ea va plăti cu vîrf şi îndesat. O lăsase să se bucure de gloria ei.

Ea avusese neobrăzarea să se afişeze cu acel „prieten". Pentru aceasta trebuia să îi dea o lecţie. Altfel nu se putea. În drumul spre casă a rămas tăcut. Asta nu părea s-o deranjeze pe Emma. Aproape că adormise alături de el. Se prefăcea, probabil, a gîndit Drew. Probabil că plănuia deja cum să se întîlnească într-un fel cu Kesselring. Şi i-a imaginat împreună – în vreun apartament de hotel rostogolindu-se prin pat. Asta îl făcea să rîdă. Kesselring ar fi suferit o dezamăgire cruntă descoperind că drăgălaşa Emma era ca un pietroi între cearceafuri. Dar Kesselring n-o să aibă prilejul să descopere asta. Nimeni n-o să-l bîrfească pe Drew Latimer. O să lămurească el treburile acasă. Ea aproape că visa cînd maşina s-a oprit. Cu un suspin, şi-a aşezat capul pe umărul lui Drew cînd el a condus-o în hol.

– Parcă aş fi stat trează toată noaptea. Rîzînd som-

noroasă, s-a lipit de el. Şi toată noaptea mi s-a părut ca un vis. Nu cred că o să reuşesc să rezist pînă la jurnalele de noapte. Parcă plutea. Se simţea minunat. Şi-a scos hainele cînd au ajuns în casă. Cred că...

El a izbit-o. O lovitură răsunătoare care a făcut-o să se rostogolească pe două dintre treptele cu dale din sufragerie. Gemînd, ea şi-a dus mîna la faţă.

– Drew?

– Tîrfă. Tîrfă mizerabilă.

Înnebunită, l-a privit înaintînd spre ea. Instinctul îi spunea să se ferească.

– Drew. Nu face asta. Te rog. Ce am făcut?

El a apucat-o de păr, plesnind-o din nou înainte de a putea să scoată un ţipăt.

– Ştii ce ai făcut. Eşti o curvă. Cînd i-a dat cu pumnul între sîni, ea s-a prăbuşit la podea. Toată noaptea, toată noaptea asta de rahat a trebuit să suport totul zîmbind, prefăcîndu-mă că îmi pasă de pozele tale stupide. Crezi că a venit cineva să le vadă? A ridicat-o de umeri, lăsîndu-i urme adînci în carne. Crezi că-i pasă cuiva de tine? Toţi au venit să o vadă pe „fetiţa" lui Brian McAvoy. Au venit să o vadă pe nevasta lui Drew Latimer. Tu eşti nimic. A împins-o.

– Oh, Doamne, te rog, nu mă mai lovi. Te rog.

– Să nu-mi spui mie ce să fac. Ca să-şi arate forţa, a izbit-o, n-a nimerit-o în coaste, dar a lovit-o tare în şolduri. Te crezi aşa de deşteaptă, aşa de deosebită? Pe mine au vrut ei să mă vadă. Eu sînt o persoană

importantă. Să ții minte asta.

– Da. Ea a încercat să se ferească, rugîndu-se să nu o atingă pînă cînd avea să-i dispară durerea. Da, o să țin minte.

– Michael a venit să te vadă? A înhățat-o din nou de păr, trîntind-o pe spate.

– Michael? Zăpăcită a scuturat din cap. Era toată o durere. Nu. Nu.

– Nu mă minți. O trîntea mereu, o plesnea, cu dosul mîinii pînă cînd ea n-a mai simțit nimic. Ți-ai făcut dinainte planul, nu? „Oh, sînt atît de obosită, Drew, vreau să mă duc să dorm", apoi o să te strecori ca să te culci cu el. Nu așa ai plănuit?

Ea a scuturat din cap, dar el a lovit-o din nou.

– Recunoaște, ai vrut să te culci cu el. Recunoaște.

– Da.

– De aceea ai pus rochia aia, voiai să îți arăți picioarele și țîțele alea mici ale tale care n-au nici un sens.

Întunecată, ea și-a amintit că Drew îi alesese rochia. Nu el i-o alesese? Acum nu mai ținea bine minte.

– Și îți puseseși mîinile pe el, îl lăsai să te pipăie în fața tuturor. Îl doreai, nu-i așa?

Ea a dat din cap. Îl îmbrățișase pe Michael. Și, pentru o clipă, cînd el fusese fierbinte, lipit de ea, chiar simțise ceva deosebit. Nu-și putea aminti ce. Nu-și mai putea aminti nimic.

– Altă dată o să-l mai vezi?

– Nu.

– Nu, să nu-l mai vezi niciodată!

– Nu, nu o să-l mai văd.

– Şi nu o să-ţi mai pui rochia aia de tîrfă! I-a înhăţat rochia şi a rupt-o. Meriţi să fii pedepsită, Emma, nu?

– Da. Mintea îi era goală de gînduri. Parcă simţea parfumul mamei ei. Nu trebuia să atingă lucrurile mamei. Era rea, o fetiţă obraznică şi trebuia să fie pedepsită.

– Este pentru propriul tău bine.

Ea n-a mai ţipat pînă cînd el nu a întors-o pe burtă şi a început să o bată cu cureaua. Încetase să ţipe cu multă vreme înainte ca el să fi terminat bătaia.

Capitolul 32

De astă dată el nu și-a mai cerut scuze. Nu mai era cazul. A trebuit să stea zece zile în pat ca să se facă bine și în tot acest timp Drew i-a comunicat că o meritase cu vîrf și îndesat. O parte a minții ei îi spunea că el greșea, că el era nebun. Însă era atît de insistent și într-un mod ciudat iubitor cînd îi explica mereu, mereu, că nu acționase decît în interesul ei. Ea se gîndise doar la ea însăși, desigur, cînd risipise atîtea săptămîni ca să pregătească expoziția? Își trimisese soțul în pat singur, noapte după noapte, apoi își bătuse joc de el în public cochetînd cu un alt bărbat. Ea meritase ceea ce i se întîmplase. Deși telefonul sunase multe zile după expoziție, ea nu răspunsese la nici unul dintre apeluri. La început gura îi fusese prea umflată și dureroasă pentru a reuși să vorbească. Drew îi adusese pachete

cu gheață și o hrănise cu supă. Îi dăduse medicamente ca să-i amelioreze durerile și să poată dormi. Apoi îi spusese că oamenii o sunau numai pentru că voiau să ajungă la el. Dar ei aveau nevoie să rămînă singuri, să-și ducă înainte căsătoria, să facă un copil. Ea își dorea o familie, nu? Ea dorea să fie fericită și să aibă cineva grijă de ea? Dacă nu s-ar fi ostenit atîta cu fotografiile alea, acum ar fi fost gravidă. Nu asta își dorea? Și, cînd îi punea întrebări peste întrebări, așa cum stătea în pat ca să se facă bine, era de acord cu el. Dar lui nu îi ajungea niciodată felul în care îl aproba ea. S-a trezit singură în întuneric, cu muzică. Un vis, și-a spus, agățîndu-se de cearceafuri, luptînd să se trezească. Dar chiar cînd a reușit să-și deschidă ochii, tot auzea, auzea acele ciudate cuvinte cîntate de un om care murise. I-au tremurat degetele cînd a întins mîna ca să aprindă veioza de alături. A tot încercat, dar lumina nu se aprindea, camera nu se lumina, iar umbrele nu dispăreau. Cînd muzica s-a auzit mai tare, ea și-a pus mîinile la urechi. Dar continua să o audă, ritmată, pulsînd, pînă cînd țipetele ei au făcut-o să dispară.

– Haide, Emma. Haide. Drew era alături de ea mîngîind-o pe păr. Iar ai avut un coșmar? Ar trebui să scapi de coșmare acum, nu?

– Muzica. Nu putea decît să geamă. Numai el o putea ajuta, el era singurul lucru stabil din viața ei, care o putea scoate din marasmul acela de spaimă și de nebunie. N-a fost un vis, l-am auzit. Cîntecul – ți-am spus – cîntecul ăsta se auzea cînd a fost ucis Darren.

– N-a fost nici o muzică. Calm, a închis aparatul de alături. Era o lecție bună, s-a gîndit, cu ea tremurînd lipită de el. Era o metodă bună să o facă dependentă și ușor manipulabilă.

– Am auzit muzica. Acum plîngea cu suspine printre dinții care îi clănțăneau. Iar lumina, lumina nu s-a aprins.

– Ești prea mare ca să-ți mai fie frică de întuneric, i-a spus cu blîndețe. A întins mîna și a băgat în priză lampa, apoi a aprins-o. E mai bine?

Ea a dat din cap și și-a vîrît fața în umărul lui.

– Mulțumesc. Era invadată de recunoștință. I s-a aruncat în brațe. Nu mă lăsa singură, Drew. Te rog, nu mă lăsa singură.

– Ți-am spus că o să am grijă de tine. El a zîmbit și a continuat să o mîngîie pe păr: N-o să te las singură, Emma. Nu trebuie să te îngrijorezi.

Pe la Crăciun, ea se considera din nou fericită. Drew se ocupa de toate treburile casei. Îi alegea hainele, îi selecționa apelurile telefonice, îi administra banii. Ea nu avea altceva de făcut decît să fie gospodină și să aibă grijă de el. Ea nu mai avea nici un motiv de neliniște, căci nu trebuia să ia nici un fel de hotărîri. Toate ustensilele ei fotografice și aparatul foto fuseseră scoase din casă. Nici nu mai prezentau interes pentru ea. Cînd se gîndea la munca ei, se simțea deprimată. El i-a adus pentru Crăciun un pandantiv cu diamant reprezentînd o lacrimă. Ea nu înțelegea de ce bijuteria o făcea să plîngă. Își făcuse o mulțime de teste de fertili-

tate. Cînd presa s-a ocupat de aceste necazuri ale ei atît de intime, a suportat umilința în tăcere, apoi a încetat să mai citească ziarele. Puțin îi păsa Emmei ce se întîmplă prin lume. Întregul ei univers era format doar din cele șapte camere de deasupra Central Park-ului.

Cînd doctorii au confirmat că nu există nici un motiv fiziologic pentru care nu putea să rămînă gravidă, ea i-a sugerat șovăitoare iui Drew să facă și el niște teste. El a bătut-o pînă a lăsat-o inconștientă și a încuiat-o în dormitor timp de două zile. Coșmarurile au continuat, o dată, alteori de două ori, pe urmă o săptămînă. Uneori el era acolo ca să o mîngîie pînă cînd se calma din nou. Alteori o numea nebună, se plîngea că îi strica somnul, o lăsa să tremure în întuneric. Cînd el punea albumul *Abbey Road* la stereo, ea era prea obosită ca să mai bage în seamă. Întunecată, de parcă ar fi fost vorba de altcineva, a început să își dea seama ce făcea el din ea. Ce făcea el pentru ea. Vîrtejul celor zece săptămîni ale turneului și bărbatul de care se îndrăgostise i se păreau acum un fel de rod al imaginației. Nimic din ceea ce își închipuise nu rămăsese în bărbatul care o ținea ca pe o prizonieră în apartament. S-a gîndit să plece de acolo. El o lăsa foarte puțin timp singură și întotdeauna o însoțea cînd ieșea în oraș. Dar, uneori, cînd zăcea în pat la miezul nopții, ea se gîndea la un mod de a scăpa. I-ar fi putut suna pe Marianne sau pe Bev sau pe tatăl ei. Ei ar fi ajutat-o. Dar rușinea nu o lăsa să acționeze, mai ales că el îi înfipsese adînc îndoiala în minte.

N-a mai folosit cureaua ca să o bată pînă în noaptea cu premiile *American Music* cînd el și formația lui nu au primit discul anului. Ea nu a mai rezistat. Nu a mai obiectat. Cînd a izbit-o cu pumnii, s-a strîns în interiorul propriu așa cum odinioară se vîra sub chiuveta din bucătărie. În felul ăsta i se părea că dispare. În furia lui, el a făcut o eroare fantastică de gîndire. I-a spus de ce a luat-o de nevastă.

– La ce dracu' ești bună tu? În timp ce ea zăcea pe jos, încercînd să nu mai simtă durerea, el se agita prin cameră, zdrobind tot ce-i cădea sub mînă. Crezi că am avut poftă să mă leg de o tîrfă răsfățată, stupidă și asexuată? Așa se răzbuna el pentru faptul că trebuise să stea acolo, zîmbitor, în timp ce altcineva urcase pe scenă și primise premiul, premiul lui, spărgînd un vas prețios Waterford. Cristalul scump s-a făcut țăndări într-o ploaie de ace ca de gheață. Ai făcut vreun lucru, măcar un singur lucru ca să mă ajuți? Cu tot ce am făcut eu pentru tine, ca să te simți importantă, ca să crezi că te-am dorit? Băgînd puțină poezie în viața ta mohorîtă, prăpădită. Obosit de atîta spart, a făcut ferfeniță ceea ce fusese rochia ei. Chiar crezi că n-am știut cine erai încă din prima zi? A scuturat-o, dar ea rămînea țeapănă, de-abia privindu-l în față. Acum era aproape îngrozită. Dar începuse să spere. Îl privea în ochi și vedea în ei ura. Atît de caraghioasă erai, Emma, tremurînd și înroșindu-te. Îmi venea să rîd în hohote. Apoi te-am luat de nevastă, pentru Dumnezeu. Și n-am așteptat de la tine decît să mă împingi în sus. I-ai cerut

tu vreodată tatălui tău să mă sprijine puțin? Nu!

Ea n-a răspuns. Nu mai avea altă armă decît tăcerea. Dezgustat, el a trîntit-o din nou pe jos. Deși vederea ei era înceţoșată, îl zărea plimbîndu-se prin haosul din încăperea din care ea încercase să facă un cămin.

– Ar fi mai bine să începi să gîndești. Ar fi mai bine să începi să descoperi o metodă prin care să mă răsplătești pentru tot ce am făcut pentru tine.

Emma a închis din nou ochii. Nu mai plîngea. Era prea tîrziu să se văicărească. Începuse să-și facă un plan. Prima posibilitate reală de scăpare a apărut atunci cînd a auzit că Luke a murit.

– A fost prietenul meu, Drew.

– A fost un blestemat de homo. Drew se ocupa cu pianul pe care îl cumpărase cu banii ei.

– A fost un prieten, a repetat ea străduindu-se să nu-i tremure vocea. Trebuie să merg la înmormîntare.

– N-o să mergi nicăieri. S-a uitat la ea zîmbind. Tu îmi aparţii mie și n-ai ce să cauți la înmormîntarea unui poponar.

În clipa aceea a simţit cît îl urăște. Era ea însăși uimită că putea simți așa ceva. Trecuse multă vreme de cînd nu mai simțea nimic. Ciudat, această tragedie o făcea în sfîrșit să accepte că mariajul ei era o pură pierdere de vreme. Avea să divorţeze de el. A deschis gura, apoi i-a văzut degetele lungi, subțiri, cum se plimbau pe clapele pianului. Subțiri erau, dar erau tari ca oțelul. Altă dată cînd îi vorbise de divorţ ea nu avusese argumente. Nu era cazul să îl supere. Avea însă o

armă.

– Drew, este un fapt de notorietate publică; Luke a fost prietenul meu. Era prietenul lui Johnno, al lui tata și al multor altora. Dacă eu nu mă duc, presa o să înceapă să spună că l-am neglijat din cauză că a murit de SIDA. N-o să sune bine pentru tine, mai ales acum, cînd tu vrei sprijinul lui tata.

El a încercat corzile pianului. Dacă tîrfa n-avea să înceteze, iar o s-o bată.

– Nu dau doi bani pe ce spune presa. Nu mă duc la înmormîntarea unui poponar.

Era vital pentru ea să se abțină. A continuat cu o voce blîndă și mîngîietoare:

– Te înțeleg, Drew. Un bărbat ca tine, atît de viril. Dar avantajele pentru tine vor fi că totul va fi televizat aici și în Europa. Este evenimentul cel mai important de cînd a apărut *Live Aid*. Banii vor merge în domeniul cercetărilor pentru descoperirea tratamentului bolii de care a murit Luke. A făcut o pauză ca să puncteze mai bine: Mă pot duce cu Johnno. Să te reprezint pe tine, a adăugat ea repede. El și-a ridicat ochii de pe clape din nou. Inima ei a început să pulseze. Era o privire pe care o cunoștea și de care se temea.

– Tare mai vrei să ieși pe afară, nu-i așa, dragă?

– Nu. S-a străduit să se apropie de el, să-l mîngîie pe cap. Aș prefera să mergi și tu cu mine. Strîngea din dinți. Și după aceea ne-am putea duce la Keys.

– La dracu', Emma, știi că am de lucru. E tipic pentru tine să te gîndești doar la propria-ți persoană.

– Desigur. Iartă-mă. S-a dat înapoi cu o supunere care făcea parte din rol. Numai că mi-ar plăcea să ieșim cîteva zile. Numai noi doi. Îl sun pe Johnno și îi spun că nu pot veni.

Drew s-a gîndit o clipă. Era o acțiune publicitară de care avea nevoie. Avea de gînd să plece de la *Birdcage Walk* și să cînte solo. El era vedeta, la urma urmei, iar grupul depindea de el. Avea nevoie să se expună în ochii publicului și era foarte interesat în legătură cu articolele din presă. Dacă o înmormîntare îl putea ajuta, era perfect. În orice caz, nu dorea nimic mai mult decît să scape de Emma două sau trei zile.

– Cred că te-ai putea duce.

Ei aproape că i s-a oprit inima. Fii atentă, s-a avertizat singură. Nu face vreo greșeală.

– O să vii?

– Nu. Dar cred că tu te poți duce o zi pe cont propriu. Mai cu seamă dacă are grijă de tine Johnno. Poți plînge cît vrei și poți spune toate cele potrivite în legătură cu tragedia SIDEI.

Ea s-a îmbrăcat cu un costum negru, simplu. Pentru că Drew o supraveghea la fiecare mișcare, nu și-a putut lua nimic altceva. De altfel nu avea nevoie de lucruri de prisos pentru un mic doliu, a sfătuit-o el. Putea să-și ia o pereche de pantofi negri și o geantă mare care îi

putea servi totodată și ca sacoșă. El a făcut chiar și gestul de a scotoci prin trusa de cosmetice în timp ce ea stătea pe pat. De vreme ce pașaportul ei era la el și îi luase cărțile de credit – „tu și-așa n-ai nevoie de asemenea chestii, Emma" – ea depindea total de el. I-a cumpărat personal biletul de avion. Un bilet dus-întors. Îi dăduse paisprezece ore de libertate. Avionul a părăsit aeroportul *La Guardia* la nouă și cincisprezece minute și trebuia să se întoarcă la ora zece și douăzeci și cinci în aceeași seară. Îi dăduse cu generozitate și patruzeci de dolari. Ea mai furase din banii de cosniță încă cincisprezece, simțindu-se ca o hoață. Îi ascunsese în pantofi. Acum de-abia aștepta să plece, cu un fel de agitație și de rușine totodată. Îl mințise. „Să nu mă minți niciodată, Emma. Te voi găsi. Întotdeauna te voi găsi și o să regreți." Ea fugea de acolo. „Niciodată nu o să poți fugi destul de repede de mine, Emma. Tu îmi aparții. Tu ai nevoie de mine ca să am grijă de tine fiindcă faci atît de multe greșeli prostești."

– Emma. La dracu', Emma, fii atentă.

Ea a tresărit cînd el a tras-o tare de păr.

– Iartă-mă. Își frîngea degetele.

– Ești atît de tîmpită. Dumnezeu știe unde-ai fi ajuns fără mine.

– Eu mă gîndeam... mă gîndeam la Luke.

– Mă rog, încetează să mai faci mutra asta lungă. Mă îmbolnăvești. Johnno o să fie aici într-un minut să te ia. Și-a apropiat foarte tare chipul de al ei. Ce-ai de gînd să-i spui cînd o să te întrebe cum merg treburile?

– Că totul e perfect. Că e minunat. Ție îți pare rău că nu poți veni, dar ți s-ar părea o intruziune de vreme ce nu l-ai cunoscut pe Luke. Ea recita instrucțiunile pe care i le dăduse ca pe o rugăciune. Și că eu trebuie să mă întorc imediat de la înmormîntare din cauză că tu ai făcut gripă, iar eu vreau să am grijă de tine.

– Întocmai ca o soție devotată.

– Da. O soție devotată.

– Bine.

Era cu adevărat dezgustător cît de vacă era femeia asta. Nu scosese măcar un sunet cînd o pocnise în noaptea de dinainte. Voise ca ea să plece cu o amintire proaspătă în minte că el era stăpînul. Desigur, fusese atent să nu o lovească în mutră sau oriunde se putea vedea. Intenționa să-i dea o bătaie ca lumea cînd o să se întoarcă. Numai pentru a-i aminti că locul unei femei era în căminul ei. Locul mamei lui fusese în familie, s-a gîndit răutăcios Drew. Dar ea îl părăsise ca o tîrfă ce fusese, lăsîndu-l pe el cu tîrîtura de taică-său. Dacă tîmpitul ăla bătrîn ar fi plesnit-o cînd și cînd, ea n-ar fi făcut așa ceva. I-a zîmbit Emmei. Nu, maică-sa, ca și Emma, ar fi rămas în casă și-ar fi făcut numai ce i s-ar fi spus. Orice femeie avea nevoie de un bărbat care să stabilească regulile și care să le impună.

– Poate că nu e o idee chiar atît de bună ca tu să pleci. Era încîntat să o vadă cum i se rotunjesc ochii. Era un joc amuzant să-i fluture pe la nas înmormîntarea ca pe un morcov în fața iepurelui. Ei i s-au umezit mîinile, dar a rămas cu ele nemișcate în poală.

– Pot să nu mă duc dacă nu vrei tu, Drew. El a mîngîiat-o blînd pe față, ca să-și poată aminti măcar cum fusese la începuturi. De fapt nu era plăcut să-și amintească.

– Nu, mergi înainte, Emma. Arăți atît de bine în negru. Ești sigură că tîrfa aia de Marianne nu vine?

– Nu vine. Johnno spunea că n-a reușit. Altă minciună, una pe care s-a rugat în gînd să n-o dezvăluie cumva Johnno. Drew făcuse tot ce putuse ca s-o despartă de Marianne. Și îi reușise destul de bine, s-a gîndit mohorîtă Emma, căci vechea ei prietenă nici n-o mai suna la telefon, nici nu mai trecea pe la ei.

– Atunci e perfect. Dacă aflu că a venit, o s-o pățești. Ea are o influență proastă asupra ta, Emma. E cam șleampătă. Nu face decît să pretindă că îți este prietenă pentru a se apropia de tatăl tău. Și apoi de mine. Îți spun că s-a dat la mine. Îți amintești?

– Da.

– Ah, uite-l pe Johnno. Haide, lasă zîmbetul ăsta trist, noi sîntem niște îndrăgostiți.

Ea a zîmbit automat.

– Ești o fată bună. Acum nu uita să menționezi participarea mea la toată treaba asta în fața reporterilor, i-a dat instrucțiuni în timp ce cobora scările. Fă astfel încît să le spui cît de angajat sînt eu pentru a aduna bani pentru cercetările în domeniul acestei boli oribile.

– Așa o să fac, Drew. Nu o să uit. Era îngrozită ca nu cumva să o lase picioarele. Poate era mai bine dacă n-ar pleca. Drew îi spusese în repetate rînduri cît de

neajutorată ar putea fi ea fără el. Drew, eu... Dar el deja deschisese ușa și Johnno era acolo.

– Bună, scumpo. A înconjurat-o cu brațul atît ca să o mîngîie, cît și ca să se simtă mîngîiat. Sînt atît de mulțumit că mergi.

– Da. Ea arăta tristă, i se părea lui Drew. Vreau să merg.

A luptat în timpul zborului cu demonii ei. El avea să vină după ea. Probabil că descoperise furtul celor cincisprezece dolari și avea să vină să o pedepsească. El îi citea gîndurile. Știa că nu avea să se întoarcă. Spaima ei era atît de mare, încît s-a agățat de brațul lui Johnno cînd au coborît din avion și a început să se uite prin mulțime, la vamă, după chipul lui Drew. Transpira din belșug și, pînă au ajuns la limuzină, se clătina pe picioare și de-abia respira.

– Emma, ești bolnavă?

– Nu. Și-a umezit buzele uscate. La curbă se vedea un bărbat, înalt, blond. Noroc că s-a întors și nu era Drew. Sînt doar obosită. Aș putea... Îmi dai o țigară? Drew n-o lăsa să fumeze. Aproape că îi frînsese degetele ultima oară cînd o prinsese fumînd. Dar el nu era aici, acum, și-a amintit cînd a luat o țigară. Era singură în limuzină cu Johnno.

– Poate că n-ar fi trebuit să vii. Nu m-am gîndit că o să te obosească atît de tare. El însuși lupta cu durerea lui mare care îl invada și de-abia de reușea să își pună un braț în jurul umerilor ei.

– O să fie perfect, i-a spus ea. Apoi a repetat mereu

aceste vorbe în cap ca pe o rugăciune. Aproape că nu şi-a dat seama cum a fost slujba, ce cuvinte se spuseseră, ce lacrimi se vărsaseră în zăpuşeala umedă a după-amiezei. În sufletul ei spera că Luke o să o ierte pentru că fusese atît de neatentă la înmormîntarea lui. Ea însăşi se simţea ca o moartă; din punct de vedere al sufletului, era moartă. Cînd oamenii au plecat de la mormîntul tăcut, de lîngă pietrele de marmură albe şi roz, cu flori luxuriante, ea s-a întrebat dacă o să aibă puterea de a-i urmă.

– Johnno. Marianne l-a oprit punîndu-i blînd o mînă pe braţ. În loc de condoleanţe, l-a sărutat. Tare mi-aş fi dorit ca Luke să mă înveţe să fac mîncare, a spus şi asta l-a făcut pe Johnno să zîmbească.

– Tu ai fost cea mai mare slăbiciune a lui. S-a întors spre Emma: Şoferul o să te ducă înapoi la aeroport. Eu simt nevoia să mă duc la apartamentul lui Luke. Să am grijă de cîteva mărunţişuri. A mîngîiat-o cu un deget pe obraz: O să te descurci?

– Da.

– Nu m-am aşteptat să te văd aici. Cu toate că ar fi vrut, Marianne nu reuşea să aibă un ton prietenos.

– Eu... Am vrut să vin.

– Adevărat? Marianne şi-a deschis geanta şi şi-a băgat batista înăuntru. Aşa era furia ei împotriva Emmei, s-a gîndit, gata să-i treacă într-o clipă. N-am crezut că mai ai timp pentru vechii prieteni.

– Marianne...

Ea nu putea cădea chiar acolo. Erau încă mulţi

reporteri pe aproape, care o priveau, care luau instantanee. Drew avea să vadă pozele, ale ei și ale lui Marianne împreună. Atunci el va ști că îl minţise. A aruncat priviri disperate peste umăr.

– Aș putea... Am nevoie...

– Te simţi bine? Marianne și-a scos ochelarii de soare și a studiat chipul Emmei. Cristoase, arăţi îngrozitor!

– Aș vrea să vorbesc cu tine, dacă ai cîteva minute.

– Întotdeauna am avut cîteva minute, i-a întors-o Marianne. S-a scotocit în geantă după o ţigară. Știam că pleci direct înapoi.

– Nu. A respirat profund. Nu mă întorc înapoi deloc.

Prin norul de fum, ochii lui Marianne s-au îngustat.

– Ce?

– Nu mă întorc, a repetat Emma și s-a îngrozit cînd vocea ei a început să devină mai ascuţită. Hai să mergem undeva. Te rog. Am nevoie să merg undeva.

– Sigur. Marianne și-a strecurat o mînă pe sub braţul Emmei. O să mergem cu mașina ta. Ne ducem oriunde vrei. A fost nevoie de foarte puţin timp ca să ajungă la hotelul lui Marianne care era cel mai potrivit loc la care se gîndiseră atunci cînd Emma începuse să tremure. Ele s-au îndreptat spre apartament: niște camere splendide în culori diferite, care dădeau spre plaja cu nisip alb și cu apa albastră. Spaţiul purta deja amprenta lui Marianne, căci hainele atîrnau pe absolut toate scaunele; ea și-a schimbat puloverul și pantalonii cu care călătorise, i-a arătat Emmei să se așeze, apoi

s-a dus la telefon.

– Vreau o sticlă de *Grand Marnier*, două sandvișuri cu brînză, un coșuleț cu cartofi prăjiți și un litru de Pepsi într-o cutie cu gheață. Băiatul care le aduce aici în cincisprezece minute va căpăta douăzeci de marafeți. Satisfăcută, și-a aruncat cît colo pantofii sub un alt scaun și s-a așezat. Perfect, Emma, ce se întîmplă?

– L-am părăsit pe Drew.

N-ar fi vrut s-o ierte prea repede, așa că Marianne și-a întins picioarele cît erau de lungi.

– Da? Cred că m-am gîndit la asta, dar de ce? Credeam că... eraţi fericiți pînă la delir.

– Da, eu sînt foarte fericită. El e minunat. El are multă grijă... Și-a auzit propria voce și a continuat cu un dezgust combinat cu panică: Oh, Doamne, uneori ajung să cred și eu ce spun.

– Să crezi ce anume?

– Ceea ce mi-a poruncit el să spun, Marianne, nu știu cu cine altcineva pot vorbi. Și cred că dacă nu spun chiar acum și aici, niciodată n-o s-o mai pot face. Am vrut să-i spun lui Johnno. Am început, dar pur și simplu n-am reușit.

– Perfect. Din cauză că Emma arăta mult prea palidă, Marianne s-a ridicat și a deschis ușile de la balcon. Aerul mării a pătruns înăuntru. Spune-mi pe îndelete. Există o altă femeie? Marianne tăcea observînd-o pe Emma cînd a început să se dea pe spate și să rîdă.

– Oh, Cristoase, bunule! Înainte de a se putea opri, rîsetele s-au transformat în hohote de plîns, hohote

imense care îți rupeau inima. Agitată, Marianne a îngenuncheat lîngă ea și i-a luat mîinile.

– Lasă, Emma. Te îmbolnăvești singură. Hei, hei. Noi toate știm că bărbații sînt niște bastarzi. Dacă Drew nu ți-a fost credincios, n-ai decît să-l arunci afară.

– Nu e vorba de altă femeie, a zis Emma cu greu.

– De un alt bărbat?

Emma se străduia să-și rețină lacrimile, speriată că dacă le-ar da frîu liber nu s-ar mai putea opri.

– Nu. Habar n-am dacă Drew mi-a fost necredincios și nici nu-mi pasă.

– Dacă nu e vorba de altă femeie, atunci de ce vă certați?

– Nu ne certăm, i-a spus Emma tristă. Eu nu lupt. Nu-și dăduse seama că putea fi atît de greu să spună, atît de greu să admită asta. Cuvintele erau ca un nod în gît încărcat cu rușine. Respirînd profund, și-a șters ochii cu dosul mîinii. Stînd aici, îmi vine să cred că nu e decît rodul imaginației, că nu se poate să fie atît de rău ca atunci cînd se întîmplă totul. El ar putea fi atît de drăguț, Marianne, atît de bun. Îmi amintesc cum îmi aducea cîteodată un trandafir dimineața. Cum cînta – cînd nu eram decît noi doi – cum cînta de parcă aș fi fost unica femeie din lume. Îmi spunea că mă iubește, că nu dorește decît să mă facă fericită, să aibă grijă de mine. După aceea, eu făceam ceva – nu pot să-mi dau seama ce – dar ceva, iar atunci el... el mă bătea.

– Ce? Dacă Emma i-ar fi spus că Drew își lipea aripi și zbura de pe terasă în fiecare după-amiază, tot i-ar fi

fost mai simplu să creadă. Te lovea? Emma nici nu și-a dat seama că n-o prea crede; era prea cufundată în sine.

– Uneori n-am putut merge în picioare cîteva zile după vreo bătaie. Mai tîrziu a fost și mai rău. Cred că el ar putea și să mă omoare.

– Revino-ți, Emma. Emma, uită-te la mine. Vrei să spui că Drew abuzează de tine din punct de vedere fizic?

– Da.

Încet, cu grijă, Marianne a privit-o cu atenție în față, încercînd să priceapă, și-apoi s-a ridicat.

– Se îmbată, își administrează droguri?

– Nu. Nu l-am văzut decît o dată beat – în noaptea nunții noastre. Nu se droghează absolut deloc. Vrea să poată fi mereu cu mintea limpede. Drew are nevoie să se controleze. Se pare că eu fac întotdeauna ceva, ceva stupid care îl scoate din sărite.

– Încetează. Înfuriată, Marianne a sărit în sus. Avea ochii încețoșați și se agita prin încăpere. Tu în viața ta n-ai făcut nimic prostesc. De cînd se întîmplă treburile astea, Emma?

– Prima oară a fost acum multe luni, după ce am fost la expoziție. Nu a fost atît de rău, m-a lovit doar o dată atunci. Și după aceea și-a cerut scuze. A plîns.

– Mi se rupe inima pentru el, a mormăit Marianne. S-a dus la ușă ca să deschidă pentru a primi lucrurile comandate. Aici, puneți-le oriunde. A semnat cecul, i-a întins băiatului cei douăzeci de dolari și a scăpat de el.

În primul rînd a turnat niște *Grand Marnier*. Bea, i-a ordonat Marianne. Știu că nu-ți place să bei, dar amîndouă avem nevoie de asta.

Emma a sorbit de două ori simțind cum o invadează căldura alcoolului.

– Nu știu ce să fac. Mi se pare că nu mai sînt capabilă să gîndesc pentru mine însămi.

– O să gîndesc eu pentru tine cîteva minute. Propun să-l castrăm pe ticălosul ăsta.

– Nu mă pot întoarce. Marianne, cred că aș păți-o, aș păți-o oribil dacă mă întorc.

– Mi se pare că judeci perfect. Poți mînca?

– Nu, nu încă. Avea nevoie să stea, doar să stea un moment și să evalueze enormitatea comportării ei. Îl părăsise pe Drew. Plecase, iar acum o avea pe prietena ei, pe cea mai veche și mai apropiată prietenă a ei. Închizînd ochii, a simțit un fel de rușine.

– Marianne, regret, îmi pare atît de rău. Știu că nu ți-am răspuns la telefon, nu m-am purtat ca o prietenă cu tine în ultimele luni. El nu mi-a permis.

Marianne a aprins două țigări și i-a dat una Emmei.

– Acum nu-ți face asemenea probleme.

– El mi-a spus chiar că tu ai încercat să te dai la el.

– Poate în visele lui. Îi venea să rîdă, dar expresia de pe fața Emmei a oprit-o. N-ai crezut asta, nu?

– Nu, nu chiar. Dar... Uneori eu credeam tot ce-mi spunea el. Era mai ușor. A închis din nou ochii. Partea cea mai proastă este că nici de mine nu îmi mai păsa.

– Măcar dacă m-ai fi sunat.

– N-am putut vorbi cu tine despre asta și nici nu îndrăzneam să te întîlnesc, de teamă că ți-ai fi dat seama cum stăteau treburile.

– Te-aș fi ajutat.

Emma n-a reușit decît să dea din cap și să-și încleștеze și să-și descleștеze mîinile.

– Mi-e atît de rușine.

– Pentru ce dracu' să-ți fie rușine?

– Pentru că l-am lăsat să-mi facă asta, nu? Doar nu mi-a ținut pistolul la tîmplă. Ăsta-i singurul lucru pe care nu mi l-a făcut niciodată. Nici n-a avut nevoie.

– Nu știu ce răspuns să-ți dau, Emma. Sau am unul. Ar trebui să chemi poliția.

– Nu. Dumnezeule, nu. N-aș suporta... să apară toate astea în ziare. Și nici nu m-ar crede nimeni. El n-ar trebui decît să nege. Pe chipul ei, în vocea ei, se simțea spaima. Îți spun eu, Marianne, el te-ar putea face să crezi orice.

– Perfect. Îi lăsăm pe polițiști și căutăm un avocat.

– Eu... am nevoie de cîteva zile. Pur și simplu nu pot vorbi nimănui despre asta. Și doresc să mă îndepărtez de el la o distanță cît se poate de mare.

– Perfect. Acum o să mîncăm. Eu gîndesc mai bine cînd am stomacul plin. A convins-o pe Emma să ia cîteva înghițituri, apoi a silit-o să bea pepsi, sperînd că zahărul și cofeina vor aduce ceva culoare în obrajii prietenei sale.

– Să mergem la Miami cîteva zile.

– Nu. Emma gîndea mai clar acum, deși era încă

foarte nervoasă. Din toate planurile ei nebunești din ultimele două zile, numai unul i se părea bun. Nici nu pot sta aici la noapte. Va fi primul loc unde va veni el să mă caute.

– La Londra atunci, la Bev. Ea o să vrea să te ajute.

– Nu am pașaport. Drew l-a încuiat într-un safe. N-am nici măcar permis de conducere. Mi l-a luat. Chiar și cele cîteva înghițituri de mîncare îi făcuseră rău. Marianne, am în geantă cincizeci și cinci de dolari – am furat cincisprezece din banii de coșniță. Nu am nici carte de credit. Mi le-a luat acum cîteva luni. Nu am nimic altceva decît hainele de pe mine.

Din cauză că ar fi vrut să spargă ceva, Marianne s-a ridicat și și-a mai turnat băutură. Atîta timp, s-a gîndit. Tot acest timp în care ea stătuse în mansardă simțindu-se jignită, în vreme ce Emma trăia în iad.

– Nu-ți face probleme pentru bani. La mine ai tot creditul. O să scot niște bani pe cartea mea de credit, apoi o să-i sun și o să-i autorizez să îți accepte semnătura. Și atunci o să poți face orice. Să-ți iei Visa, MasterCard sau American Express.

– Poate crezi că sînt patetică.

– Nu! Ești cea mai bună prietenă pe care am avut-o vreodată. În ochii lui Marianne apăruseră lacrimi. De-aș putea, l-aș ucide în locul tău.

– Să nu spui nimic nimănui. Deocamdată.

– Nu, dacă așa vrei tu. Dar cred că ar trebui să afle tatăl tău.

– Nu. Între mine și tata lucrurile stau destul de rău și

așa. Cel mai mult am acum nevoie de o mică pauză. M-aș duce undeva la munte, la o cabană în pădure, dar nu cred că aș putea fi liniștită. Vreau să mă pierd într-un oraș mare, zgomotos. Mă gîndesc la Los Angeles. De cîte ori m-am gîndit să fug, mi-am imaginat că o să fiu acolo. Și am visat acest oraș de foarte multe ori.

– În legătură cu Darren?

– Da. Coșmarurile au început acum cîteva luni și nu mă mai părăsesc. Simt că am nevoie să fiu acolo și sper că este ultimul loc în care s-ar aștepta Drew să mă găsească.

– O să vin cu tine.

Emma i-a luat mîna.

– Am sperat că o să spui asta. Vino măcar pentru scurt timp.

Capitolul 33

Era întuneric în încăpere. Şi multă dezordine. Ultima fată în casă a lui Jane plecase în urmă cu o săptămînă, luînd cu ea și cîteva sfeșnice de argint. Lui Jane nu-i păsa de furt. Rar mai părăsea dormitorul în aceste zile. Se ducea uneori în bucătărie după ceva de mîncare, gemînd și gîfîind pe scări. Ca un hîrciog, îngrămădise drogurile, sticlele și mîncarea în camera ei. Odinioară camera fusese frumoasă. Ea avea o pasiune pentru catifeaua roșie. Şi acum mai atîrnau la ferestre draperiile pline de praf. Odată, într-o criză de furie, făcuse praf cuverturile de pe patul rotund, imens. Acum, pentru că îi era atît de des frig, se băga sub zdrenţele alea. Tapetul roșu cu argintiu era plin de pete. Jane avea obiceiul să arunce cu diverse lucruri în iubiţii ei – lămpi, bibelouri, sticle. Poate de aceea îi era atît de greu să

păstreze pe oricine în patul ei mai mult de două nopți consecutive. Ultimul, un impresar înalt, musculos, numit Hitch, îi suportase temperamentul tumultuos mai mult decît oricare altul, apoi, filozofic, o lovise pînă o lăsase inconștientă, îi furase diamantul de pe deget și se dusese într-un climat mai blînd, cu o companie mai simpatică. În schimb, îi lăsase drogurile. Hitch, în felul său, fusese omenos. De două luni Jane nu mai făcuse sex. Nici nu-i prea păsa. Dacă avea poftă de un orgasm, nu trebuia decît să-și bage acul sub piele și să apese. Nu-i păsa că nimeni nu venea să o vadă, că nimeni nu o suna. Cu excepția timpului aceluia scurt cînd se termina efectul drogului și înainte ca ea să-și facă altă doză. Atunci devenea plîngăcioasă și i se făcea milă de sine. Devenea și furioasă. Cel mai tare domina furia. Filmul nu-i adusese veniturile așteptate. Trecuse în mare grabă din cinematografe pe casete video. Fusese atît de grăbită să vadă filmul gata, încît făcuse și prostia de a semna pentru drepturile de autor pe video. Agentul ei nu fusese deloc încîntat de contract, dar Jane îl concediase și făcuse după cum o tăiase capul. Filmul nu o îmbogățise. Niște nenorocite de o sută de mii de lire nu duraseră multă vreme pentru cineva cu gusturile și poftele ei. Noua ei carte se rescria acum. N-avea să vadă nici o parte din avans pînă cînd tîmpitul ăla de scriitor n-o să termine treaba. Vechea ei sursă de bani secase. De la Brian nu mai vedea cecuri. Ea depinsese de ele. Nu numai pentru bani, s-a gîndit Jane, dar pentru că era conștientă că atîta vreme cît el o plătea, era nevoit

să se gîndească la ea. Era încîntată că el nu își găsise niciodată cu adevărat fericirea. Era mîndră că jucase și ea un rol în această treabă. Dacă nu îl putuse avea, măcar se bucurase de a ști că nici altă femeie nu îl ţinuse multă vreme. I se mai întîmpla să și-l imagineze venindu-și în fire, întorcîndu-se la ea și cerîndu-i iertare. În fanteziile ei, se vedea făcînd dragoste cu el în patul de catifea roșie, acel sex zbuciumat, nebunesc, pe care îl împărţiseră în urmă cu atîţia ani. Ea avea trupul bine făcut și neted, un trup de tînără fată. Jane întotdeauna se imagina pe sine în acest fel. Devenise grotesc de grasă. Sînii, ca niște baloane umflate, atîrnau în jos pînă acolo unde ar fi trebuit să fie talia. Alb, pîntecul ei cădea în multe cute, din cauza cărnii înmuiate. Braţele și coapsele erau masive și tremurau ca jeleul ori de cîte ori făcea o mișcare. Devenise atît de greu să-și mai găsească o venă prin straturile de grăsime. Mai putea să-și bage acul sub piele, dar siguranţa mîinii era foarte scăzută. A încercat și n-a reușit, așa că s-a bodogănit precum își bodogăne o mamă copilul. S-a ridicat și s-a întors spre lampa de alături. Nu-i plăcea lumina, dar avea nevoie de ea ca să își găsească drogul. Părul îi atîrna neglijent și mai era blond doar la capete. Voise să și-l vopsească cu un bej Clairol's Bombshell, dar rătăcise cutiuţa pe undeva prin dormitorul ei plin cu de toate. Purta o cămașă de noapte din dantelă neagră supradimensionată. Cînd a aprins lumina, ea arăta precum un ciudat om al muncii, nebun, pornografic. Pipa a calmat-o. Zăcea în pat și își făcea planuri. Era destul de

strînsă cu ușa ca să știe că avea nevoie de bani, de bani mulți, dacă voia să-și plătească chiria. Și mai voia și haine frumoase și băieți frumoși care să vină și să facă amor. Dorea să meargă la petreceri. Să se bucure de atenția oamenilor. Fuma pipă și zîmbea. Știa ea cum să capete bani, dar pentru asta trebuia să fie deșteaptă, foarte deșteaptă. Drogul o făcea să se simtă isteață. Sosise timpul să pună punctul pe „i". Scotocind prin dulap, a găsit o cutie de la papetărie. Erau cartonașe drăguțe, în culorile curcubeului, cu antetul ei deasupra. A admirat hîrtiile o vreme, apoi a tras un alt fum din pipă înainte de a căuta un stilou, mormăind pentru sine. O mică măsură de siguranță, s-a gîndit, începînd să scrie. Desigur, trebuia să scoată antetul. Nu era atît de nebună. A scris precum un copil, încet, ținîndu-și limba între dinți în timp ce concepea scrisoarea. Cînd a terminat era atît de încîntată, încît a uitat să scoată antetul. În cutie se aflau și plicuri. Fredona cînd a luat trei din ele. Erau atît de drăguțe, încît a mai adăugat unul, apoi și-a studiat stilul. O vreme a căutat printre adrese, apoi a început să scrie din nou.

"Kesselring, detectiv de poliție
Los Angeles, California, U.S.A."

După ce s-a mai gîndit puțin, a adăugat *„Urgent!"* în colț și a subliniat. A luat plicul jos cu ea, gîndindu-se că o să găsească un loc sigur în care să îl ascundă. După ce-a făcut un drum în bucătărie, a mîncat un întreg carton cu înghețată vîrîndu-și-o în gură cu o lingură mare. Punînd plicul, a început să mormăie. „Fată tîmpită", a

bodogănit, gîndindu-se la ultima ei fată de serviciu. Nici n-are cine să-mi pună la poștă o scrisoare. Să n-o mai văd. Indignată și cu un efort considerabil s-a aplecat să vîre plicul sub ușa din față. S-a întors la etaj continuînd să fumeze pentru a uita. Fusese în urmă cu o săptămînă și acum își amintea planul. În mintea ei se vedea scriind scrisoarea. Pentru a se pune la adăpost. O ascunsese. Deși nu-și amintea unde, asta n-o îngrijora. Ceea ce o îngrijora era că ajunsese în pană de hrană și de droguri. Ultima ei sticlă de gin se dusese. Jane a apucat telefonul. După cîteva ore, s-a gîndit ea, n-o să mai aibă nevoie să fie îngrijorată pentru bani. I s-a răspuns la cel de-al treilea apel.

– Bună, dragă. Aici este Jane.

– Ce vrei?

– Oooh., nu așa se vorbește cu o veche prietenă. A urmat un suspin înăbușit.

– Te-am întrebat, ce vrei?

– Doar o mică discuție, scumpi, doar o bîrfă. A chicotit. Atît de nostim era șantajul. Duc lipsă de fonduri.

– Asta nu e problema mea.

– Oh, cred că este. Vezi, cînd n-am fonduri, încep să am conștiință. Deși e cam tîrziu, am început să am mustrări de conștiință pentru ceea ce i s-a întîmplat băiețelului lui Brian. Cu adevărat, mă mustră conștiința.

– Niciodată nu ți-a păsat de băiatul ăla.

– E cam mult spus, dragule. La urma urmei, sînt și eu mamă. Faptul de a mă gîndi la dulcea mea fiică Emma, o doamnă măritată acum, mă face să reflectez

la băieţelul acela. Pentru că şi el ar fi fost mare acum, dacă ar fi trăit.

– N-am timp de chestiile astea.

– Mai bine îţi faci timp. Vocea ei s-a schimbat înăsprindu-se. M-am gîndit că ar trebui să-i scriu detectivului aceluia din Statele Unite o scrisoare. Ţi-l aminteşti, nu, scumpule? Se numea Kesselring. Închipuieşte-ţi că îmi amintesc numele lui după atîţia ani. A zîmbit ca pentru sine. Toată lumea considera că ea este cam proastă. De acum n-or s-o mai considere astfel. El şovăia îndelung şi asta nu-i plăcea cîtuşi de puţin.

– Nu ai ce să-i spui.

– Nu? Păi, hai să vedem, nu-i aşa? M-am gîndit că i-aş putea scrie o scrisoare. Ei ar putea redeschide cazul... dacă au nişte nume la îndemînă. Numele tău, de exemplu, şi...

– Dacă tulburi apele, o să se întoarcă împotriva ta totul. Vocea lui era calmă, dar deja îl apucaseră sudorile. Şi tu ai fost implicată la fel de mult ca şi mine.

– Oh, nu. Eu n-am fost acolo, nu? Eu niciodată nu am pus un deget pe băieţelul ăla. Cum dracu' îi puseseră numele? Donald sau Dennis, s-a gîndit ea. Nu prea conta. Nu, eu n-am pus o mînă pe el. Dar tu ai pus. Este vorba de crimă. Chiar şi după atîţia ani, tot o crimă a rămas.

– Ei n-au putut proba nimic. Niciodată n-or să aibă dovezi.

– Cu un mic ajutor ar putea avea. Vrei să încercăm, dragă?

Nu, nu dorea. Probabil că ea știa că el n-ar vrea să-și încerce în felul acesta norocul. El se afla exact în poziția în care dorea și înțelegea să nu și-o piardă. Indiferent cît ar costa.

– Cît?

– Cred că un milion de lire ar ajunge, a zîmbit ea.

– Ți-ai ieșit din minți.

– Planul a fost al meu, a scrîșnit ea la telefon. A fost ideea mea, dar niciodată n-am primit un prăpădit de bănuț. A sosit timpul să-ți plătești datoriile, scumpi. Ești un bărbat bogat. Poți face față.

– Dar știi că n-a fost primită nici o răscumpărare.

– Pentru că tu ai dat totul peste cap. Eu n-am primit de la Brian nici un ban de doi ani. Acum, că Emma a crescut, el nu-mi mai trimite cecurile. Putem considera plata de la tine ca pe o reglare de conturi. Acești bani mi-ar ajunge o vreme îndelungată, iar eu nu te-aș mai deranja niciodată. Îi aduci aici mîine noapte și eu nu mai trimit prin poștă micuța mea scrisoare.

După ce au trecut cîteva ore, ea nu mai reușea să-și amintească dacă într-adevăr vorbise la telefon sau doar visase. Și scrisoarea? Unde oare ascunsese scrisoarea? S-a întors să-și ia pipa, sperînd că drogul o s-o ajute să gîndească. Cel mai bun lucru de făcut părea a fi să scrie din nou scrisoarea. Și dacă el nu avea să vină curînd, foarte curînd, ea l-ar putea suna din nou. Jane s-a așezat să scrie și a adormit în scurtă vreme. Soneria de la ușă a trezit-o. Suna fără oprire. Se întreba de ce tîmpita aia de servitoare nu se ducea să

răspundă. Însemna că trebuia să se ducă ea însăși. Gemînd și pufnind, a mers tîrîș-grăpiș în jos pe scări. Și-a amintit totul cînd l-a văzut pe el. Stătea în ușă, cu ochii întunecați, avînd o geantă în mînă. Și atunci ea și-a reamintit. Da, într-adevăr, nu stătuse degeaba.

– Vino, frumosule. E mult de cînd nu ne-am văzut.

– N-am venit să te vizitez. Nu-și putea stăpîni gîndul că ea arăta precum o scroafă: grasă, murdară, cu bărbiile duble care îi tremurau cînd rîdea.

– Intră, doar sîntem prieteni vechi. Putem bea ceva. Băutura e sus în camera mea. Toate afacerile le fac în dormitor. Cu o invitație mută, ea și-a pus o mînă pe reverul lui.

El a suportat gestul ei ca să nu distrugă efectul.

– Vom face afacerea oriunde vrei tu. Numai s-o facem.

– Întotdeauna ai fost cam grăbit. Ea a luat-o înainte, cu șoldurile ei ca de mamut, clătinîndu-se.

El observă cît de tare trebuia să se sprijine de balustradă, auzindu-i respirația greoaie. Ar ajunge un brînci, s-a gîndit, iar ea s-ar prăvăli pînă jos. Nimeni nu s-ar îndoi că a fost un accident. Întinsese deja mîinile, aproape că o atinsese. Apoi s-a oprit singur. Exista o metodă mai bună. O metodă mai sigură.

– Am ajuns, dragule. Era roșie la față și gîfîia, așa că s-a trîntit pe pat. Acum spune care este treaba.

Duhoarea îl făcea să se clatine. Camera era luminată de o singură lampă, iar în umbră vedea vrafuri de haine murdare și de vase, castroane goale, cutii și sti-

cle. Prin cameră se simțea un miros fetid ca în grajd. De-abia mai putea respira.

– Trecem peste băutură. El avea grijă să nu atingă nimic. Nu doar din cauza amprentelor, dar și de teama de a nu se murdări.

– Fă-te comod. Ce mi-ai spus?

El a pus lîngă ea geanta. O s-o ardă după aia. A făcut combinația cifrului și geanta s-a deschis.

– E o parte a banilor.

– Ți-am spus...

– E imposibil să faci rost de un milion bani gheață peste noapte. Trebuie să ai răbdare. A întors geanta spre ea. Dar ți-am adus și altceva, ca să poți ieși la liman. În semn de bună-credință.

Ea a văzut punga plină cu pulbere albă pe deasupra teancurilor de bancnote. Inima a început să-i bată tare, gura i s-a umplut de salivă.

– Ăsta zic și eu semn de bună credință. Înainte ca ea să poată pune mîna pe pachet, omul a deplasat geanta pentru a nu o putea atinge.

– Acum cine se grăbește?

Îi făcea plăcere să o tachineze. Vedea cum chipul i se acoperă de mici broboane de sudoare, care cădeau apoi în jos pe maxilare. Mai avusese el de-a face cu toxicomani și se pricepea să-i manipuleze.

– Este heroină foarte curată, cea mai bună care se poate cumpăra. O doză dintr-asta și te duci drept în ceruri. Sau în iad, s-a gîndit el, dacă cineva credea în treburi din astea.

– Poți avea heroina asta, Jane. Pe toată. Dar trebuie să îmi dai ceva înapoi.

Ea își simțea în piept inima ca pe un ciocan pneumatic.

– Ce vrei?

– Scrisoarea. Tu îmi dai scrisoarea și îmi mai acorzi cîteva zile pentru restul banilor, iar drogul îți aparține.

– Scrisoarea? Uitase de ea. Nu reușea să facă altceva decît să se holbeze la punga cu pudră albă și să-și imagineze cum ar fi dacă și-ar putea-o vîrî în vene. Nu există nici o scrisoare. N-am scris nici o scrisoare. Ar fi trebuit s-o scriu, și-a amintit ea și s-a uitat la el cam temătoare. Da, încă n-am scris-o. Dar o s-o scriu. Lasă-mă să iau o doză, apoi vorbim.

– Vorbește întîi. Oh, asta da plăcere – s-o omoare, s-a gîndit studiind felul în care i se umpluse gura de salivă. Băiatul avusese un accident, unul tragic, pe care îl regreta sincer. El nu era un bărbat violent, nu fusese niciodată. Însă avea să aibă o satisfacție enormă în cazul în care o va omorî cu propriile mîini pe Jane Palmer.

– Am început să o scriu. Confuză și neliniștită, Jane arunca priviri spre birou. Am început-o, dar apoi te-am așteptat. N-aveam de ce s-o termin, dacă făceam tîrgul.

Ea nu putea minți, s-a gîndit studiind-o. Nu avea atîta inteligență.

– Facem tîrgul. Din nou a împins geanta spre ea. Poftim, ia-o.

Ea a apucat punga cu heroină cu ambele mîini.

Pentru o clipă i s-a părut că Jane o să apuce punga cu dinții și o să o ronțăie ca pe o bomboană. În loc de asta, s-a deplasat cu repeziciunea cu care se putea deplasa la asemenea grăsime și s-a pus pe căutat prin sertare. El a așteptat, în același timp înspăimîntat și fascinat de comportamentul ei. Nu-i mai acorda acum nici o atenție, mormăia numai pentru sine. Mîinile îi tremurau, respirația îi devenise greoaie și neregulată, în timp ce își pregătea prima doză. Nu își făcea injecția subcutanată; nici nu dorea să fumeze. Asta avea să fie o doză luată în direct. Stînd pe vine, lingîndu-și buzele ca în fața unei mese copioase, a umplut seringa. Avea lacrimi în ochi cînd a căutat o venă.

Apoi și-a închis ochii, sprijinindu-se de dulap în timp ce aștepta să-și facă efectul. A apărut și efectul, în valuri, cu rapiditate, explodînd în ea. A căscat ochii mari, trupul i-a intrat în convulsii. A țipat o dată, cutremurîndu-se. El a privit-o murind, dar parcă nu se putea bucura totuși. Era un proces neplăcut. Jane Palmer nu avea o demnitate mai evidentă în moarte, așa cum nu avusese nici în viață. Întorcîndu-se cu spatele la ea, și-a scos din buzunar mănușile chirurgicale și și le-a pus. A luat scrisoarea pe jumătate scrisă și a pus-o în geantă. Luptînd cu greața, a început să caute prin lucrurile ei ca să se asigure că nu mai exista și altceva prin casa ei care l-ar fi putut incrimina pe el.

Brian a bodogănit cînd telefonul l-a trezit. A încercat să stea în capul oaselor, dar avea o mahmureală oribilă. Apărîndu-și ochii cu o mînă, s-a întins după telefon.

– Ce?

– Bri. Sînt P.M.

– Sună-mă altă dată că acum mor.

– Bri... Presupun că n-ai citit ziarele de dimineață.

– N-ar fi prima oară. O să citesc ziarul de dimineață de mîine. Atunci am de gînd să mă trezesc din somn.

– Jane a murit, Brian.

– Jane? Timp de zece secunde în creierul lui nu a încăput nici un gînd. A murit? Cum?

– Supradoză. Cineva a găsit-o noaptea trecută, un fost iubit sau așa ceva. Murise de cîteva zile. Brian încerca să-și țină ochii deschiși frecîndu-și-i cu podul palmelor.

– Isuse!

– M-am gîndit că trebuie să afli înainte de a se repezi presa asupra ta. Și mi-am închipuit că ai vrea să îi spui tu Emmei.

– Emma. Brian s-a ridicat în capul oaselor. Mda, mda. O să o sun. Mulțumesc că mi-ai spus.

– Normal, Bri... Încerca să-i spună lui Brian că-i pare rău, dar se îndoia că îi părea rău. O să ne revedem.

– Bine.

Brian a rămas în pat pentru un moment, încercînd să se gîndească la cele aflate. O cunoștea pe Jane dinainte de a-l ști chiar și pe Johnno. O iubise odinioară, și o

urîse. Dar nu-şi putea imagina că putuse muri. Ridicîndu-se, s-a dus la fereastră. Razele soarelui îl deranjau la ochi atît de tare, încît parcă îl orbeau. Absent, şi-a turnat două degete de whisky şi l-a dat pe gît. Aproape că regreta că nu simţea nimic decît durerea aceea de cap care mocnea acum sub efectul băuturii. Ea fusese prima femeie pe care o avusese. Întorcîndu-şi capul a privit spre bruneta care dormea, sub cearceafurile şifonate, în patul lui. Nu avea pentru ea nici un fel de sentiment, de altfel. Era întotdeauna grijuliu să aleagă femei care nu-şi doreau o legătură stabilă, care preferau ca şi el doar cîteva nopţi de sex. Acel sex întunecat, primejdios, fără implicaţii şi care nu avea nimic de-a face cu afecţiunea. Făcuse greşeala să aleagă o femeie care dorise mai mult o singură dată. Jane niciodată nu îl lăsase să îşi trăiască liniştit viaţa personală, nu-l lăsase să se bucure cu adevărat de tot ce avusese. Apoi el o găsise pe Bev. Şi ea voise mai mult, dar cu ea, voise şi el. Dumnezeule, cu ea chiar voise. Şi nici ea nu-l mai lăsase în realitate niciodată. Nu trecuse măcar o zi în şaptesprezece ani fără ca el să nu se fi gîndit măcar puţin la ea. O şi dorise în tot acest timp. Jane îi umbrise viaţa, refuzînd să iasă din viaţa lui. Bev i-o ruinase, refuzînd să o împartă cu el. Aşa că el avea muzica lui şi mai mulţi bani decît visase vreodată. Şi avea parte de o succesiune de femei care nu aveau absolut nici o semnificaţie. Acum Jane murise. I-ar fi plăcut să i se strîngă inima, să simtă măcar un pic de regret pentru fata pe care o cunoscuse odinioară. Fata aceea disperată, agi-

tată și care spusese în gura mare că îl iubește. Dar nu putea simți nimic. Fata și băiatul care fuseseră ei doi muriseră cu multă vreme în urmă. Așa că nu avea decît să o sune pe Emma. Era mai bine să afle de la el, deși se îndoia că ea ar suferi cu adevărat. După ce o să o sune și o să se asigure că Emma nu are nevoie de ajutorul lui, o să se ducă în Irlanda. La Darren. O să petreacă vreo cîteva zile liniștite stînd în iarba verde și deasă.

Capitolul 34

– Ești sigură că te simți bine?

– Da. Emma a strîns-o de mînă pe Marianne în timp ce se îndreptau spre vamă la LAX. O să mă simt bine. Îmi mai trebuie niște zile, ca să-mi revin.

– Știi că aș mai fi stat cu tine.

– Știu. De data aceasta Emmei nu i-a mai ajuns o simplă strîngere de mînă, așa că s-a întors și a îmbrățișat-o. N-aș fi fost în stare să trec prin toate acestea de una singură.

– Ba da, ai fi putut. Ești mai puternică decît îți închipui. N-ai reușit tu să desființezi cărțile de credit, să închizi conturile în bancă și să desființezi contul curent?

– Astea au fost ideile tale.

– Numai pentru că tu nu te gîndeai la treburi practice. Eu nu am vrut ca bastardul ăsta să mai poată că-

păta un ban. Şi acum cred că ar trebui să te adresezi poliţiei.

Emma n-a făcut decît să îşi scuture capul. Începea să-şi recîştige încrederea în sine. Dacă avea să implice poliţia, presa, publicul, atunci umilinţa ei ar fi ajuns la cota maximă.

– Perfect, atunci nu, deocamdată, a zis Marianne, deşi tare n-ar fi vrut să-l vadă pe Drew că poate scăpa nepedepsit. Eşti sigură că funcţionarul de la bancă o să-şi ţină gura închisă şi n-o să-i spună unde te afli?

– Da. La urma urmei este bancherul meu. Cînd i-am spus că o să divorţez, a intrat în acţiune. Părea aproape caraghios, dacă asemenea treburi pot fi caraghioase. Presupun că după ce tratează mereu cu trusturi plictisitoare, s-a simţit amuzat la ideea unui divorţ complicat. Divorţ, s-a gîndit ea. Era un cuvînt atît de mare. Un fel de final. Marianne a tăcut o clipă.

– Drew o să afle unde eşti mai devreme sau mai tîrziu.

– Ştiu. Brusc regretul s-a transformat în enervare. Numai că vreau să fie mai tîrziu, cînd nimic din ce poate spune sau face n-o să mă mai convingă să mă întorc la el.

– la legătura cu avocatul, a grăbit-o Marianne. Să pornească procesul.

– O s-o fac de cum o să plece avionul tău. Pentru că în aeroport nu se putea fuma, Marianne şi-a băgat o bomboană în gură.

– Ascultă, Emma, n-au trecut decît cîteva săptămîni

de cînd am ajuns noi aici. Ești sigură că nu vrei să mai rămîn cîteva zile?

– Vreau să te întorci la pictura ta, a adăugat înainte ca prietena ei să poată obiecta. Cînd cineva din familia Kennedy îți comandă o lucrare, înseamnă că reputația ta e stabilită. Du-te și termină pictura înainte de a se răzgîndi Caroline.

– Să mă suni. Marianne a auzit anunțul pentru avionul ei. În fiecare zi.

– O să te sun. Cînd totul se va termina, cred că o să vreau jumătatea mea de mansardă înapoi.

– Îți aparține. În afară de cazul în care mă hotărăsc să mă mărit cu dentistul ăla și să mă mut în Long Island.

– Ce dentist?

– Acela care vrea să mă vadă și pe mine la casa mea.

Emma a zîmbit.

– Ăsta e precis un roman întreg.

Era bine, s-a gîndit Marianne să o vadă pe Emma zîmbind din nou.

– Hai că a fost ultimul anunț.

– Să mă suni.

– Absolut sigur. Doar n-avea să plîngă. Emma își promisese sieși că n-o s-o facă. Dar amîndouă plîngeau. Cu o ultimă îmbrățișare, Marianne s-a grăbit spre avion. Emma a rămas lîngă serviciul de vamă, privind prin vitrine în timp ce avionul decola. Acum era singură. Pe contul ei. Decizii, greșeli, păreri, toate îi aparțineau din nou doar ei. Și asta o îngrozea. Dar nu trecuse chiar

atîta vreme, s-a gîndit, de cînd ea trăise pe cont propriu la Londra. Era un sentiment atît de emoţionant, atît de eliberator. Atunci fusese îndrăgostită. Acum nu era îndrăgostită. Asta era o binecuvîntare, totuşi. Pornind-o spre zona terminală, a privit mulţimea cu atenţie, îngrijorată. Cu cîteva clipe înainte se simţea anonimă în zgomotul şi în graba de pe aeroport. Acum, cînd era singură, se simţea vulnerabilă. Nu putea îndepărta senzaţia că Drew putea fi ascuns undeva în mulţime – poate în spatele acelei familii care se ducea spre Phoenix, sau acolo, printre oamenii de afaceri care aşteptau cursa pentru Chicago. Îşi ţinea capul în jos şi a tresărit cînd a trecut pe lîngă un magazin de cadouri. El ar fi putut fi acolo înăuntru, pîndind-o. Ar fi putut să iasă, să-i zîmbească, să-i pronunţe numele, iar apoi să-i pună o mînă pe umăr în felul lui, cu degetele care se înfundau în carne, gata să-i zdrobească oasele. Mergea un pas normal, deşi ar fi fost gata să o ia la fugă şi se ruga ca avionul lui Marianne să nu decoleze şi ea să se întoarcă.

– Emma.

A simţit că-şi pierde suflul, că i se taie genunchii, în timp ce o mînă i-a aterizat pe umăr.

– Emma? Tu eşti.

Palidă ca moartea şi înnebunită de panică, s-a holbat la Michael. El spunea ceva, îi vedea buzele mişcîndu-se, dar nu reuşea să audă nimic din cauza zumzetului din capul ei. Plăcerea de pe chipul lui a dispărut. Şi-a îngustat ochii şi a împins-o spre un scaun. Ea simţea că în loc de oase are gelatină. Ei a aşteptat pînă

cînd i s-a liniștit respirația accelerată.

– Te simți mai bine?

– Da. Da, mă simt bine.

– Întotdeauna ești gata să leșini cînd te întîlnești întîmplător cu un prieten la aeroport?

Ea a încercat să zîmbească.

– E un obicei prost al meu. M-ai luat prin surprindere.

– Mi-am dat seama de asta. „Surprindere" nu era cuvîntul potrivit, s-a gîndit el. Cuvîntul potrivit era „teroare". Avusese aceeași expresie ca atunci cînd o scosese la suprafața apei în urmă cu zece ani. Vrei să mă aștepți aici un minut? Să le spun părinților că nu vin. Cînd ea a dat doar din cap, el i-a repetat: Așteaptă.

– Da, o să aștept. Nu-i era greu să-i promită, de vreme ce picioarele tot n-o ascultau. Singură, a respirat profund. Și-așa îi era rușine și nu voia să arate ca o idioată cînd o să se întoarcă el. El plecase doar pentru cîteva clipe, dar în orice caz știa că acum se putea controla din nou.

– Și unde te duci? l-a întrebat ea.

– Eu? Nicăieri. Mama are nu știu ce întîlnire, iar tata se ține după ea. I-am adus cu mașina pentru că lui tata nu-i place să-și lase mașina la aeroport. Tu acum ai apărut în oraș?

– Nu, sînt aici de două săptămîni. Am venit doar să-mi conduc o prietenă.

– Ești aici cu afaceri?

– Nu. În fine, și da și nu. Un avion tocmai aterizase.

Valuri de oameni începeau să coboare. Ea trebuia să lupte cu panica în timp ce căuta din ochi dacă nu apăruse Drew. Acum trebuie să plec.

– Merg și eu cu tine. Nu i-a oferit mîna fiindcă intuia teama ei de a fi atinsă. Deci ești aici cu soțul tău?

– Nu. Ei îi fugeau ochii în toate părțile, din ce în ce mai îngrijorați. El este la New York. Noi... Ea trebuia să se învețe cu asta, să poată pronunța cuvintele. Noi ne-am despărțit.

– Oh. El n-a zîmbit, cel puțin nu pe dinafară. Îmi pare rău. Totuși și-a amintit reacția ei cînd apăruse pe neașteptate. V-ați despărțit în condiții civilizate?

– Așa sper. Ea s-a cutremurat. Dumnezeule, ce frig este aici.

El a deschis gura ca să-i pună întrebări. Dar nu era cazul să intervină. Nu în privința căsătoriei ei sau a finalului acestei căsătorii.

– Cît ai de gînd să stai în oraș?

– Nu prea știu.

– Ce-ar fi să mergem la masă sau să bem ceva?

– Nu pot. Am o întîlnire peste o oră.

– Atunci vino la cină cu mine.

Ea a zîmbit ușor. I-ar fi plăcut să ia cina cu un prieten.

– Încerc să mă fac nevăzută cîtă vreme sînt pe aici. Nu m-aș prea duce la restaurante.

– Atunci ce-ai spune de un picnic la mine în curte?

– Păi, eu...

– Uite, ai aici adresa mea. Pentru că nu voia să se izbească de un refuz, a scris repede adresa. Poți să vii

de la șapte și n-o să fii deloc în public.

Ea nu-și dăduse seama pînă acum cît de tare se temea să rămînă în camera ei, să ceară mîncare de la room-service, schimbînd pe rînd canalele la televizor.

– Perfect.

El s-ar fi oferit să o ducă cu mașina, dar a văzut o limuzină mare la curbă.

– La șapte, i-a repetat.

Ea i-a mai zîmbit o dată înainte de a se duce fiecare pe drumul său. Michael s-a întrebat dacă va putea găsi un serviciu de curățătorie la ora două după-amiaza în acea zi de vineri. Emma a trecut pe lîngă limuzină, așteptînd un taxi. A întors cartea de vizită pe partea cealaltă:

DETECTIV M. KESSELRING

OMUCIDERI

S-a înfiorat și a vîrît cartea de vizită în geantă. Ciudat, uitase că el era polițist. Ca și tatăl lui.

Michael avea în dulapul din dormitorul lui ziarele din ultimele două săptămîni. Deja coșul lui de gunoi imens gemea de tot felul de resturi. Nu-i venea să creadă că un bărbat și un cîine puteau acumula atît de mult gunoi. Și era distrus că într-un oraș precum Los Angeles nu exista nici măcar un singur serviciu de curățătorie care

să funcţioneze într-o vineri după-amiază. A împrumutat de la vecină un deodorant cu care a dat întîi prin bucătărie. Casa mirosea ca o pădure de brazi, dar asta nu era de ajuns. Apoi Michael l-a ademenit pe Conroy în baie cu o felie de şuncă. Cînd l-a văzut băgîndu-se gol în cadă, cîinele a şovăit. Amîndoi ştiau că şunca reprezenta o slăbiciune pentru cîine. În momentul în care cîinele s-a vîrît în cadă, Michael a închis uşile de sticlă.

– N-ai decît să înduri, băiatule, i-a spus Michael iui Conroy, care exploda de indignare. A fost nevoie de o jumătate de sticlă de şampon, dar Conroy a rezistat eroic. A mai hămăit din cînd în cînd, dar Michael nu i-a răspuns decît fredonînd. Cînd amîndoi au fost înfăşuraţi în prosoape, Michael a scotocit prin dulapul cu albituri după uscătorul de păr. L-a găsit şi l-a uscat întîi pe Conroy, deşi cîinele n-avea să-l ierte uşor pentru asta.

– Ar trebui să-mi mulţumeşti, i-a spus Michael. Or să moară căţelele după tine. Şi şleampăta aia după care crăpi tu n-o să-i mai arunce o privire ogarului german. I-au trebuit treizeci de minute lui Michael ca să-l usuce. Acum se gîndea să pregătească salata, cînd a auzit o maşină oprindu-se în faţa casei. Nu se aşteptase ca ea să vină cu taxiul. Şi-o imaginase sosind într-o limuzină sau într-o maşină închiriată de toată frumuseţea. A observat-o cum îi plătea şoferului. Briza îi ciufulea părul şi cămaşa de bumbac pe care o purta se umfla datorită vîntului. Stilul ei de persoană binecrescută o făcea să pară mai micuţă şi mai feminină. A văzut-o trecîndu-şi o

mînă prin păr și privind spre casă. Slăbise. Observase asta la aeroport. Slăbise prea mult, s-a gîndit Michael acum. Întotdeauna arătase suplă, dar acum părea de-a dreptul fragilă. Vedea în ea o ezitare pe care nu o mai observase alteori, șovăia în felul în care mergea, privea cu nervozitate peste umăr. Fusese suficient de mult timp polițist ca să fi avut prilejul de a observa și alteori acest gen de panică ținută sub control. La suspecți. Și la victime. Pentru că ea părea a nu îndrăzni, i-a deschis el ușa.

– Vasăzică ai reușit să ajungi.

Emma s-a oprit îngrozită, apoi, apărîndu-și ochii cu mîna, l-a zărit în prag.

– Da. Mușchii stomacului i s-au relaxat încet. Ți-ai cumpărat o casă, a zîs ea și s-a simțit imediat ridicolă. E frumos aici. Înainte de a intra, Conroy se și repezise la ușă. Avea intenția să se repeadă afară și să se tăvălească prin iarbă pînă cînd o să scape de acea mireasmă a șamponului, prea umană și nedemnă de el.

– Stai aici! a explodat Michael. Pe cîine nu l-ar fi oprit atîta lucru, dar vocea blîndă a Emmei a reușit.

– Oh, ai un cîine. S-a aplecat să-l mîngîie pe cap. Tu ești un cățel drăguț, nu? Întrucît Conroy era dispus să fie de acord, s-a așezat frumos și a lăsat-o să-l scarpine între urechi. Da, ce cățel drăguț. Un cățel atît de drăguț. Nimeni nu-l mai acuzase pe el că ar fi fost drăguț. Conroy o privea doar cu un ochi, apoi și-a întors capul ca să se strîmbe la Michael.

– Cred că ești mulțumită, Michael i-a luat mîna ca

s-o ajute să se țină pe picioare. Să vezi că acum n-o să te mai lase în pace ca să-i tot faci complimente.

– Întotdeauna mi-am dorit un cîine. Conroy s-a lipit de pantalonii ei largi ca într-o pictură a devotamentului.

– Ți-aș da cincizeci de dolari ca să-l iei pe ăsta. Pe ea a apucat-o rîsul și Michael a condus-o înăuntru.

– E drăguț aici. S-a plimbat în jurul camerei, încîntată de sunetul produs de labele cățelului pe podea, în spatele ei. Un fotoliu mare, gri, părea destul de încăpător pentru a adormi în el. Canapeaua lungă și joasă părea să invite la un pui de somn de după-amiază. Pe jos, în loc de covor era o pătură indiană în dungi gri și roșii – bună și pentru Conroy.

– Îmi imaginam că locuiești în vreunul din blocurile de lîngă plajă. Oh, *Picioarele lui Marianne*. Încîntată, s-a dus la fotografia care atîrna deasupra canapelei.

– Am cumpărat-o în noaptea aceea la expoziția ta.

Emma s-a uitat peste umăr, cu sprînceana ridicată.

– De ce?

– De ce am cumpărat-o? Gînditor, Michael și-a scos mîinile din buzunare. Mi-a plăcut. Dacă vrei să încep să-ți povestesc de ce, s-o lăsăm baltă. Fapt este că sînt niște picioare grozave, fotografiate cu mare talent.

– Prefer părerea ta unei discuții asupra compoziției.

Ea s-a întors zîmbind. Îi trebuiseră multe ore ca să facă poza aceea. Nu pentru că ar fi fost atît de dificil de făcut. Pur și simplu ele nu se putuseră decide asupra pantofilor. Fotografia arăta picioarele lui Marianne, încrucișate elegant de la nivelul genunchiului, într-o atitudine

de doamnă, iar poalele rochiei pluteau unduios peste ele. În final se deciseseră să se încalțe cu pantofi negri *Chucks*. N-ar fi trebuit s-o cumperi. Știu eu ce prețuri exorbitante a pus Runyun. Puteam să-ți dau la urma urmei o copie.

– Și-așa cîndva mi-ai dat o poză.

Ea și-a amintit acea fotografie pe care i-o făcuse lui împreună cu tatăl ei.

– Dar pe vremea aia nu făceam fotografii profesioniste.

– Îmi imaginez că o operă timpurie a lui McAvoy ar face bani buni dacă aș dori vreodată să o vînd. El a simțit cum tresare rapid, instinctiv, cînd a atins-o pe braț. Era natural pentru o femeie să fie speriată imediat după o ruptură în căsătorie. Să mergem în bucătărie. Tocmai mă apucasem să prepar cina. Cîinele i-a urmat, rămînînd cu adorație lipit de piciorul Emmei cînd ea s-a așezat la masă. Michael a turnat vinul în paharele pe care le împrumutase de la vecini. A dat drumul la radio. Emma a recunoscut vocea profundă a lui Nat King Cole, în timp ce îl scărpina pe Conroy pe cap.

– De cît timp locuiești aici?

– De vreo patru ani. Era încîntat să fie cu cineva în bucătărie, o raritate pentru el dacă nu ținea cont de Conroy. Avea legume proaspete, așezate pe masa din bucătărie. Uitîndu-se la ele, Michael își dorea să-i fi cerut vecinei un recipient pentru salată. Și-a amintit să spele salata, apoi a luat cuțitul vecinei și s-a pregătit să o taie.

– Ce faci acolo? a întrebat Emma.

– Salată. Din pricina felului în care ea îl privea, el a rămas cu cuțitul în aer. Poate că nu-ți place salata.

– Ba îmi place. Ea s-a ridicat să inspecteze legumele. A constatat că erau patru roșii mari, ușor cam trecute, o jumătate de duzină de ardei în tot felul de forme și culori, praz, ciuperci, un fel de dovleac, o căpățînă întreagă de conopidă și o grămadă de morcovi. Ai tot ce-ți trebuie, a decis ea.

– Întotdeauna fac salată, a improvizat el. Conroy e fericit cu salata.

– Înțeleg. Emma a zîmbit, apoi i-a luat cuțitul din mînă și l-a pus alături. De ce nu m-ai lăsa pe mine să fac asta, în timp ce tu ai face fripturile?

– Te pricepi la gătit?

– Da. Rîzînd, ea a început să desprindă frunzele salatei. Dar tu te pricepi?

– Nu.

Ea mirosea ca florile de cîmp, o mireasmă proaspătă și delicată. El trebuia să se străduiască să-și învingă tentația de a-și apăsa buzele de gîtul ei. Cînd i-a mîngîiat părul de pe spate, ea și-a ridicat capul cu ochii serioși.

– Nu mi-am imaginat niciodată că tu ai putea face mîncare.

– Îmi place să fac.

El stătea aproape, dar nu atît de aproape încît să o înfricoșeze. Cînd a luat un ardei verde ca să-l taie ea și-a dat seama că în apropierea lui nu simțea nici o

spaimă. Poate că nu era chiar în largul ei, dar nu era îngrozită.

– Ești bună la asta.

– Am obținut premiul pentru măiestria în prepararea legumelor cinci ani la rînd. Ea l-a împins într-o parte. Du-te și pune cuptorul în funcțiune. Mai tîrziu, ea a pus salata afară pe o masă rotundă de lemn alături de un strat superb de petunii. O privire expertă a edificat-o că el se ocupa de fripturi cu destulă pricepere, așa că s-a dus din nou în bucătărie. Emma nu prea înțelegea ce era cu vraful de farfurii de carton din bufet. O cercetare mai aprofundată a scos la iveală trei cutii goale de bere, un sertar plin cu ketchup și muștar în pachețele. A căutat mașina de spălat vase, a descoperit că acolo își punea el hainele murdare și s-a întrebat dacă nu cumva avea pe undeva o mașină de spălat rufe plină de vase și de crătiți. Le-a găsit în cuptorul cu microunde – două farfurii drăguțe de China cu boboci de trandafiri pictați pe margini, împreună cu castronașe și o pereche de cuțite pentru friptură și furculițe. Cît timp el a făcut fripturile, ea a așezat masa cît de bine s-a priceput.

– N-am găsit condimente pentru salată, i-a spus ea.

– Ai dreptate. A pus fripturile deoparte. Acum, că ea era acolo, arătînd atît de bine, zîmbind cu atîta simplitate, cu o mînă pe capul cîinelui, s-a gîndit că era o nebunie să mai pretindă că se pricepea să prepare mîncarea. Dacă se va întîmpla să se cunoască mai bine unul pe celălalt, ea trebuia să înțeleagă de la bun început cu cine avea de-a face.

– Poți fi sigură că Conroy habar n-are despre toate astea, a zis el. S-a întors într-o clipă cu o sticlă de *Wishbone* și cu o lumînare groasă, albastră. Doamna Petrowski ne spune bună ziua. Rîzînd, Emma a aruncat o privire și a văzut o femeie care se apleca peste geamul de la casa alăturată. Pentru că i se părea normal, a făcut cu mîna înainte de a se întoarce înapoi spre Michael.

– Astea sînt vasele ei?

– Mda.

– Sînt foarte drăguțe.

– Am vrut să fac ceva mai bun decît cîrnăciorii de pe plajă de astă dată. Prudentă, ea i-a dat salata.

– Sînt încîntată că mi-ai spus să vin. Niciodată n-am avut cu adevărat prilejul să vorbim cînd ai fost la New York. Îmi pare rău, dar n-am reușit să te văd.

– Mai e timp, a zis și a tăiat friptura. Au zăbovit la masă pînă la apusul soarelui. Ea uitase ce putea însemna faptul de a vorbi despre lucruri fără importanță, de a rîde cînd iei masa cu muzică ca fundal și cu o lumînare care licărea. Cîinele, sătul cu o jumătate de friptură din farfuria Emmei, sforăia la picioarele ei. Nervii atît de încordați luni de zile i se mai linișteau. Vedea și el schimbarea. Era ca o relaxare musculară, treptată. Ea n-a scos o vorbă despre căsătoria sau despre despărțirea lor. Lui i se părea ciudat. Avea prieteni care divorțaseră. În timpul procesului și mult după aceea acesta fusese subiectul lor favorit de discuție. Cînd vocea seducătoare a lui Rosemary Clooney s-a auzit la

radio, el s-a ridicat și a atras-o pe Emma.

– Melodiile vechi sînt cele mai bune pentru dans, a zis cînd ea s-a dat un pas înapoi.

– Eu nu...

– Asta o să o facă pe doamna Petrowski să se înfioreze de plăcere.

El a strîns-o cu blîndețe, luptînd cu sine ca această îmbrățișare să rămînă doar prietenească. Emma se mișca automat după, el în timp ce cîntăreața își continua melodia *Tandrețe*. Închizîndu-și ochii, ea s-a concentrat ca să rămînă relaxată, să nu bage în seamă emoțiile care o invadau. Nu voia să simtă nimic, nu-și dorea decît liniștea. Era o briză ușoară acum, în timp ce ei dansau pe iarbă. Umbrele se prelungiseră. Cînd ea și-a deschis ochii a zărit cerul în lumina soarelui care apunea.

– Cînd te așteptam să vii, mi-am adus aminte că ne cunoaștem de aproape optsprezece ani. A mîngîiat-o cu degetul pe dosul mîinii. Ea n-a tresărit de data aceasta, dar tot a fost o clipă de crispare. Optsprezece ani, a repetat el. Deși pot număra pe degetele unei singure mîini zilele pe care le-am petrecut împreună cu tine.

– Nu mi-ai dat nici o atenție prima oară cînd ne-am întîlnit. Nu mai era chiar așa de nervoasă cînd i-a zîmbit. Tu erai prea încîntat de formația *Devastation*.

– Băieții de unsprezece ani nu observă fetele. Pînă pe la treisprezece ani, cel mai devreme doisprezece, acest nerv optic nu se dezvoltă. Chicotind, ea nu a avut obiecții cînd el s-a apropiat încă puțin.

– Am citit asta undeva. Tînărul mascul este pe deplin

dezvoltat cînd aşteaptă nerăbdător să iasă noul număr al revistei *Sporturile ilustrate*. Cu costume de baie pe copertă. Cînd Michael a rîs, ea şi-a ridicat o sprînceană. Tu ai pierdut; eu eram îndrăgostită de tine.

– Adevărat? Se juca cu părul ei.

– Absolut. Tatăl tău mi-a spus cum ai sărit cu skateul de pe acoperiş. Doream să te întreb ce-ai simţit.

– Înainte sau după ce mi-am revenit în simţiri?

– În zbor.

– Probabil că în aer am stat vreo trei secunde. Au fost cele mai grozave trei secunde din viaţa mea. Era exact ce sperase şi ea că o să audă.

– Părinţii tăi locuiesc în aceeaşi casă?

– Mda. N-ai putea să-i muţi de acolo nici cu buldozerul.

– E drăguţ, a repetat ea. Să ai un loc ca acela, un loc care a fost întotdeauna căminul. Aşa mi se părea şi mie că era mansarda mea.

– Acolo ai de gînd să locuieşti cînd te întorci?

– Nu ştiu. Privirea îngrozită i-a revenit în ochi. Nu mă pot întoarce.

El s-a gîndit că îl iubise foarte tare pe soţul ei şi de aceea se simţea atît de lovită cum observa el pentru că se despărţiseră.

– Există nişte locuri drăguţe de-a lungul plajei. Parcă îţi place apa.

– Da, îmi place.

Ea zîmbea din nou.

– Mai vrei să înveţi surfing-ul?

Ea a zîmbit, dar ochii îi erau serioși.

– Nu m-am gîndit la asta de ani de zile.

– Duminică sînt liber. Îți pot da lecții.

Ea s-a uitat la el, în ochi îi apăruse o luminiță, și ideea o atrăgea.

– Perfect.

El a sărutat-o pe tîmplă cu atîta blîndețe, încît ea de-abia a tresărit.

– Știi, Emma, cînd ți-am spus că îmi pare rău în legătură cu tine și cu soțul tău... I-a dus mîna la buzele lui. Am mințit.

Ea s-a retras instantaneu. Și s-a apucat să strîngă vasele.

– O să te ajut să le speli.

El i-a pus o mînă peste ambele ei mîini.

– Nu cred că e o mare surpriză pentru tine, nu?

Ea l-a privit. Lumina era perlată în amurg. În spatele lui, cerul dinspre răsărit era de un albastru profund. El o privea foarte direct, puțin cam nerăbdător.

– Nu mă surprinde. S-a întors și a adus vasele înăuntru. Deși îi era greu, el nu insista.

Ea era vulnerabilă, și-a reamintit. După desfacerea unei căsătorii nu era prea potrivit. Așa că el o să-i lase timp, atîta cît o să reziste. Ea nu s-a mai relaxat. Nu putea. Ce fel de femeie era ea ca să se lege de un bărbat atît de curînd după ce-l părăsise pe un altul? Nu voia să se gîndească la asta. Nu-i era mintea acolo. Niciodată n-o să se mai implice de-acum înainte. Niciodată n-o să se mai lase prinsă în capcana iubirii, a că-

sătoriei. Acum nu voia decît să se întoarcă la hotel, să încuie ușile și să se simtă în siguranță cîteva ore.

– S-a făcut tîrziu. Trebuie să mă întorc. Pot suna după un taxi?

– Te duc eu înapoi.

– Nu e nevoie. Eu pot...

– Emma. Am spus că te duc eu.

Încetează, și-a ordonat singură.

– Mulțumesc.

– Relaxează-te. Dacă nu ești gata pentru povestea incredibilă și romantică pe care o să o avem noi doi, pot aștepta. De fapt n-au trecut decît optsprezece ani.

Ea nu știa dacă să se amuze sau să se supere. I-a spus senină:

– Pentru o asemenea poveste trebuie doi oameni. Mă tem că trebuie să faci abstracție de mine.

– După cum ți-am spus, pot aștepta. Și-a scos cheile de la mașină. Auzind clinchetul lor, Conroy și-a ridicat botul și a lătrat. Îi place să meargă cu mașina, i-a explicat Michael. Taci, Conroy. Știind că are o aliată, cîinele și-a frecat capul de piciorul Emmei.

– Poate veni și el?

– N-am o mașină prea mare.

– Nu cred că o să fim înghesuiți.

– El o să se tot frece de tine.

– Nu-i nimic. Conroy a urmărit conversația, cu o ureche ciulită. Michael ar fi jurat că l-a observat pe cățel strîmbîndu-se la el.

– Ai învins, Conroy.

Michael a arătat spre ușa din față. Știind că e victorios, Conroy s-a repezit. Coada lui care flutura a lovit geanta Emmei și a făcut-o să cadă de pe masă pe podea. Cînd Michael s-a aplecat să o ridice, clapa s-a desfăcut și conținutul s-a împrăștiat pe jos. Înainte de a-și putea cere scuze, a zărit pistolul de calibrul 38. Emma n-a zis nimic cînd el l-a ridicat, întorcîndu-l pe toate părțile. Era de bună calitate, cel mai bun pistol automat de calibrul acesta care putea fi cumpărat de la *Smith and Wesson*. Era perfect lustruit și atîrna greu în mîna lui. Nu era un pistol elegant de doamnă, acesta era pentru un adevărat profesionist. A văzut că era încărcat, apoi l-a băgat înapoi în toc.

– Ce faci cu ăsta?

– Am permis.

– Nu asta a fost întrebarea mea. Ea se aplecase pentru a-și lua portofelul, pudra și peria.

– Eu locuiesc la New York, îți amintești? l-a spus-o pe o voce limpede, în vreme ce stomacul o durea cum se întîmpla întotdeauna cînd mințea. O mulțime de femei poartă pistoale în Manhattan. Pentru protecție.

El a studiat-o atent.

– Deci îl ai de o vreme.

– De ani.

– Interesant, modelul acesta n-a apărut decît în urmă cu șase luni. După cum arăta, pistolul se afla în geanta ei doar de cîteva zile. Cînd ea s-a ridicat, tremura din tot trupul.

– Dacă ai de gînd să mă interoghezi, întîi citește-mi

drepturile.

– Termină cu prostia asta, Emma. N-ai cumpărat chestia asta de frica vreunui hoț.

Ea intrase în panică. I se uscase gîtlejul și o durea stomacul. El era furios, cu adevărat furios. Își dădea seama după felul în care i se întunecaseră ochii și după cum se mișca atunci cînd a pășit spre ea.

– E treaba mea. Dacă vrei să mă duci la hotel...

– Întîi vreau să aflu de ce porți armă cu tine, de ce m-ai mințit și de ce ești atît de înfricoșată cum erai și la aeroport după-amiază.

Ea n-a scos o vorbă, l-a privit doar, cu ochii triști, resemnați. El avusese un cîine care îl privea în felul acesta, și-a amintit Michael. Se tîra prin iarbă la marginea pajiștii lor într-o după-amiază cînd el avea vreo opt ani. Mama lui se speriase să nu aibă turbare, dar cînd îl duseseră la veterinar constataseră că acel cîine fusese foarte tare bătut. Atît de tare, încît veterinarul trebuise să-i facă un somnifer. Era furios, așa că ea s-a dat înapoi clătinîndu-se. El ar fi vrut să țipe, dar a întrebat-o printre dinți:

– Ce ți-a făcut el? Ea a scuturat din cap. Conroy a încetat să scurme la ușă și a rămas cu limba tremurînd. Emma, ce dracu' ți-a făcut?

– Eu... Eu trebuie să plec.

– La dracu', Emma. Cînd a întins mîna s-o ia de braț, ea s-a dat înapoi. Acum în ochii ei nu mai era doar tristețe, ci și teroare.

– Lasă-mă. Te rog.

– N-o să te ating, e bine așa? Încerca să păstreze un ton calm. Nu și-a mai luat ochii de la ai ei. Acum se controla total: Nu am de gînd să te lovesc. Continuînd să o privească, i-a băgat pistolul înapoi în geantă și i-a pus-o alături. Nu trebuie să-ți fie frică de mine.

– Nu-mi este! Dar nu se putea opri din tremurat.

– Ți-e frică de el, de Latimer?

– Nu vreau să vorbesc despre el.

– Te pot ajuta, Emma.

Ea a scuturat din cap.

– Nu, nu mă poți ajuta.

– Ba da. Te-a amenințat? Cînd ea nu a răspuns, el s-a apropiat cu încă un pas. Te-a bătut?

– Divorțez de el. Ce mai contează?

– Ba contează al dracului de mult. Putem găsi un avocat.

– Nu, nu trebuie. Vreau să se termine. Michael, nu pot vorbi cu tine despre asta acum.

El a tăcut un moment. Își dădea seama că era terorizată și nu voia să o mai sperie din nou.

– Perfect. Sînt niște locuri unde putem merge să vorbim cu cineva, cu oameni care se pricep la treaba asta.

Oare chiar credea el că cineva se poate pricepe la așa ceva?

– N-am nevoie să vorbesc cu nimeni. Nu vreau ca oamenii să citească despre toate astea în ziare la cafeaua lor de dimineață. Asta nu este problema ta.

– Chiar crezi? a zis el calm. Crezi că nu e treaba mea?

Ea simțea că-i vine să cadă pe jos de rușine. În ochii lui era ceva de care ar fi avut nevoie. El nu îi cerea decît încrederea. Dar ea mai avusese o dată încredere.

– Știu că nu te privește. E problema mea și mă descurc singură.

El își dădea seama cît era de grav, căci era gata să cadă la simpla adiere a vîntului. Așa că s-a dat înapoi.

– Perfect. Aș vrea doar să te mai gîndești la asta. Nu e bine să fii singură.

– El mi-a distrus toată încrederea în mine, a zis ea liniștită. Dacă nu fac asta singură, n-o să mi-o mai recîștig niciodată. Te rog doar să mă duci la hotel. Sînt foarte obosită.

Capitolul 35

Vasăzică tîrfa își închipuia că putea să plece pur și simplu, s-a gîndit Drew. Credea că poate ieși pe ușă fără să se mai întoarcă. O să-i arate el cînd o s-o găsească. Și de găsit o s-o găsească. Regreta amarnic că nu o bătuse mai tare înainte de a pleca în Florida. N-ar fi trebuit să o lase să-i scape din vedere, mai ales că n-avea încredere în ea. Singurele femei în care un bărbat putea avea încredere erau alea agățate. Ele își făceau treaba lor, luau banii și asta era tot. Era o imensă diferență între o tîrfă onestă și o curvă. Iar nevasta lui cu chipui dulce și delicat era o curvă, așa cum fusese și mama ei. Avea să-i dea o bătaie de n-o s-o uite în viața ei. Nu-și închipuia cum de avusese curajul. Fusese atît de împuțită încît își transferase contul din

bancă și desființase creditul. La *Bijan* se simțise umilit cînd funcționarul îi luase înapoi stofa de cașmir pe care Drew se hotărîse să o cumpere, cu un comentariu rece că nu mai avea carte de credit. O să plătească ea pentru asta. Apoi și pentru nătîngul ăla de avocat care îi oferise acele hîrtii. Deci ea voia să divorțeze. Înainte de asta o s-o vadă moartă. Avocatul din New York nu îi folosise la nimic. Un dobitoc care îi vorbise despre secretul profesional față de un alt client. Doamna Latimer nu voia să i se afle adresa. Mă rog, avea el să afle și motivele și o s-o bată ca un maestru. La început se temuse că ea se dusese la tatăl său. Cu toate planurile lui Drew de a cînta solo, care acum erau pe cale de a se împlini, nu voia ca un om atît de influent precum Brian McAvoy, să se întoarcă împotriva lui. Dar apoi Brian o sunase pe Emma să-i spună de moartea bătrînei. Drew fusese încîntat să-și facă un alibi. Îi spusese lui Brian că Emma ieșise în oraș cu niște prietene. Și era sigur că avusese tonul potrivit de simpatie și înțelegere cînd îi promisese să-i spună Emmei vèstea. Dacă McAvoy nu știa unde era curva de fiică-sa, atunci Drew și-a închipuit că nici un alt membru al formației nu știa. S-a gîndit la Bev, dar era aproape sigur că dacă Emma s-ar fi dus la Londra, bătrînul ar fi aflat. Sau poate că ei toți își băteau joc de el, rîzînd în spatele lui. Dacă era așa, atunci o să-i dea Emmei o bătaie pe măsură și chiar cu dobîndă. Era plecată de mai bine de două săptămîni. În orice caz avea să plătească pentru fieca-

re oră. Şi-a strîns umerii din cauza vîntului aspru. Jacheta de piele era bună pentru a-l ocroti de răcoarea primăverii timpurii, dar vîntul îi vîjîia în urechi. Sau poate că era furia? A rînjit cînd a luat-o pe strada care ducea la mansarda aceea. Venise cu metroul, ceva degradant, dar mai bun decît un taxi, date fiind circumstanţele. O să-i facă ceva... neplăcut lui Marianne. În orice caz neplăcut, s-a gîndit Drew rîzînd. Pentru el va fi o mare plăcere. Emma îl minţise. Marianne fusese la înmormîntare. El văzuse poza lor împreună în ziar. Precis Marianne fusese implicată în toată treaba asta. Trebuia să ştie unde se ascundea Emma. Şi cînd o să pună mîna pe ea, al dracului de tare o să-i convină să-i spună tot. A folosit cheia pe care o primise de la Emma cu mai multe luni în urmă. A intrat şi a format codul de securitate pentru a descuia liftul. Cînd uşile s-au închis, şi-a frecat încheieturile de la o mînă cu cealaltă. Spera că ea mai era în pat. Mansarda era tăcută. S-a deplasat în tăcere pînă sus, pe scări, cu inima pulsînd de încîntare. A fost dezamăgit cînd a zărit patul gol. Cearceafurile erau mototolite, dar nu era nimeni. Dezamăgirea era atît de mare încît pentru a şi-o compensa, a făcut praf mansarda. I-a trebuit aproape o oră ca să-şi descarce supărarea, rupînd hainele, spărgînd sticlăria, tăind pernă după pernă cu un cuţit pe care îl luase din bucătărie. S-a gîndit la picturile puse teancuri în atelier. Cu cuţitul în mînă, a pornit-o într-acolo cînd a sunat telefonul. S-a oprit tresărind. Respira greu, tran-

spirația îi curgea în ochi. Avea pe buză o rană făcută cînd se izbise cu gura în sofaua pe care o distrusese. La al patrulea apel, a intrat în funcțiune robotul.

„– Marianne". Drew a sărit cît colo auzind vocea Emmei. Era gata să țipe în receptor dar s-a reținut. „Poate că ești încă în pat sau pictezi, așa că sună-mă mai tîrziu. Încearcă să faci asta acum, dimineața. Mai tîrziu mă duc la plajă să-mi fac surfing-ul. Nu pot să mă țin în picioare mai mult de zece secunde. Nu fi geloasă, dar azi o să fie foarte cald la Los Angeles. Sună-mă cît mai curînd."

Los Angeles, s-a gîndit Drew. S-a întors privind fix la portretul de pe perete al Emmei.

Cînd Marianne a telefonat după o oră, Emma se îndrepta spre ușă. A închis-o, a încuiat-o din nou înainte de a răspunde.

– Bună, fato. Vocea lui Marianne era răsfățată și încîntată.

– Bună și ție. Acum te-ai trezit? E aproape prînzul la New York.

– Încă nu m-am trezit. S-a trîntit din nou pe perne. Sînt în pat. În patul dentistului.

– Ai un dinte de plombat?

– Să zicem că talentele lui sînt mai extinse decît do-

meniul igienei dentare. Mi-am sunat robotul și am dat de mesajul tău. Așa că spune-mi cum te simți?

– Bine. Cu adevărat bine.

– Sînt încîntată să aflu. Michael vine la plajă cu tine?

– Nu. Muncește. Marianne și-a strîmbat năsucul. Dac-ar fi fost pe lîngă Emma i-ar fi spus polițistului să acționeze în vreun fel. Auzea dușul în camera alăturată și își dorea lenevos ca noul ei iubit să se întoarcă în pat în loc să se ducă la lucru. Fie că se ocupă cu dinții sau cu nemernicii, mai bine e ca bărbatul să facă ce trebuie el să facă. Ascultă, mă gîndesc să vin pe acolo peste cîteva săptămîni.

– Ca să mă surprinzi?

– Exact. Și ca să-l întîlnesc în sfîrșit pe Michael ăsta pe care îl ții numai pentru tine de atîția ani. Sper că reușești să te ții dreaptă zece secunde, Emma. O să te sun mîine.

Lui Michael îi plăcea munca de teren. N-avea nici o bucurie la discuțiile cu ziariștii sau la vorbitul la telefon, la mersul din ușă în ușă. Lui îi plăcea acțiunea pe stradă. Urcase destul de repede treptele. Era fiul căpitanului. Unii de acolo erau băieți buni, alții mai puțin, dar se descurcase. Muncise din greu pentru insigna lui aurie. La Secția de poliție a furat o gogoașă de pe cel mai

apropiat birou și a mîncat-o în picioare, în timp ce răsfoia prin ziarul pe care asociatul lui i-l lăsase lîngă cafetieră. S-a dus direct la pagina distractivă. După o noapte ca aceea pe care o avusese, îi trebuia un pic de divertisment. De acolo s-a dus la rubricile de sport, întorcînd pagina cu o mînă și turnîndu-și cafea cu cealaltă.

„JANE PALMER MOARE DIN CAUZA UNEI SUPRADOZE."

„Jane Palmer, patruzeci și șase de ani, fosta iubită a lui Brian McAvoy de la Devastation *și mama fiicei lui, Emma, a fost găsită moartă în casa din Londra, după toate aparențele fiind victima unei supradoze de drog. Trupul a fost descoperit de Stanley Hitchman duminică după-amiaza tîrziu."*

Michael a citit restul articolului. Conținea doar faptele fără detalii, dar se presupunea a fi vorba de sinucidere. Înjurînd, a pus ziarul alături. A înhățat o jachetă și l-a făcut atent pe McCarthy.

– Am nevoie de o oră. Am o treabă. McCarthy a pus o mînă pe telefonul pe care îl ținea la ureche.

– Avem trei punks prinși asupra jafului.

– Da. Foarte bine. Vin peste o oră, a repetat și s-a repezit afară.

A găsit-o la plajă. Trecuseră doar cîteva zile de cînd intrase din nou în viața lui, dar deja îi cunoștea obiceiurile. Venea acolo în fiecare zi, în același loc. Nu pentru surfing. Asta era doar o scuză. Venea să stea la

soare și să privească apa sau să citească la umbra unei umbrele bleu cu alb. De fapt venea aici ca să se vindece. Întotdeauna stătea deoparte, nu căuta companie, dar era mulțumită de faptul că mai era lume prin preajmă. Purta un costum simplu, albastru, de pînză, nu cine știe ce bikini sofisticați sau costume provocatoare. Această mare modestie a ei tocmai că atrăgea privirile. Bărbații încercau să se apropie, dar o singură privire de-a ei ajungea pentru a-i face să se lipsească. Lui Michael i se părea că în jurul ei se ridica un fel de zid subțire, rece ca gheața și impenetrabil. Se întreba dacă prin acest zid ea simțea mirosul uleiului de cocos sau auzea zgomotul de la radiourile portabile. S-a dus la ea. Avea încredere în el, așa că l-a lăsat să se apropie mai mult. Dar își construise o a doua linie de apărare care îi ținea acum chiar și pe prieteni la o anumită distanță.

– Emma. Era distrus cînd o vedea tresărind, cu acea mișcare rapidă, involuntară, de panică. Ei i-a căzut cartea pe care o citea. Spaima i se zărea în ochii ascunși sub ochelarii de soare. A zîmbit, trupul i s-a relaxat. El își dădea seama de toate acestea, de schimbarea de la seninătate la panică și din nou la calm în doar cîteva clipe. Asta îl făcea să se gîndească la faptul că ea o să obosească foarte tare trăind cu frica în sîn.

– Michael, nu m-am așteptat să te văd azi. Te joci de-a prinselea?

– Nu. Am doar cîteva minute. S-a așezat alături de

ea, parțial la umbră. Briza apei i-a fluturat jacheta astfel încît ea a zărit strălucirea tocului de la pistol. Întotdeauna era un șoc pentru ea să-și amintească ce profesiune avea el. Nu prea semăna a detectiv după părerea ei. Chiar și acum, cînd îi vedea arma de sub haină, nu-i venea să creadă că ar putea-o folosi vreodată.

– Arăți obosit, Michael.

– A fost o noapte grea. Ea a zîmbit puțin. El și-a dat seama că ea se gîndise la o întîlnire cu o fată. N-avea rost să-i spună că își petrecuse noaptea cu patru cadavre de tineri. Emma, ai citit ziarul de azi?

– Nu. Evita în mod voit ziarele și televiziunea. Tulburările din lume le lăsa să zacă de cealaltă parte a peretelui de sticlă. Dar acum știa că el avea să-i spună ceva neplăcut. Ce s-a întîmplat? Cînd el i-a luat mîna, neliniștea ei a crescut. E ceva cu tata?

– Nu. Trebuia să meargă drept la țintă. Mîna ei se făcuse de gheață într-a lui. Jane Palmer. Ea a murit, Emma. S-a holbat la el de parcă i-ar fi vorbit într-un limbaj necunoscut.

– Moartă? Cum?

– S-ar părea că a luat o doză prea mare de heroină.

– Înțeleg. Și-a scos mîna dintr-a lui, apoi s-a uitat spre mare. Apa era de un verde deschis lîngă țărm, care devenea mai închis și schimbător pe măsură ce se îndepărta spre orizont. Deja acolo era de un albastru închis. Ea se întreba ce-ar fi dacă s-ar putea păstra cît mai departe de toate lucrurile acelea. Să plutească

acolo, complet singură. Ar trebui să simt ceva? a murmurat. El a înțeles că întrebarea i se adresa atît lui, cît mai ales ei însăși. Totuși i-a răspuns:

– Nu poți simți cînd nu ai ce.

– Adevărat. Nu am iubit-o niciodată, nici cînd eram copil. De obicei mă simțeam cam rușinată din pricina asta. Îmi pare rău că a murit, dar e o părere de rău impersonală, în genul aceleia cînd citești în ziar că a murit cineva într-un accident de mașină sau într-un incendiu.

– Păi și așa e bine. S-a jucat cu mîna în părul ei, un obicei pe care și-l crease de curînd. Ascultă, eu trebuie să mă întorc, dar pe la șapte scap. Ce-ar fi să mergem în sus pe coastă? Tu cu mine și cu Conroy.

– Mi-ar plăcea. Cînd el a rămas în picioare, ea i-a întins o mînă. Contactul a fost fugitiv. Apoi ea s-a întors și s-a uitat spre mare.

Drew a ajuns la *Beverly-Wilshire* exact după ora trei. A fost primul hotel la care s-a dus. Era în același timp încîntat și dezgustat că Emma putea fi atît de ușor de intuibilă. La Londra folosea hotelul *Connaught*, la Paris *Ritz*-ul, *Little Dix Bay* în Insulele Virgine și întotdeauna *Wilshire* la Los Angeles. A intrat cu un zîmbet plin de sine pe chip. Știa că e norocos cînd la recepție se afla

vreo muieruşcă tînără şi atractivă.

– Bună. I-a zîmbit şi a fost mulţumit de expresia ei politicoasă, dar şi plină de recunoaştere, apoi de încîntare.

– Bună ziua, domnule Latimer. El şi-a pus o mînă peste a ei, ducîndu-i degetele de la cealaltă la buze.

– Să păstrăm asta numai între noi, da? Am venit după soţia mea aici, dar mă tem că am fost neglijent şi am uitat ce cameră şi-a luat.

– Doamna Latimer stă la noi?

Funcţionara şi-a ridicat o sprînceană.

– Da, am avut ceva treabă înainte de a veni după ea. Vă rog să o căutaţi, se poate?

– Desigur. Nu e nici o persoană Latimer înregistrată.

– Nu? Poate că s-a înscris sub numele de McAvoy. Îşi ascundea cu greu nerăbdarea în timp ce computerul licărea.

– Îmi pare rău, domnule Latimer, nu avem pe nimeni McAvoy. El ar fi avut poftă să o apuce pe funcţionară de gîtul subţire şi s-o strîngă. Cu un efort, şi-a luat o expresie zăpăcită.

– E ciudat. Sînt aproape sigur că n-am greşit hotelul. Emma nu poate sta decît la *Wilshire*. Mintea lui analiza toate posibilităţile. Apoi a zîmbit. Ah, desigur. Nu ştiu cum pot fi atît de zăpăcit. Ea a stat aici cu o prietenă o vreme, probabil a păstrat camera pe numele ei. Încercaţi la Marianne Carter. Mai mult ca sigur că trebuie să fie al treilea etaj. Emmei nu-i plac etajele

superioare.

– Da, am găsit. Apartamentul 305.

– În sfîrșit. În spatele zîmbetului lui, își încleștase dinții. Nu-mi place să-mi pierd nevasta. A așteptat după cheie, străduindu-se să-și păstreze ritmul calm al respirației. Mi-ai fost de mare ajutor, scumpo.

– A fost plăcerea mea, domnule Latimer.

Oh, nu, s-a gîndit el îndreptîndu-se spre lifturi, avea să fie plăcerea de partea lui. O plăcere imensă. Nu a fost dezamăgit din cauză că apartamentul era gol. De fapt era chiar mai bine. Și-a scos din geantă un mic casetofon și o curea din piele groasă, elastică. A tras draperiile la ferestre, apoi, aprinzîndu-și o țigară, s-a așezat pentru a o aștepta.

– Kesselring. Un detectiv tînăr a deschis ușa de la camera de interogatorii unde Michael și McCarthy se ocupau împreună de un suspect. Ai primit un telefon.

– Sînt puțin ocupat, Drummond. Ia tu mesajul pentru mine.

– Am încercat. Ea spune că e o urgență.

El a început să înjure, apoi s-a gîndit că putea fi Emma.

– Să nu-mi duci lipsa, i-a spus lui Swan cînd a ieșit. A ridicat telefonul de pe biroul lui. Kesselring.

– Michael? Aici e Marianne Carter. Sînt prietena Emmei.

– Sigur. Furios de întrerupere, și-a căutat în buzunar o țigară. Ești în oraș?

– Nu! Nu! Sînt la New York. Am intrat în mansardă chiar acum. Eu... Cineva, cineva a zăpăcit totul pe aici.

El și-a apăsat ochii obosiți cu degetele.

– Cred că ar fi cazul să chemi poliția locală. Nu pot să vin acolo pentru cîteva ore.

Ea însă nu era predispusă la glumă.

– Nu-mi pasă de mansardă. Eu sînt îngrijorată pentru Emma.

– Care este legătura?

– Locul ăsta a fost întors cu susul în jos. Totul e rupt, tăiat, spart. Aici a fost Drew. Sînt sigură că a fost Drew. Probabil că are cheia Emmei. Nu știu cît de mult ți-a spus ea ție, dar e violent. Cu adevărat violent. Și eu...

– Perfect. Calmează-te. Înainte de orice, ieși de acolo, du-te la o vecină sau într-un loc public și sună la poliție.

– El nu este aici. Era disperată că nu putea să se facă suficient de bine înțeleasă. Eu cred că Drew știe unde este ea, Michael. Ea mi-a lăsat un mesaj la robot azi-dimineață. Dacă el era aici cînd a sunat ea sau dacă a pus robotul în funcțiune, atunci a aflat. Încerc să o sun, dar ea nu răspunde.

– O să am grijă de asta. Pleacă din mansardă și cheamă polițiștii. A închis telefonul înainte de a-i mai răspunde ea ceva.

– Kesselring, dacă ai terminat să vorbești cu iubita...

– Las-o baltă, l-a întrerupt Michael pe colegul lui și s-a repezit în fugă spre ușă.

– Ce naiba...

– Mișcă, a repetat Michael. Pornise mașina cînd McCarthy a sărit și el înăuntru.

Capitolul 36

Cînd Emma a intrat în holul de la *Beverly Wilshire*, era aproape patru. Cît stătuse pe plajă în acea după-amiază, luase o hotărîre. Avea să-l sune pe tatăl ei. Probabil că auzise despre moartea lui Jane și Emma nu se îndoia că el încercase să ia legătura cu ea. N-avea să fie o conversație simplă, dar era necesară. Venise timpul să-i spună că îl părăsise pe Drew. Poate că acum sosise și momentul să se folosească de presă, întotdeauna atît de dornică de bîrfă. De îndată ce despărțirea lor va fi făcută publică, ea putea să nu mai fie atît de speriată. Poate că spaima ei continuă ar înceta. Mergînd prin hol spre camera ei, a căutat în geantă după chei. A întîlnit întîi metalul călduț al pistolului. O să înceteze să-l mai poarte cu ea, și-a spus. O să înceteze să tot privească peste umăr. A deschis ușa apartamentului și

s-a încruntat. Toate draperiile erau coborîte și lumina era slabă. Ura întunericul și a înjurat în gînd servitoarea. A închis ușa și s-a îndreptat spre lampă. Atunci a început să cînte muzica. Degetele i-au înghețat pe întrerupător. Aceeași melodie stranie care-i cutreiera visele. Lennon acela ucis începuse să cînte într-un ritm fantastic. În cealaltă parte a camerei s-a aprins brusc lumina. N-a putut decît să țipe și să se clatine. Un chip îi plutea în minte, încețoșat, dar ușor de recunoscut. Apoi l-a văzut pe Drew.

– Bună, Emma scumpă. Ți-a fost dor de mine?

Ea a ieșit din transă și s-a repezit spre ușă. El a fost mai rapid. Întotdeauna fusese așa. A izbit-o cu o mînă dintr-o parte și geanta i-a zburat. Încă zîmbind, el a încuiat bine ușa și a pus lanțul de siguranță.

– Vrem să fim numai noi doi, nu? Vocea lui încîntată, iubitoare, a făcut-o să simtă ace de gheață pe șira spinării.

– Cum m-ai găsit?

– Oh, nu-i greu, Emma. Să zicem că între noi doi există o legătură. Nu ți-am spus că o să te găsesc întotdeauna?

În spatele ei, muzica se auzea în continuare. Era un coșmar. Voia să creadă că asta era. Nu lipseau muzica și întunericul. Ea o să se trezească, scăldată în sudoare rece, așa cum era și acum. Și se va sfîrși.

– Ghicește ce am primit, Emma? O citație de divorț. Asta nu-i frumos, nu? Eu am fost bolnav de îngrijorare pentru tine timp de două săptămîni. Ai fi putut fi răpită.

A rînjit. Ai fi putut fi ucisă precum frăţiorul tău.

– Taci.

– Ah, te supără să vorbim despre el, nu? Şi muzica te deranjează. Vrei s-o închid?

– Da. Îl credea capabil de un astfel de act. Atunci şi-ar mai fi revenit.

– Perfect, atunci. S-a dus spre aparat, apoi s-a oprit. Nu, mai bine s-o lăsăm. Trebuie să te înveţi să iei lucrurile în piept, Emma. Ţi-am mai spus asta, nu?

– Aşa şi fac, a zis cu dinţii clănţănind.

– Bine, foarte bine. Acum, cheamă-ţi avocatul ăla caraghios şi spune-i că te-ai răzgîndit.

– Nu. Din cauza spaimei vorbise în şoaptă. Nu mă întorc la tine.

– Ba da. Îmi aparţii. Ţi-ai făcut de cap, Emma. Nu-ţi mai da în petec. Cînd ea a scuturat din cap, el a suspinat îndelung, cu încîntare. Apoi a izbit-o cu mîna rapid, ca o cravaşă, drept peste faţă. Din gură a început să-i curgă sînge cînd s-a lovit de o masă, făcînd să cadă o lampă care s-a spart de podea. Zdrobită de durere, l-a zărit venind în direcţia ei. Şi atunci a început să ţipe. El a izbit-o drept în stomac, făcînd-o să tacă şi luîndu-i posibilitatea de a respira. Cînd ea a încercat să se încovrigheze, el a început să o izbească, să o lovească ritmic, metodic. De această dată ea s-a zbătut. L-a izbit în bărbie şi asta l-a surprins destul de tare, încît Emma a avut timp să se retragă. Ea a auzit bătăi în uşă, cineva spunea să deschidă uşa. A reuşit să se ridice în picioare şi s-a îndreptat înspre locul de unde venea

vocea, dar el a prins-o din nou.

– Deci vrei să faci pe dura, Emma? A început să tragă de hainele ei vîrîndu-i adînc unghiile în piele. Cu cît se zbătea, cu atît îl incita mai tare. O să fie pedepsită de astă dată, într-un fel pe care n-o să-l uite niciodată. Emma auzea pe cineva care se ruga, cerea, promitea. Nu era conștientă că era propria ei voce. Aproape că nu mai simțea loviturile, în timp ce el continua s-o izbească. De astă dată el își folosea pumnii, uitînd de orice altceva în afară de dorința de a o face să plătească.

– Ai crezut că poți să fugi de mine, curvă? Ai crezut că o să te las să ruinezi tot ce-am construit eu? Înainte o să te omor. Trupul ei era o masă de durere. Chiar și efortul de a respira o făcea să simtă mii de cuțite înfipte în trup. Niciodată nu fusese atît de rău pînă acum. Chiar niciodată. Făcută terci, a apucat un scaun de picior și a încercat să se ascundă sub el. Îi alunecau degetele ude de propriul ei sînge. Ea a încetat să lupte. Cîtă putere trebuia să aibă ca să-l învingă? A simțit cum el a ridicat-o, apoi a aruncat-o prin aer. În piept i-a explodat ceva și ea a țipat din nou datorită durerii insuportabile. Numai pe jumătate conștientă, zăcea pe jos.

– Tîrfă. Tîrfă nenorocită. El gîfîia repezindu-se din nou în direcția ei. A văzut că și lui îi curgea sînge din nas. Avea ochii foarte lucioși și sălbatici. Știa, privind la acest chip, că el depășise o anumită limită. De astă dată o bătaie nu îi era suficientă. O să o piseze pînă la moarte. Plîngînd în hohote, a încercat să se încovoaie. Plesnitura curelei a făcut-o să cadă. Hohotele ei au

devenit vaiete în timp cé se tîra pe covor. El a continuat să o plesnească, să o plesnească în ritmul muzicii. Ea a leșinat. Izbiturile răsunau peste coastele ei, iar vederea i se înceţoșa. A auzit pe cineva care îi pronunța numele. Se izbea în ușă. Oare acesta era sunetul lemnului spart sau numai trupul ei se rupea în două? Prima izbitură a curelei pe spinarea ei a prins-o cu mîna dată într-o parte. Degetele au simțit ceva metalic. Orbește, ea și-a strîns mîna în jurul pistolului. Gemînd, s-a tîrît deasupra lui. A văzut fața lui Drew cînd a ridicat cureaua din nou. A simțit cum îi tresare pistolul în mînă. Michael a spart ușa la timp pentru a-l vedea pe Drew dîndu-se înapoi, cu o privire uluită pe chip. A ridicat din nou cureaua. Arma lui Michael era ațintită spre el dar, înainte de a o putea folosi, Emma a tras o dată și încă o dată. A continuat să apese pe trăgaci multă vreme după ce nu mai avea gloanțe, multă vreme după ce el era deja întins la picioarele ei. Ea ținea pistolul în jos și trăgea în gol.

– Isuse Doamne, a spus McCarthy.

– Ține lumea afară. Michael s-a îndreptat spre ea. Și-a scos jacheta și a înfășurat-o în ea. Hainele ei erau făcute zdrențe și impregnate cu sînge. Ea nu se mișca, doar continua să tragă cu pistolul fără gloanțe. Cînd el a încercat să i-l ia, a constatat că avea mîna încleștată pe armă.

– Emma. Iubito. Acum e totul în ordine. S-a terminat. A mîngîiat-o blînd pe păr. Trebuia să nu-și arate furia. Fața ei era o masă însîngerată. Un ochi era închis și foarte umflat. Celălalt avea o sclipire sticloasă. Dă-mi

acum pistolul, iubito. Nu mai ai nevoie de el. E în regulă. S-a deplasat astfel încît ea să îl vadă. Încercînd să îndepărteze o zdreanţă care ar fi trebuit să fie bluza, mîna i s-a pătat de sînge. Eu sînt Michael. Mă poţi auzi, Emma? Sînt Michael. O să fie bine. Ea a început să sughită violent. Era scuturată de fiori. El a încercat s-o susţină în vreme ce trupul ei se cutremura fără oprire. Avea mîna moale atunci cînd a reuşit să-i ia pistolul. Ea nu a ţipat. Michael şi-a dat seama că sunetul pe care îl scosese ea nu era ceva omenesc. Ea mormăia, ca un animal care moare scîncind.

– Ambulanţa va sosi imediat. După o privire rapidă spre trupul lui Drew, McCarthy s-a apropiat de Michael. A făcut-o pur şi simplu praf! Michael a continuat să o legene, dar şi-a întors capul şi l-a studiat pe Drew Latimer îndelung.

– Rău îmi pare că nu poţi muri decît o singură dată.

– Te cred. McCarthy şi-a scuturat capul şi s-a ridicat. Ticălosul ăsta şi în moarte continuă să ţină cureaua.

Brian privea norii alergînd pe cer în timp ce stătea lîngă mormîntul lui Darren. De fiecare dată cînd venea să zăbovească în iarba înaltă şi mîngîietoare, spera că o să-şi găsească liniştea. Niciodată nu o găsise. Dar se întorsese de fiecare dată. Lăsase să crească florile de

cîmp pe mormîntul fiului său. Prefera aceste flori lîngă placa de marmură pe care era doar un nume însoțit de două date. Anii erau atît de apropiați. Părinții lui fuseseră înmormîntați tot acolo. Deși pe ei îi cunoscuse timp de zeci de ani, amintirea fiului lui îi era mult mai clară. Din cimitir putea zări ogoarele, spații maronii tăiate în bogăția aceea de verde. Se vedeau vacile păscînd. Ziua de-abia începuse. Diminețile în Irlanda erau cele mai potrivite pentru a sta, pentru a visa. Lumina era blîndă și perlată, așa cum nu văzuse niciodată altundeva. Roua strălucea pe iarbă. Nu se auzea decît lătratul unui cîine și zgomotul îndepărtat al unui tractor. Cînd Bev l-a zărit, s-a oprit. Nu știuse că o să-l găsească acolo. De-a lungul anilor ea avusese grijă să vină acolo numai cînd Brian se afla în altă parte. Nu dorise să-l vadă la mormîntul lîngă care stătuseră amîndoi cu atît de mulți ani în urmă. Era gata să se întoarcă. Dar în felul lui de a sta acolo, cu mîinile pe genunchi, cu ochii privind pe deasupra colinelor verzi, era ceva deosebit. El arăta mult prea singur. Ei amîndoi erau mult prea singuri. S-a apropiat tăcută. El nu o auzise venind, dar cînd l-a acoperit umbra ei, și-a întors capul. Ea nu a spus nimic, dar a pus lîngă placa de marmură buchetul de liliac. A îngenuncheat. În tăcerea aceea nu se auzea decît vîntul prin iarba înaltă și zumzetul tractorului.

– Vrei să plec? a întrebat-o el.

– Nu. Ea și-a trecut ușurel mîna pe deasupra ierbii moi care îl acoperea pe fiul lor. Cît de frumos a fost, nu?

– Da. Simțea cum îi vin lacrimi în ochi și a încercat să le rețină. De multă vreme nu mai plînsese acolo. El îți semăna foarte bine ție.

– El avea tot ce era mai bun de la fiecare. Vocea ei era calmă și s-a ridicat din nou în picioare. Ca și Brian, a privit spre coline. Se schimbaseră atît de puțin în toți anii aceștia. Viața continua. Aceasta fusese cea mai grea lecție pe care o învățase. El era atît de strălucitor, atît de plin de viață. Avea zîmbetul tău, Bri. Al tău și al Emmei.

– El era întotdeauna fericit. Ori de cîte ori mi-l aduc aminte știu că era fericit.

– Cea mai mare spaimă a mea a fost că l-aș putea uita, că i-aș uita chipul, că amintirea lui ar dispărea cu timpul. Dar nu a fost așa. Mi-l amintesc cum rîdea, cum se rostogolea. Niciodată n-am auzit o voce mai frumoasă. L-am iubit prea mult, Bri.

– Nu se poate să iubești pe cineva prea mult.

– Ba da. A tăcut un timp. O vacă a început să mugească. Ciudat, mugetul o făcea să zîmbească. Crezi că el s-a pierdut? Că tot ce a fost el și ar fi putut fi a dispărut, s-a pierdut în clipa în care a murit?

– Nu. El a privit-o. Nu, nu cred așa ceva. Răspunsul lui a impresionat-o.

– Eu așa am crezut la început. Poate de aceea nu m-am regăsit nici pe mine multă vreme. Este atît de dureros să te gîndești că toată această frumusețe și bucurie au existat pentru un timp atît de scurt. Dar apoi am înțeles că nu era adevărat. El continuă să trăiască

în inima mea. Şi într-a ta. El s-a uitat în altă parte, spre colinele din depărtare.

– Sînt momente cînd vreau să uit. Momente cînd aş face orice ca să pot uita. Este lucrul cel mai îngrozitor să supravieţuieşti propriului tău copil.

– Cînd ţi se întîmplă asta, îţi dai seama că nimic mai rău nu mai poate fi în viaţă şi nici mai dureros. Noi l-am avut pe el doar doi ani, Bri. Asta îmi place să-mi amintesc. Tu erai un tată minunat. I-a luat mîinile într-ale ei. Îmi pare rău că nu am împărţit cu tine şi durerea acestor ani aşa cum am împărţit bucuria. Am fost egoistă, de parcă dacă am stat singură, asta l-ar fi făcut să-mi aparţină numai mie. Dar este al nostru, pentru că noi l-am făcut. El a tăcut. Era aproape să plîngă. Înţelegînd, ea s-a întors spre el. Susţinîndu-se unul pe celălalt, au rămas tăcuţi în vreme ce soarele se ridica mai sus pe cer şi usca roua de pe iarba grasă.

– Trebuia să nu te fi părăsit niciodată, a murmurat el.

– Ne-am părăsit unul pe celălalt.

– De ce? A strîns-o mai tare. De ce?

– M-am gîndit la asta de multe ori. Cred că ne era frică să fim fericiţi. Că dacă am fi fost fericiţi după ce el se dusese, ar fi fost o jignire la adresa lui. Am gîndit greşit.

– Bev. Şi-a ascuns faţa în părul ei. Nu pleca. Te rog, nu pleca.

– Nu, a zis ea liniştită. N-o să plec. S-au îndreptat ţinîndu-se de mînă înapoi spre casa de la fermă. Soarele strălucea mai tare prin ferestre cînd au urcat scările.

S-au dezbrăcat unul pe celălalt, oprindu-se numai pentru a se săruta îndelung, pentru a se mîngîia blînd. El nu mai era tînărul care o iubise pe ea odinioară. Nici ea nu mai era aceeași femeie. Amîndoi erau mult mai răbdători acum. Nu s-au rostogolit în pat, ci s-au lăsat ușurel pe el, conștienți că fiecare moment era prețios întrucît pierduseră atîta timp. Totuși, deși se schimbaseră, trupurile lor se potriveau foarte bine. Cînd ea a întins mîinile spre el, anii au părut să dispară. Sărutînd-o pe gît, el s-a simțit cufundat în aceeași mireasmă familiară. Deși pasiunea era în creștere, ei continuau să nu o pună în act, nu se grăbeau ca odinioară. Ea a zîmbit cînd și-a trecut o mînă prin părul lui. Trupul ei ardea, iar ea suspina atît de mulțumire cît și de dorință. Cu ochii pe jumătate închiși, ea l-a mîngîiat peste tot, reamintindu-și fiecare unghi, fiecare colțișor al trupului lui. Pasiunea și ușurarea îi invadau ca un vis excepțional. Ea l-a primit bucuroasă, deschizîndu-se și arcuindu-se; cînd s-au unit, ea a început să plîngă. Și-a dat seama, sărutîndu-l, că și lui îi curgeau lacrimi. Mai tîrziu, cînd stăteau liniștiți, ea și-a cuibărit capul pe umărul lui. Se întreba cum de putea fi atît de ușor, cum de se simțea atît de bine. Trecuseră aproape douăzeci de ani. Jumătate din viața ei se scursese la distanță de el. Și totuși ei erau aici, cu trupurile umezite după atîta iubire. Îi auzea inima pulsînd sub palma ei.

– E așa cum a fost întotdeauna, a zis el, ca un ecou al gîndurilor ei. Totuși e atît de diferit.

– Eu n-am vrut să se întîmple asta. În tot acest timp

m-am străduit din greu să rămîn departe de tine. Ea și-a ridicat capul; l-a privit în ochi. Niciodată nu mi-am mai dorit atît de mult să fac dragoste din nou.

– Cu tine m-am simțit întotdeauna perfect. Să nu-mi ceri să te las să pleci din nou. De data asta n-o s-o fac.

Ea i-a trecut mîna prin părul în care apăruseră cîteva fire albe.

– Întotdeauna m-am temut că nu ai nevoie de mine de fapt; în orice caz, că nu ai nevoie de mine, așa cum eu aveam nevoie de tine.

– Nu aveai dreptate.

– Ba da, știu că aveam. Și-a aplecat capul ca să-l sărute. Am pierdut o grămadă de timp, Bri. Aș vrea să te întorci acasă. Ei au rămas toată noaptea în patul vechi, discutînd, făcînd dragoste. Era tîrziu cînd telefonul a sunat. Brian a răspuns numai pentru că nu avea cum să-l întrerupă.

– Bună ziua.

– Brian McAvoy?

– Da. La telefon.

– Aici e Michael Kesselring. Am mers pe urmele dumneavoastră.

– Kesselring. A regretat că îi pronunțase numele cînd Bev a înțepenit alături de el. Ce s-a întîmplat?

– Ceva cu Emma.

– Emma? S-a ridicat rapid cu gura căscată. Mîna lui Bev era pe umărul lui și îl strîngea. I s-a întîmplat ceva?

Michael știa din experiență că era preferabil să spui

cît mai repede totul, dar îi era greu să găsească vorbele potrivite.

– E la spital, aici în Los Angeles. Ea este...

– Un accident? Este accidentată?

– Nu, a fost bătută îngrozitor. O să vă explic cînd o să veniți aici.

– Bătută? Emma a fost bătută? Nu înțeleg.

– Doctorii se ocupă de ea. Ei spun că o să se refacă, dar probabil că o să aibă nevoie de dumneavoastră.

– O să fim acolo cît se poate de curînd. Bev deja era în picioare și se îmbrăca.

– Ce s-a întîmplat?

– Nu știu. E la spital în Los Angele. El a înjurat încurcîndu-și degetele în nasturii de la cămașă.

– Stai. Bev l-a încheiat repede. O să se facă bine, Bri. Emma este mai rezistentă decît pare.

El n-a putut decît să dea din cap și să o strîngă o clipă în brațe.

Capitolul 37

Era întuneric. Trupul îi era străbătut de durere, o durere surdă, ca într-un vis. Părea că un ocean cald și roșu o acoperea, o apăsa, de aceea ea era prinsă în capcană, fără aer și lumină. Emma încerca să se ridice deasupra sau să iasă pe dedesubt, dar nu putea depăși durerea apăsătoare. Ar fi putut accepta și durerea, dar nu întunericul, nu tăcerea. S-a zbătut. A realizat îngrozită că nu știa în ce poziție se afla, în picioare, șezînd sau întinsă pe jos. Nu-și simțea brațele și picioarele, numai durerea aceea supărătoare și fluidă oarecum. A încercat să vorbească, să strige pe cineva, pe oricine. Țipa, așa credea, dar nimeni nu-i răspundea. Știa că fusese lovită. Nu-și amintea însă decît cum se uitase Drew la ea. O așteptase. Poate și acum era acolo, o observa, aștepta în întuneric. De data asta el ar fi... Dar poate că ea

murise deja. Acum simţea mai mult decît durere. Furie. Nu voia să moară. Gemînd de neputinţă, s-a străduit din răsputeri măcar să deschidă ochii. Dar ochii parcă îi erau pecetluiţi oricît încerca ea să-i deschidă. Cineva i-a trecut o mînă prin păr. A simţit asta, o atingere uşoară care a adăugat durerii panica.

– Odihneşte-te, Emma. Acum e bine. Trebuie să te odihneşti. Nu era Drew. Nici vocea, nici atingerea nu erau ale lui Drew. Acum te afli în siguranţă, crede-mă.

Michael. Ar fi vrut să-i pronunţe numele, recunoscătoare că nu era singură în întuneric. Că trăia. Apoi un val roşu şi întunecat s-a rostogolit peste ea, acoperind-o. Cea mai mare parte a nopţii a petrecut-o intrînd şi ieşind din valul acela. Doctorii îi spuseseră lui Michael că ea ar fi trebuit să doarmă profund. Dar spaima o făcea să se agite deşi fusese sedată. El îi simţea spaima ori de cîte ori ea îşi revenea puţin. Îi vorbea şi o încuraja de fiecare dată. Vocea lui, sau cuvintele, păreau să o calmeze. Aşa că el a rămas privind-o şi ţinîndu-i mîna. Ar fi vrut să poată face ceva mai mult. Antrenamentul lui, care durase atîţia ani, nu-l putuse învăţa să aibă acest gen de răbdare. Să stea aşa, neputincios, în timp ce femeia pe care o iubea lupta singură, în tăcere. Faţa ei frumoasă, distinsă, elegantă era făcută praf şi bandajată. Trupul ei zvelt şi neted era plin de răni şi de vînătăi. Ei spuseseră că n-o să moară. Că o să aibă dureri mari şi suferinţe psihice, dar că o să trăiască. Adevărata dimensiune a traumei va putea fi evaluată mai tîrziu. Şi el trebuia să aştepte.

Regretînd. Ar fi trebuit să insiste. Auzind-o respirînd greoi nu-și putea ierta propria purtare. Ar fi putut să insiste în timp util, să o convingă să-i vorbească despre realitatea crudă în care trăise. Era polițist, pentru Dumnezeu, se pricepea să obțină orice informații! Dar el se retrăsese. Dorise să-i acorde Emmei timp, să nu se amestece în viața ei personală. Cristoase! De fapt ar fi trebuit s-o pună sub pază de protecție. Îi lăsase timp cînd ar fi trebuit să aibă în poliție o garanție. Din pricină că el nu-și făcuse datoria și se lăsase în voia sentimentelor, acum ea zăcea în spital. N-a plecat de lîngă soțul ei decît o dată, cînd au sosit Marianne și Johnno de la New York.

– Michael. Johnno i-a făcut doar un semn cu capul și a rămas cu cealaltă mînă pe umărul lui Marianne. Ce s-a întîmplat?

Michael și-a frecat ochii cu palmele. Îl orbea lumina de pe coridor.

– Latimer. A năvălit peste ea, în camera ei de la hotel.

– Oh, Doamne! Marianne adusese micul cățeluș uzat. Cît e de rău?

– Destul de rău. A revăzut imaginea Emmei pe covorul din camera de hotel. I-a rupt trei coaste, i-a dislocat umărul. Cîteva organe interne sînt atinse. Nu știu cîte contuzii și zgîrîieturi profunde are. Iar fața ei... Medicii nu cred că o să fie nevoie de cine știe ce chirurgie plastică.

Cu maxilarul încordat, Johnno s-a uitat fix la ușa

închisă.

– Unde este bastardul?

– Mort.

– În ordine. Vrem s-o vedem.

Michael știa că doctorii erau destul de supărați pe el, dar își folosi insigna ca să îi convingă să îl lase să stea în camera ei.

– Voi doi mergeți înainte. O să vorbesc eu cu asistenta și o să vă aștept în hol. Ca și Johnno, s-a uitat fix la ușa închisă. I-au dat sedative. Michael i-a lăsat să stea acolo, ducîndu-se după o ceașcă de cafea în sala de așteptare și gîndindu-se în permanență dacă procedînd altfel ar fi fost mai bine. Era o problemă de timp, s-a gîndit supărat. Dacă ar fi spart ușa cu cinci minute mai devreme ar fi fost totul schimbat. A rămas în picioare văzîndu-i cum intră. Ochii lui Marianne erau înroșiți.

– N-ar fi trebuit să o las aici singură.

– Nu este vina ta, i-a spus Johnno.

– Nu, nu, e vina mea. Ar fi trebuit totuși să nu o las singură. În ciuda interdicției, Johnno și-a scos o țigară. A aprins-o și i-a dat-o lui Marianne.

– Marianne mi-a spus ce s-a petrecut. Presupun că știai că Latimer o bătea pe Emma de mai bine de un an.

Michael a strîns cana goală din plastic cu degetele.

– Nu cunosc detaliile. O să-i iau Emmei o declarație de îndată ce o să fie pregătită.

– Declarație. Marianne s-a uitat în sus. De ce trebuie să facă o declarație?

– Asta-i procedura. S-a uitat spre ușa Emmei. Rutină.

– Dar o să i-o iei tu, s-a amestecat Johnno. N-aș vrea să dea declarații unui străin.

– Eu o s-o fac.

Marianne l-a studiat uitînd să-și scuture țigara. Arăta mai bine decît în poza din urmă cu zece ani. Pentru moment, era cam tensionat și obosit, cu cearcăne sub ochi, cu pete sub ochi. Totuși, era foarte atrăgător. În ciuda a tot ceea ce îi spusese Emma, Michael Kesselring arăta exact ca imaginea pe care și-o făcuse Marianne despre un polițist.

– Tu l-ai ucis pe Drew?

Tare și-ar fi dorit el să-i poată răspunde afirmativ.

– Nu, am sosit prea tîrziu.

– Cine l-a omorît?

– Emma.

– Oh, Isuse! Atît a putut spune Johnno.

– Uite, nu vreau s-o las să stea singură, a zis Michael. O să stau cu ea. Voi puteți să mergeți la un hotel să vă odihniți.

– O să rămînem aici. Am putea face cu rîndul lîngă ea. Dînd din cap, Michael s-a întors în camera Emmei.

Ea și-a revenit în zori. Lumina, slabă cum era, o făcea să se simtă ușurată. Avusese atît de multe vise ciudate pe tot parcursul nopții. Majoritatea dispăruseră,

miraje ale miezului nopții care dispar la lumina soarelui. Dar știa că mai avusese și un coșmar. Cel puțin îi rămăseseră în minte ecoul muzicii și umbrele. S-a străduit să se desprindă din somn, nemulțumită la început de greutatea din membrele ei. O deranja faptul că nu putea deschide decît un ochi. A ridicat o mînă, a găsit bandajul și atunci și-a reamintit. Panică. Îi umplea plămînii ca un fum. Și-a întors capul și l-a văzut pe Michael. Aținipise pe un scaun lîngă patul ei, cu bărbia în piept. Una din mîinile lui o ținea pe a ei. Nu a trebuit decît să-și miște degetele ca să-l vadă tresărind.

– Hei! El a zîmbit, strîngîndu-i degetele și ducîndu-i-le la buze. Vocea lui era răgușită de oboseală. Bună dimineața.

– Cum... Ea a închis din nou ochii. Cît de mult am dormit?

– N-ai dormit decît noaptea, asta-i tot. Te doare ceva? Pe ea o durea și încă tare. Dar a scuturat din cap. Înseamnă că trăia.

– E adevărat, nu? Toate astea s-au întîmplat?

– S-a terminat. Dorind să o mîngîie, el i-a ținut în continuare mîna pe obrazul său. Mă duc după asistentă. Ei au vrut să știe cînd te vei trezi.

– Michael, l-am omorît? El a zăbovit un moment. Fața ei era plină de răni și bandajată. Mai văzuse și altă dată așa ceva, dar nu prea des. Totuși mîna ei era fermă într-a lui. Fusese bătută, dar nu fusese învinsă.

– Da. Pentru tot restul vieții mele o să-mi pară rău că mi-ai luat-o înainte în cazul ăsta. Ea și-a închis

ochii, dar și-a lăsat mîna într-a lui. Mai rămăsese ceva în ea, ceva sub valurile de durere și de oboseală.

– Nu știu ce să simt în cazul ăsta. Parcă nu simt nimic, nici supărare, nici ușurare, nici regret. Mă simt de parcă aș fi golită de orice. El știa ce înseamnă să ţii o armă în mînă, să ochești, să tragi în altă ființă omenească. Știa prin natura profesiei. În cazurile de autoapărare. Totuși nu conta cît de vitală era cauza, tot te obseda.

– Ai făcut singurul lucru care era de făcut. Asta-i tot ce trebuie să-ţi amintești. Nu-ţi face alte probleme.

– Avea o voce atît de plăcută. Mă îndrăgostisem de el. Tare aș vrea să înţeleg de ce s-au petrecut astfel lucrurile. El nu o putea nici mîngîia, nici răspunsuri nu avea la îndemînă.

Michael a lăsat-o în grija asistentei medicale și s-a dus în sala de așteptare, unde Marianne moţăia pe umărul lui Johnno. Camera era zugrăvită în culori pastelate, destinate, a presupus el, înveselirii și relaxării prietenilor și familiei care nu aveau altceva de făcut decît să stea și să aștepte. Pe perete era un televizor în culori cu sonorul dat la minimum. Pe o masă se aflau pahare și apă fierbinte pentru ness și ceai. Erau două telefoane la fiecare capăt al încăperii și o grămadă generoasă de reviste.

– S-a trezit.

– S-a trezit? Marianne a sărit imediat. Cum se simte?

– Perfect. Michael și-a umplut o altă ceașcă cu cafea, amestecînd fără nici un interes. Își amintește ce s-a întîmplat și își face probleme. Asistenta este cu ea

și îl așteaptă pe doctor. Probabil că o s-o puteți vedea în curînd. Cu toții au tăcut cînd fotografia Emmei a apărut pe ecranul televizorului. Relatarea era dură, teribil de concisă, combinată cu instantanee ale Emmei cu Drew. Era o scurtă convorbire cu funcționarul de la hotel și cu cele două chelnerițe care auziseră scandalul și chemaseră paza. Un bărbat de vîrstă medie, chel și foarte agitat, a vorbit la microfon. Michael și-a amintit că îl îmbrîncise cînd spărsese ușa.

– Nu știu decît că înăuntru erau o grămadă de lucruri făcute praf. Ea țipa rugîndu-l să se oprească. Zgomotul mă deranja groaznic, așa că am bătut la ușă. Eu locuiam alături. Apoi au sosit polițiștii. Unul dintre ei a spart ușa. Am reușit într-o secundă să văd o femeie prăvălită pe covor, sîngerînd. Avea un pistol și trăgea cu el. Ea a continuat să tragă pînă cînd a rămas fără gloanțe. Michael s-a îndreptat spre telefon înjurînd. Pe ecran, actualitățile au sărit la o transmisie în direct de la spital. Reporterul, cu o figură gravă, a anunțat că Emma McAvoy Latimer se afla sub pază.

– Ascultă, a explodat Michael la telefon. Îi ții pe ăștia departe o vreme. Vreau să fie pusă pază la ușa ei douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru ca să fie ținuți departe reporterii. O să îi iau eu personal o declarație după-amiază.

– N-o să-i poți opri, i-a spus Johnno lui Michael cînd acesta a trîntit telefonul la loc.

– Îi pot ține departe măcar un timp. Johnno s-a ridicat. N-avea rost să-i spună lui Michael că Emma știa cu

ce preț se plătea celebritatea. Toată viața ei făcuse asta.

– Marianne, poți să te duci s-o vezi pe Emma. Mă duc să cumpăr ceva de mîncare.

– Nu vreau...

– Ba da. Johnno i-a tăiat-o repede lui Michael: Doar nu poți mînca în fiecare zi răbdări prăjite. Haide, Marianne. Spune-i Emmei că mă întorc curînd. A așteptat pînă cînd Michael a pornit-o în jos pe hol. Prima oară cînd am văzut-o pe Emma avea vreo trei ani. Se ascundea sub chiuveta din bucătărie în apartamentul murdar al lui Jane. Fusese bătută măr. Și atunci rezistase. O să reziste și acum.

– Ar fi trebuit să o pun sub pază, a zis Michael. Ar fi trebuit să o oblig să aibă o gardă.

– De cît timp o iubești?

El nu i-a răspuns imediat, apoi a respirat adînc.

– Aproape de cînd mă știu. S-a îndreptat spre fereastră, ca să respire aer curat. Cinci minute. Dacă n-aș fi venit cu cinci minute prea tîrziu sau aș fi fost cu cinci minute mai devreme, l-aș fi putut omorî. Aveam arma în mînă cînd am intrat pe ușă. L-aș fi omorît pentrù ea. În felul ăsta ar fi trebuit să se petreacă lucrurile.

– Ah, egoismul masculin. Pe chipul lui Johnno rămăsese un zîmbet sarcastic. Îmi dau seama cum te simți, dar nu sînt de acord. Sînt mulțumit că Emma l-a împușcat pe ticălos ea însăși. Este o dreptate pe lumea asta. Atîta doar mi-aș fi dorit, să-l fi omorît înainte de a fi apucat el să-i facă ceea ce i-a făcut. Haide, băiete. Ai nevoie de hrană. Prea obosit ca să se mai împotrivească,

Michael s-a dus cu Johnno. Erau lîngă lifturi cînd uşile s-au deschis. Din ele au năvălit Brian şi Bev.

– Unde este Emma? a întrebat Brian.

– Aici. Fiţi tari.

Johnno l-a luat pe Brian de braţ. Marianne este cu ea. Trebuie să te calmezi înainte de a intra acolo. A avut parte de destulă agitaţie.

– Johnno are dreptate, Bri. Bev încerca să nu fie nervoasă ca să-l ajute pe el. Nu trebuie să o obosim. Şi trebuie să ştim în ce stare se află. Ne poţi spune ce s-a întîmplat? l-a întrebat pe Michael. Noi am pornit-o la drum de cum ne-ai sunat.

– Ieri, Drew Latimer a găsit-o pe Emma aici, în hotel.

– A găsit-o? l-a întrerupt Brian. Ce vrei să spui? Nu erau împreună?

– Ea se ascundea de el şi în acelaşi timp intentase acţiune de divorţ.

– Divorţ? Ştiind că e confuz de nesomn şi de grijă, Brian încerca să-şi clarifice ideile. Am vorbit cu Emma acum cîteva săptămîni şi nu mi-a spus nimic despre divorţ.

– Nu putea vorbi despre asta, i-a explicat Michael. Din cauza spaimei. Cît au fost căsătoriţi Latimer a bătut-o foarte des.

– Asta e o demenţă. Brian şi-a trecut mîna prin păr. El avea grijă de ea. Am văzut cu ochii mei.

– Mda. De-abia acum Michael a lăsat să i se vadă furia. A fost un soţ cu adevărat iubitor. Prinţul de rahat. De aceea a fost terorizată. De aceea zace ea aici, cu

fața zdrobită și cu coastele rupte. Bărbatul chiar că a iubit-o pînă la moarte.

Lui Brian i-au tremurat buzele. I-a strîns mîna lui Bev.

– O bătea? Vrei să spui că el e cel care a băgat-o pe Emma în spital?

– Exact.

– Și acum unde e?

– Este mort.

– Ia-o încet, Bri. Johnno îl ținea de umăr încercînd să îi despartă pe cei doi bărbați furioși. Cearta voastră n-are cum să o ajute pe Emma.

– Vreau s-o văd. A tras-o pe Bev lîngă el. Vrem s-o vedem acum. S-a dus la ușă cînd Marianne ieșea. N-a vorbit, a privit-o cu ochii măriți pe fiica lui zăcînd în pat. Iubito! S-a strîns mai tare lîngă Bev traversînd camera.

Emma i-a privit. Și-a fluturat mîna spre obrazul rănit, apoi a ridicat ambele mîini ca să-și ascundă fața. Nu voia ca el să o vadă în situația asta. El i-a dat blînd mîna la o parte.

– Emma. A sărutat-o pe frunte. Îmi pare rău. Îmi pare atît de rău. Atunci, ei i-au venit lacrimile în ochi, trecînd peste scuzele și explicațiile lui. Obosită, a rămas cu mîna în mîna lui.

– Nici măcar nu știu cum s-a întîmplat totul în realitate. Sau de ce. Am vrut să am pe cineva care să mă iubească, numai pe mine. Mi-am dorit o familie și m-am gîndit... A suspinat. Credeam că el este ca tine.

Atunci el ar fi vrut să plîngă. Îi venea să hohotească,

dar n-a făcut decît să-i ducă mîna din nou la buze.

– Nu te mai frămînta. N-are rost să te gîndești la asta. Nimeni nu o să te mai lovească vreodată. Jur.

– Ceea ce contează este că acum ești în siguranță. Blîndă, Bev a dat la o parte părul de pe fruntea bandajată a Emmei. Ăsta-i singurul lucru care contează.

– L-am omorît, a murmurat Emma. Ți-au spus că l-am omorît?

Pe deasupra capului fiicei lui, ochii șocați ai lui Brian i-au întîlnit pe ai lui Bev.

– Dar acum... Acum s-a terminat. I-a luat din nou mîna Emmei. Da, eu nu te-am ascultat. Nu m-am priceput. Eram furios și rănit pentru că el voia să te țină numai pentru el. Lasă. El i-a sărutat degetele.

– Tu ai avut dreptate. Vorbele se auzeau ca un suspin prelung, întristat. El nu m-a dorit niciodată, nici nu m-a iubit. Nu pe mine. Și cînd faptul că mă avea nu i-a mai fost suficient, a început să mă urască.

– Nu vreau să te gîndești acum la asta, a insistat Brian. Nu vreau decît să te odihnești și să te concentrezi ca să te faci bine.

Avea dreptate, s-a gîndit Emma. Era mult prea obosită ca să gîndească.

– Sînt încîntată că ești aici. Tată, îmi pare rău că am fugit de tine atîta vreme.

– Amîndoi am greșit și nimic nu mai poate fi schimbat. I-a zîmbit. Avem tot timpul în fața noastră de acum înainte.

– Noi am vrea să te întorci acasă cînd o să te simți

mai bine. Bev a întins mîinile pe deasupra patului ca să-l atingă pe Brian pe obraz. Împreună cu noi.

– Cu voi amîndoi?

– Da. Brian a ridicat o mînă și a strîns-o pe a lui Bev. Avem o grămadă de timp în față ca să aranjăm totul. Toți împreună.

– Cînd m-am trezit azi de dimineață nu mi-am închipuit că o să mai am vreodată un motiv să mă mai simt din nou fericită. Dar sînt fericită pentru voi. La restul trebuie să mă mai gîndesc, a zis Emma.

– Nu e nici o grabă. Bev s-a aplecat să o sărute pe obraz. Te lăsăm să dormi puțin.

Kesselring. Era la prînz cînd McCarthy l-a găsit pe Michael în sala de așteptare a spitalului.

– Isuse, nu te-ai mișcat de aici?

– Vrei cafea?

– Nu, dacă pe urmă o să arăt ca tine. Ți-am adus haine de schimb și trusa de ras. Ți-am hrănit cîinele.

– Mulțumesc. McCarthy s-a răzgîndit în privința cafelei, mormăind ceva despre frișca la pachet. Îi plăcea să îl necăjească pe partenerul lui, dar pe moment l-a lăsat în pace.

– Ce face Emma?

– Are dureri mari.

– Dwier dorește o declarație. McCarthy se referi la căpitanul lor cu o strîmbătură.

– O să am grijă de asta.

– El știe că voi sînteți... că tu ești prieten cu victima. Vrea să îi iau eu declarația, acum.

– O să i-o iau eu, a repetat Michael, punîndu-și zahăr în cafea mai mult pentru energie decît pentru gust. Nu-i mai simțea gustul de ore în șir. Ai adus un stenograf?

– Mda. Așteaptă.

– O să văd dacă Emma e pregătită. A dat pe gît cafeaua ca pe o doctorie, apoi a aruncat ceașca. Ce zice presa?

– Ziariștii doresc declarații la ora două.

Michael s-a uitat la ceas, apoi s-a dus să se schimbe. După cincisprezece minute a intrat în camera ei. Era cu P.M. Ca și ceilalți se vedea că era foarte îngrijorat. Șocat, obosit de călătorie, cu ochii obosiți. Dar o făcuse pe Emma să zîmbească.

– P.M. va deveni tată, a zis Emma.

– Felicitări.

– Mulțumesc. Era obositor să stai lîngă pat încercînd să nu spui decît ce trebuia să spui. Să ocolești lucrurile care nu trebuiau spuse. Stevie zburase de la Londra cu P.M. și văzuseră un ziar la un stand din aeroport. De-abia de știau ce să-și spună unul altuia, cu atît mai puțin ce să-i spună Emmei. El a sărutat-o, apoi a făcut o pauză și a sărutat-o din nou.

– O să ne întoarcem la noapte.

– Mulțumesc pentru flori. A arătat cu mîna spre vio-

lete. Sînt frumoase.

– Păi... El a mai rămas un moment, apoi i-a lăsat singuri.

– E neplăcut pentru el, a murmurat Emma. Pentru toţi. Mototolea continuu cu degetele cearceafurile de pe pat, apoi l-a mîngîiat pe Charlie. Mi-a fost greu să le văd ochii cînd au intrat aici. Presupun că arăt oribil.

– Este prima oară cînd te aud că vrei un compliment. S-a apropiat de ea. Prea multă lume a venit astăzi aici. Ai nevoie de multă odihnă.

– De fapt nu vreau să fiu singură. Tu ai stat cu mine toată noaptea. A ridicat o mînă. Te-am auzit vorbindu-mi şi am înţeles că încă trăiam. Vreau să-ţi mulţumesc pentru asta.

– Te iubesc, Emma. Şi-a pus fruntea pe mîinile lor împreunate. De la ea nu venea nici un răspuns. Nu e nici timpul potrivit, nici loćul potrivit. Cu un suspin, s-a ridicat şi a început să se plimbe prin încăpere. În orice caz, dacă te simţi în stare, avem nevoie de o declaraţie de la tine.

Ea l-a privit plimbîndu-se agitat prin încăpere. Nu avea nimic de spus, nu acum cînd de-abia de putea simţi cît de cît ceva. Dacă lucrurile ar fi fost altfel... Se întreba dacă ea ar fi putut să mai aibă destulă încredere. Dar lucrurile nu erau altfel.

– Cu cine trebuie să vorbesc despre asta?

– Poţi să vorbeşti cu mine. Sau îţi pot trimite un ofiţer femeie, dacă preferi.

– Nu. Pot vorbi cu tine.

– Afară așteaptă un stenograf.

– Perfect. Putem să o facem acum. Aș vrea să se termine cu asta. Nu era ușor. Îi era rușine. Nu-l privea în timp ce vorbea. Pe măsură ce trecea timpul i-a povestit totul. Spera că vorbind despre toate spaimele, rușinile și umilințele ei, se va salva de ele. Cînd a terminat, n-a simțit decît o mare oboseală. Michael a trimis de acolo stenodactilograful cu un semn din cap. Nu putea vorbi, nu îndrăznea.

– Asta e tot? a întrebat Emma.

El a dat din nou din cap.

– O să batem declarația la mașină. O poți revedea cînd o să vrei și o să o semnezi. Mă întorc mai tîrziu. A ieșit din cameră și a pornit spre lifturi. McCarthy l-a oprit.

– Dwier vrea să te întorci la secția de poliție. Presa face spume la gură.

– S-o ia dracu' de presă. Am nevoie să mă plimb.

Înapoiat la Londra, Robert Blackpool a citit raportul din ziare. L-a amuzat teribil. Cele mai bune istorii erau cele din *Fleet Street*. Toate aceste crime pasionale din cauza unui vis erau niște nonsensuri. Mai dădeau și o grămadă de poze. Erau cam estompate, nu prea bine prinse, dar foarte satisfăcătoare. Emma într-o ambulanță. Fața ei era

tumefiată și asta îi plăcea lui Blackpool foarte mult. Nu uitase niciodată felul în care își bătuse joc de el. S-a gîndit că acel Latimer, din păcate, nu o bătuse pînă la moarte. Dar la urma urmei mai erau și alte moduri de a plăti. A luat telefonul, sunînd la ziarul *Times* din Londra.

Pete devenise livid citind articolul în ziua următoare. Robert Blackpool, exprimîndu-și adîncul regret la moartea unui tînăr artist atît de talentat precum Latimer, relata un incident în legătură cu el și Emma. Din punctul lui de vedere, ea fusese geloasă în mod vicios pe relația lui cu prietena cu care locuia în aceeași cameră. Cînd tentativele ei de a-l seduce nu reușiseră, ea încercase să îl atace cu foarfeca. Titlurile erau îndrăznețe.

„SETEA DE IUBIRE O CONDUCE PE EMMA SPRE VIOLENȚĂ"

N-a durat mult ca oamenii să înghită momeala. Părerile erau acum împărțite: dacă ea acționase în legitimă apărare sau dintr-o gelozie furibundă cînd trăsese în soțul ei. Înhățînd telefonul, Pete a izbucnit:

– Lunatic netrebnic ce ești!

– Ah, bună dimineața, a chicotit Blackpool. Se așteptase la acest apel telefonic.

– Ce dracu' crezi că ai făcut cu o poveste ca asta? Și așa am destule pe cap.

– Nu e treaba mea, prietene. Dacă mă întrebi pe mine, micuța Emma nu are decît ceea ce merită.

– Dar nu te întreb. Și îți spun să retragi cele spuse.

– De ce aș face asta? Mă pot folosi de publicitate. Tu ești primul care spui că presa vinde discurile, nu-i așa?

– Ți-am spus să retractezi.

– Sau?

– Mie nu-mi pasă de amenințări, Robert. Crede-mă pe mine cînd îți spun că scoaterea la iveală a unor secrete urîte nu este sănătoasă pentru nimeni. A urmat o pauză lungă, apăsătoare.

– M-am răzbunat pe ea.

– Poate. Asta nu e treaba mea. Nu-ți mai merg la fel de bine discurile în ultimii ani, Robert. Companiile de discuri sînt prevenite. Nu cred că ți-ai dori să îți cauți un impresar nou aflîndu-te în acest stadiu.

– Ne întoarcem, Pete. Mă îndoiesc că noi doi vrem să rupem o veche prietenie.

– Amintește-ți asta. Încetează să faci pe nebunul că te arunc ca pe un ciorap murdar.

– Ai nevoie de mine la fel de mult cum am eu nevoie de tine.

– Oh, mă îndoiesc de asta. Pete a zîmbit spre telefon. Mă îndoiesc de asta foarte tare.

Capitolul 38

Michael se plimba agitat pe coridor, chiar și după ce și-a stins țigara.

– Nu-mi place.

– Îmi pare rău. Emma respira cu precauție, căci și după trei săptămîni o mai dureau coastele cînd făcea o mișcare greșită. Așa vreau și simt că așa e cel mai bine.

– Să ții o conferință de presă chiar în ziua ieșirii din spital e o prostie. Ești încăpățînată.

– Mai bine fac o declarație oficială decît să încerc să-i evit. Vorbea cu hotărîre, dar îi înghețaseră brațele sub jacheta de in. Crede-mă, știu mai multe decît tine în privința asta.

– Dacă te referi la circul pe care l-a început acel escroc de Blackpool, s-a lămurit totul. Și-a provocat

singur mai mult rău decît i-ai putea face tu.

– Nu de Blackpool îmi pasă mie, ci de familia mea care a trecut prin atîtea în ultimele săptămîni. Şi vreau să-mi fac cunoscută opinia personală. A pornit-o spre încăperea în care era conferinţa, apoi s-a oprit şi s-a întors: Ancheta poliţiei a decis că a fost un caz de legitimă apărare. Eu mi-am petrecut ultimele trei săptămîni convingîndu-mă pe mine însămi de acest lucru. Vreau să se clarifice poziţia mea, Michael.

N-ar fi folosit la nimic să se certe. O cunoştea acum destul de bine ca să-şi dea seama de asta. A încercat totuşi s-o convingă:

– Presa te-a urmărit continuu în proporţie de nouăzeci şi nouă la sută.

– Dar acel unu la sută produce o pată urîtă.

El a mîngîiat-o pe obraz cu degetul mare.

– Te-ai întrebat vreodată de ce este viaţa asta atît de agitată?

– Da, i-a zîmbit ea. Am început să cred că Dumnezeu este în realitate bărbat. Vii cu mine?

– Desigur.

Presa era în aşteptare. Camere de luat vederi, microfoane, reflectoare, toate erau în alertă. Blitz-urile au sclipit cînd ea a păşit pe podium. S-au auzit murmure. Era foarte palidă şi, de aceea, rănile pe cale de vindecare se vedeau, contrastînd violent cu pielea. Deşi nu mai era umflat, ochiul ei stîng era înconjurat de vînătăi urîte care se întindeau de la frunte pînă pe obraz.

Cînd ea a început să vorbească, s-a făcut linişte.

Le-a oferit o relatare a faptelor, dar nu și a propriilor sentimente. Învățase de mult acest lucru. Ce simțea în adîncul sufletului era problema ei exclusivă. A fost o declarație scurtă, cam de opt minute. Citind declarația, îi era recunoscătoare lui Pete că o ajutase să esențializeze faptele. N-a acordat nici o atenție aparatelor și chipurilor care o studiau. Cînd a terminat, s-a retras din fața microfonului. Fusese stabilit de la bun început că n-o să răspundă la întrebări, totuși i s-au pus întrebări.

Se întorsese deja, cu mîna pe brațul lui Michael cînd s-a auzit prima întrebare.

– Dacă a abuzat de dumneavoastră atîtea luni, de ce nu ați reacționat?

Ea nu intenționase să răspundă, dar s-a uitat spre masa presei. Aveau o mulțime de întrebări de pus. Dar aceasta o preocupa și pe ea.

– De ce nu am reacționat? a repetat ea. Toți au tăcut iar. Fusese ușor să citească declarația. O cunoștea pe de rost. Erau doar niște vorbe așternute pe hîrtie și nu-i păsa de ele. Dar această întrebare simplă o izbise drept în inimă. De ce am rămas? a zis ea din nou. Nu știu. Acum părea stîngace, evitîndu-le privirile. Părea vital să răspundă la această întrebare. Nu știu, a spus din nou. Dacă, acum doi ani, cineva mi-ar fi spus că eu o să mă las brutalizată de bunăvoie, m-aș fi enervat. Nu cred că am ales singură situația de victimă. S-a uitat rapid, cu disperare, la Michael. Totuși am rămas. El mă bătea, mă umilea, dar eu nu plecam. Uneori mă închipuiam plecînd. Intrînd în lift, ieșind pe

stradă, îndepărtîndu-mă. Dar n-am făcut-o. Am stat pentru că îmi era frică, deși, cînd am plecat, am plecat tot de frică. Nu prea are sens. Nu prea are sens, a repetat și s-a răsucit. De data aceasta n-a mai luat în seamă întrebările.

– Ai procedat perfect, i-a spus Michael. O să te scoatem de aici. Te așteaptă mașina adusă de McCarthy. Mașina a adus-o la Malibu, la casa închiriată pe plajă de tatăl ei.

Emma, tăcută, răsucea în minte aceeași întrebare. „De ce ai stat?"

Îi plăcea să stea pe terasa din lemn roșu dimineața, să privească apa și să asculte pescărușii. Dacă se plictisea, se putea plimba îndelung pe țărm. Rănile exterioare se vindecaseră. O mai dureau coastele cîteodată, iar sub maxilar avea o cicatrice subțire. Ar fi putut-o rezolva ușor, dar ea respingea ideea chirurgiei plastice. De-abia se vedea. Și îi putea ține trează amintirea. Coșmarurile alcătuiau o altă moștenire. Veneau cu o regularitate înfricoșătoare și erau un amestec de nou și vechi. Uneori intra în holul întunecat, dar era copil. Alteori era adultă. Muzica se auzea întotdeauna, dar era înăbușită, parcă ar fi venit de sub ape. Uneori auzea vocea lui Darren cu claritatea unui clopoțel, dar

apoi Drew o acoperea. Ea părea că îngheață ajunsă în fața ușii, indiferent dacă era copil sau femeie. Era îngrozită la gîndul de a o deschide. Apoi, cînd își punea mîna pe clanță, se trezea scăldată de sudoare. Dar zilele erau liniștite, cu briza mării și mireasma florilor plantate de Bev la ferestre, în ghivece și în cutii. Firește, își punea continuu muzică. Avusese fericirea de a-i vedea pe tatăl ei și pe Bev luînd viața de la capăt. Faptul acesta îi alina cea mai dureroasă rană. Se rîdea din nou. Bev făcea treabă în bucătărie, Brian stătea în umbră, cîntînd la chitară. Adesea Emma stătea noaptea în pat, gîndindu-se la ei doi din nou împreună. Parcă nu s-ar fi despărțit niciodată. Cît de ușor le fusese să umple golul unei despărțiri care durase douăzeci de ani. Iar ei îi venea să urle pentru că nu mai putea redeveni copil ca să se remedieze greșelile care fuseseră făcute.

După șase luni, Emma și-a dat seama că ei erau nerăbdători să se întoarcă la Londra. Acolo era casa lor. Și ea trebuia să-și găsească o casă a ei. Nu că i-ar fi lipsit New York-ul, dar îi ducea dorul lui Marianne. Timpul în care locuise la New York cu Drew distrusese imaginea acelui oraș pentru ea. Se va întoarce acolo, dar nu va mai locui acolo. Prefera să privească apa, să se simtă scăldată de razele soarelui. Fusese singură la New York. Aici era rareori singură.

Johnno o vizitase de două ori, rămînînd de fiecare dată cîte două săptămîni. Îi dăruise de ziua ei o broșă, o pasăre Phoenix din aur stînd pe o flăcără din rubin.

Purta deseori broșa sperînd că și ea va avea curajul să își întindă aripile din nou.

P.M. se însurase cu Lady Annabelle și trecuseră pe la Los Angeles. pe o rută ocolitoare pentru a-și petrece apoi luna de miere în Caraibele mexicane. Felul în care noua doamnă Ferguson își iubea soțul mai ceva ca pe ochii din cap, aproape că i-a redat Emmei încrederea în posibilitățile căsătoriei. Deși grăsuță și gravidă, Annabelle se îmbrăcase pentru nuntă într-o rochie mini din piele albă. P.M. era evident fericit cu ea. Nici în prezent nu erau lipsiți de companie. Stevie și Katherine Haynes sosiseră în urmă cu o noapte. Multă vreme după ce se dusese la culcare, Emma îi auzise pe tatăl ei și pe Stevie cîntînd. Ca în timpurile de demult, s-a gîndit ea. Muzica a făcut-o să tînjească după zilele cînd era copil și cînd, de parcă ar fi fost Cenușăreasa, Brian sosise și o luase pentru a o duce la un bal fără sfîrșit.

– Bună dimineața. Katherine venise cu două cești de cafea.

– Bună.

– Te-am văzut aici și m-am gîndit că vrei cafea.

– Mulțumesc. E o dimineață frumoasă.

– Da. De-aia n-am putut dormi. A ales un fotoliu de lîngă Emma. Numai noi ne-am trezit?

– Da. A sorbit din cafea.

– Vrei să nu stau lîngă tine?

– Ba stai, scuză-mă. Nu vreau să fiu nesuferită.

– Dar nu te simți bine cu mine?

– Asta din cauza profesiunii tale.

Katherine și-a întins picioarele pînă la stinghia fotoliului.

– Sînt aici ca prietenă, nu în calitate de doctor. Dar n-aș fi nici o bună prietenă, nici un doctor bun, dacă n-aș încerca să te ajut.

– Mă simt perfect.

– Arăți perfect. Dar nu toate rănile apar în exterior, nu-i așa?

Emma a privit-o fără emoție.

– Poate că nu, dar se spune că timpul le vindecă pe toate.

– Dacă ar fi adevărat, eu nu m-aș amesteca. Părinții tăi sînt îngrijorați, Emma.

– N-au de ce. Nu vreau să fie preocupați de mine.

– Ei te iubesc.

– Drew este mort, a zis Emma. Nu-mi mai poate face rău.

– Nu te mai poate lovi, a fost Katherine de acord. Dar încă te mai poate răni. A tăcut bîndu-și cafeaua și privind valurile. Ești prea politicoasă pentru că nu-mi spui să mă duc dracului.

– Tocmai la asta reflectam.

Rîzînd, Katherine și-a întors capul.

– Într-o zi o să-ți spun cîte bădărănii revoltătoare mi-a oferit Stevie. Nu cred că ești în stare să-l întreci.

– Îl iubești pe Stevie?

– Da.

– Te măriți cu el?

– Mai întreabă-mă peste șase luni, a tresărit ușor Katherine. Bev mi-a spus că te vezi cu un anume Michael.

– E un prieten. „Te iubesc, Emma." Un prieten, a repetat punînd cafeaua alături.

– Un detectiv, nu? Fiul omului care s-a ocupat cu investigațiile în cazul uciderii fratelui tău. Luînd tăcerea Emmei drept aprobare, Katherine a continuat: E ciudat cum merge viața în cercuri, nu-i așa? Ne face să ne simțim ca niște cîini alergînd după propria lor coadă. Cînd l-am întîlnit pe Stevie, tocmai terminasem un divorț penibil. Eram la pămînt cu nervii, cît despre părerea mea în legătură cu bărbații... L-am detestat pe Stevie de la prima vedere. Era ceva personal. Profesional, eram nevoită să îl ajut și acum uite unde am ajuns.

– Te-ai simțit atunci de parcă ai fi eșuat? Emma a mai sorbit din cafeaua rece, deși nu mai avea chef să bea.

– În cazul căsătoriei mele? Katherine se așteptase la întrebarea aceasta. Da, chiar am dat greș. Dar oamenii eșuează destul de des. Cel mai greu nu e să suporți treaba asta, ci să o accepți.

– Eu am dat greș cu Drew, accept. Asta ai vrut să afli?

– Nu. Nu trebuie să spui decît ce dorești.

– Eu am eșuat cu mine însămi. A aruncat cana pe măsuța roșie. Lunile astea din urmă mi-au arătat că am eșuat în ceea ce mă privea personal. Ăsta e răspunsul corect?

– Oare ăsta este?

Emma s-a înfuriat teribil de tare.

– Dacă doream un psihiatru, puteam avea o duzină pînă acum.

– Ştii, m-ai impresionat prima oară cînd te-am văzut. Erai gata să faci orice în camera aia de spital, la Stevie, după ce l-ai pus la punct aşa cum eu mă dădusem de ceasul morţii s-o fac şi nu reuşisem. De altfel, el nici nu se lăsa ajutat.

– Eu nu sînt Stevie.

– Nu, nu eşti. Atunci Katherine s-a ridicat. Nu era la fel de înaltă ca Emma, dar cînd ridica tonul avea o autoritate indubitabilă. Vrei să-ţi spun de cîte femei se abuzează conform statisticilor anuale? Se pare că e bătută cîte una la fiecare optsprezece secunde în ţara asta. Te surprinde? a întrebat-o cînd Emma s-a holbat la ea. Vrei să te simţi de parcă ai fi unicul personaj al unui club exclusiv? Vrei să afli cîte dintre ele rămîn cu bărbaţii lor deşi sînt bătute? Rămîn multe, nu pentru că nu au prieteni sau familie care să le ajute. Nici pentru că sînt sărace sau lipsite de educaţie. Rămîn de frică, pentru că şi-au pierdut respectul faţă de ele însele. Le e ruşine, nu au mintea clară. Statistic, una găseşte ajutor, dar alte douăsprezece nu. Tu ai rămas în viaţă, Emma, dar nu ai reuşit să devii o supravieţuitoare. Cel puţin deocamdată.

– Într-adevăr. Emma s-a răsucit. Avea ochii umezi, dar în ei se citea furia. Trebuie să-mi trăiesc fiecare zi cu ideea asta. Crezi că e folositor să vorbesc despre asta, să caut scuze, motive? Ce contează cauza? Con-

teazã doar cã s-a petrecut. Mã duc sã mã plimb. S-a repezit în jos pe scări și s-a îndreptat spre țărm.

Katherine era o femeie răbdătoare. Timp de două zile n-a spus nimic, n-a făcut nici o referire la convorbirea cu Emma. Aștepta, în vreme ce Emma păstra o distanță politicoasă. Zilele nu erau deloc monotone. Pentru că ea se afla pentru prima oară în America, Stevie voia să-i arate totul. Petreceau ore în șir privind peisaje, făcînd vizite în locurile turistice, de la Calea Vedetelor pînă la Disneyland și Knoxberry Farm. Noaptea se duceau prin cluburi. Uneori mergeau singuri, alteori în grup. Ei îi plăceau mai mult nopțile petrecute acasă, cu Stevie, care parcă ar fi făcut dragoste cu chitara lui în timp ce cînta. Dar gîndul îi stătea necontenit la Emma. Stevie și-a dat seama – poate de asta se îndrăgostise Katherine de el – că ea simțea nevoia să ajute chiar dacă ajutorul îi era respins. Și-a încercat norocul cînd a auzit-o pe Emma coborînd înaintea zorilor. S-a dus după ea și a găsit toate luminile aprinse. Emma era în bucătărie și se uita pe fereastra întunecată.

– Aș vrea niște ceai, a zis senină Katherine îndreptîndu-se spre aragaz. E tare plăcut, mai ales dis-de-dimineață. N-a făcut nici un comentariu în legătură cu la-

crimile care se uscau pe obrajii Emmei, ci și-a făcut de lucru cu cănile și farfurioarele. O admir pe mama ta. Prin mici detalii ea face din bucătărie camera cea mai comodă din casă. În bucătăria mea mă simt întotdeauna de parcă aș sta la altcineva. A pus ceaiul la fiert într-un vas cu o formă ciudată. Stevie m-a dus ieri după-amiază prin *Studiourile Universal*. Ai fost pe acolo? A așteptat o clipă răspunsul Emmei, apoi a continuat: M-am uitat atentă la *Fălci* și m-am mirat de ce filmul m-a îngrozit atîta. Filmul nu e decît o iluzie. A turnat apă fiartă peste ceai. Știi micul tramvai care circula în jurul casei lui Norman Bates – îl știi tu, din filmul *Psycho*? Arată ca în film, minus atmosfera de teroare. S-ar părea că atunci cînd scoți ceva din context, chiar ceva înspăimîntător, acel lucru își pierde puterea. Devine doar o căscioară ciudată sau un pește mecanic.

– În viață nu e la fel ca în filme.

– Nu, dar există paralelisme interesante. Vrei frișcă?

– Nu, mulțumesc. A tăcut în timp ce Katherine turna ceaiul. Apoi s-a trezit vorbind fără de voie: Uneori am senzația că vremea petrecută cu Drew a fost un film pe care îl pot privi cu detașare. Apoi, în diminețile în care mă trezesc înaintea zorilor, mi se pare că sînt iar la New York, în apartament, și el doarme alături de mine. Îl pot chiar auzi respirînd în întuneric. Și ultimele luni alcătuiesc un film. Înseamnă că sînt pe cale de a înnebuni?

– Nu, înseamnă că ai trecut printr-un calvar teribil.

– Dar el s-a dus. Știu că a murit. De ce-mi mai este

frică?

– Îți este?

Emma nu-și putea ține mîinile pe loc. Muta și împingea obiectele pe masă. Un pahar cu vin, un castron cu fructe, bolul cu zahăr.

– El se folosea de tot felul de farse. După ce i-am povestit despre Darren tot ce-mi aminteam, ce simțeam atunci. Probabil că se dădea jos din pat după ce adormeam. Acum îi vorbea fără oprire. El punea cîntecul acela din noaptea în care a fost ucis Darren. Apoi îmi tot șoptea numele pînă mă trezeam în întuneric, auzind melodia aceea. Întotdeauna încercam să aprind lumina, dar el scotea veioza din priză, așa că eu rămîneam în pat rugîndu-mă să înceteze. De cum începeam să țip, el se întorcea. Îmi spunea că fusese un vis. Acum, cînd am coșmaruri, zac în pat, înghețată, terorizată de ideea că va deschide ușa și-mi va spune că totul n-a fost decît un vis.

– Ai avut un coșmar azi-noapte?

– Da.

– Mi-l poți povesti?

– Sînt cam aceleași coșmaruri în punctele esențiale. Se petrec în noaptea uciderii lui Darren. Mă trezesc ca atunci. În hol e întuneric, muzica se aude, iar mie mi-e frică. Îl pot auzi pe el țipînd. Cîteodată ajung la ușă, dar Drew e acolo. Uneori e altcineva, dar nu știu cine.

– Vrei să știi?

– Acum vreau, cînd sînt trează și mă simt în siguranță. În timpul visului însă, nu vreau. Parcă ar trebui

să mor dacă intru, dacă el mă atinge.

– Te simți amenințată de bărbatul ăla?

– Da.

– De unde știi că e un bărbat?

– Eu... Șovăia. Întunericul de afară devenise cenușiu. Se auzeau prin fereastra deschisă pescărușii gălăgioși ca niște copii. Nu știu, dar sînt sigură.

– Te sperii de bărbați din cauza lui Drew?

– Nu mi-e frică de tata sau de Stevie. Nici de Johnno sau de P.M. Cîtuși de puțin.

– Dar de Michael?

– Nu mă tem că o să mă lovească. A băut din ceaiul rece.

– Dar frică tot îți este?

– Da, că n-aș fi în stare să... A tăcut, dînd din cap. Dar nu despre Michael e vorba, ci despre mine.

– E normal să te sperii de o relație fizică, Emma, cînd experiența ta nu ți-a adus decît durere și umilință. Intelectul îți spune că intimitatea ar trebui să aibă alte valențe, dar asta e una și realitatea ta emoțională este alta.

Emmei îi venea să zîmbească.

– Vrei să spui că aceste coșmaruri sînt rezultatul represiunii sexuale?

– Freud așa ar fi zis, a zîmbit Katherine. Dar eu sînt doar pe jumătate convinsă. Pur și simplu încerc toate variantele.

– Să-l dăm pe Michael deoparte. El nu mi-a cerut niciodată să facem sex.

Nu să facă dragoste, ci sex, a notat Katherine. O să

se lămurească ea mai tîrziu.

– Dar ai vrea să-ți ceară?

Acum Emma zîmbea. Veniseră zorile și se simțea în siguranță dimineața.

– Mi-am închipuit eu că psihiatrilor le place bîrfa.

– Bine, trecem peste asta. Pot să-ți sugerez ceva?

– Da.

– Ia-ți aparatul foto și fă poze astăzi. Drew ți-a răpit anumite plăceri ale tale. De ce să nu-ți demonstrezi ție însăți că de fapt n-a reușit?

Emma a urmat sfatul lui Katherine fără mare convingere. N-avea poftă de fotografiat. Îi plăcuse întotdeauna să facă portrete de oameni, dar fusese ținută atîta vreme departe de ei. Trebuia totuși să recunoască faptul că se simțea bine ținînd aparatul în mînă, jucîndu-se cu obiectivul, stabilind un unghi pentru o anumită poză. Și-a petrecut dimineața concentrată pe palmieri și pe clădiri. Instantaneele nu erau grozave, dar fotografiatul era relaxant. Pînă la prînz folosise deja două role și se întreba de ce renunțase atîta vreme la ceva care îi plăcea atît de mult. Aproape fără a-și da seama a îndreptat mașina în direcția casei lui Michael. Era o după-amiază frumoasă de duminică, prea frumoasă pentru a și-o petrece singură. Nu-i făcuse nici o foto-

grăfie lui Michael în afara aceleia din copilărie. Conroy putea constitui un subiect interesant. Toate astea erau pretexte. Le-a lăsat deoparte cînd a ajuns în fața casei. Mașina lui era acolo, dar n-a răspuns prea repede. Cîinele începuse să latre cînd bătuse la început în ușă și acum urla și zgîria de cealaltă parte a ușii. L-a auzit pe Michael înjurîndu-l și a rîs. În clipa cînd a deschis, și-a dat seama că îl deranja. Era după-amiază, dar avea ochii obosiți și tulburi. Purta niște blugi puși în grabă și cu fermoarul incomplet ridicat. S-a frecat pe față cu o mînă.

– Emma?

– Da. Iartă-mă, Michael. Ar fi trebuit să te sun.

– S-a întîmplat ceva? El părea orbit de lumina soarelui.

– Nu, ascultă, pot pleca. Treceam doar prin apropiere.

– Ba intră. A luat-o de mînă privind înapoi peste umăr. La naiba.

– Michael, am sosit într-un moment nepotrivit. Pot... A pășit peste prag. Și-a îngustat ochii din pricina întunericului. Oh, Doamne! Înăuntru era o dezordine cumplită. A fost dată o spargere la tine?

– Nu. Era prea obosit ca să-i mai pese de aparențe, așa că a condus-o în bucătărie. Cîinele continua să latre și să le dea ocoluri.

– Ai dat o petrecere, deci, i-a zis supărată că nu fusese invitată și ea.

– Nu. Te rog, aici trebuie să am niște cafea, a

mormăit cotrobăind prin bufet.

– Uite. A găsit cafeaua în chiuvetă cu o pungă de cartofi prăjiți. Vrei să...

– Nu. A dat-o deoparte. Fac eu cafeaua aia. Conroy, dacă nu taci îți înnod limba în jurul gîtului. În schimb a luat punga cu cartofi și i-a dat-o cățelului. Cît e ceasul?

Emma și-a dres glasul. Îi era jenă să-i spună că pe cafetieră se afla deja un ceas.

– Cam douăsprezece și treizeci.

El s-a încruntat spre lingura de cafea din mînă. Era clar că uitase cîtă cafea pusese. Cînd a mai pus o lingură, Emma a ridicat aparatul foto și l-a pozat.

– Scuză-mă, i-a zis cînd el i-a aruncat o privire. A devenit un fel de reflex.

El a tăcut, dar iar a început să caute printre cești. Parcă ar fi mîncat cu o seară înainte cretă, așa un gust avea în gură. În cap îi răsuna o orchestră de jazz. Era sigur că avea ochii umflați cît mingile de golf și, a descoperit că i se terminaseră și fulgii de cereale.

– Michael... Emma vorbea precaută nu din cauza timidității, ci pentru că-i era teribil de frică să nu izbucnească în hohote de rîs. Îmi dai voie să-ți fac ceva de mîncare?

– N-ai din ce.

– Stai jos. Și-a dres iar glasul și l-a împins pe un scaun. Începem cu cafeaua. Unde sînt cănile?

– În bucătărie.

– Perfect. A găsit după lungi căutări un pachet de căni de plastic imense. A turnat cafeaua. Avea consis-

tența noroiului și părea la fel de apetisantă, dar el a luat-o. În timp ce cofeina își făcea efectul, a zărit-o pe Emma cu capul băgat în frigider. Arăta absolut grozav, cu o bluză scurtă și pantaloni subțiri bleu. Avea părul lăsat pe spate. O prefera astfel pentru că se putea juca în părul ei. Dar ce făcea în frigiderul lui?

– Ce faci?

– Îți pregătesc masa. Ai un ou. Cum îl vrei?

– Prăjit. A terminat cafeaua și s-a uitat după altă porție.

– Șunca s-a înverzit și parcă ar avea viermi. A scos oul, o bucată de brînză și o bucată de pîine. N-am mai văzut în viața mea ceva viu într-un frigider. A reușit să-i facă un sandviș cu ou și brînză, cu cimbru pe deasupra, și s-a așezat vizavi de el ca să-l privească mîncînd. Michael, nu că îmi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dar te pot întreba de cîtă vreme locuiești în felul ăsta?

– Am cumpărat casa acum patru ani.

– Și tot ai rămas în viață. Rezistent mai ești, Michael.

– Tocmai mă gîndeam să fac curățenie.

– Poate cu buldozerul.

– Nu-i grozav să te lași insultat în timpul mesei. A privit-o fotografiindu-l pe Conroy, care dormea acum cu labele încrucișate peste punga de cartofi prăjiți. N-o să-i dea drumul niciodată.

– Te simți mai bine? i-a zîmbit ea.

– Aproape omenește.

– Am înțeles că trebuie să mă apuc iar de lucru. M-am gîndit că ai vrea să te plimbi cîteva ore. Brusc se

simțea intimidată. Acum era cu totul altceva, cînd el se trezise pe deplin și o observa cu atenție. Știu că ai fost ocupat în săptămînile din urmă.

– M-am ocupat de o crimă făcută cu o singură mînă. Conroy, leneșule, adu țigările. Cîinele a deschis un ochi și a mîrîit. Du-te. El a scos un sunet foarte uman semănînd cu un suspin și s-a ridicat greoi. M-ai cam evitat, Emma.

Ea a vrut întîi să nege.

– Îmi pare rău. Tu ai fost un prieten bun, iar eu...

– Dacă iar începi să fii prea politicoasă, mă calci pe nervi. A luat pachetul de țigări adus de Conroy, apoi s-a ridicat să-i dea drumul cîinelui afară.

– N-o să mă mai port așa.

– Bine. S-a întors. Așteptase șase luni, sperînd că ea o să vină și o să bată la ușa lui. Acum, că o făcuse, tot era supărat. De ce ai venit aici?

– Ți-am spus.

– Ai vrut să nu fii singură ca să faci cîteva poze și te-ai gîndit la bătrînul Michael.

Ea a pus sticla jos și s-a ridicat țeapănă.

– E clar că ar fi trebuit să mă gîndesc mai bine. Iartă-mă că te-am deranjat.

– Acum înaintezi, acum dai înapoi, a murmurat el. Ăsta-i un obicei prost al tău, Emma.

– N-am venit aici să mă cert cu tine.

– Cu atît mai rău. De mult n-am mai făcut așa ceva. A pășit spre ea. Ea s-a retras. Nimic nu-l înfuria mai tare decît asta. Fir-ar să fie, eu nu sînt Latimer. Mă îm-

bolnăvește de moarte cînd mă gîndesc că tu vezi în mine pe un altul cînd mă apropii. Dacă-i vorba să luptăm, să știi că nu sîntem decît tu și cu mine și nimeni altcineva.

– Eu nu vreau să lupt. Înainte de a-și fi dat seama că asta făcea, luase sticla și azvîrlise cu ea. În chiuvetă au explodat cioburile. Ea a rămas așa, împietrită, pînă i-a dispărut furia.

– Altceva mai vrei? Altă sticlă?

– Trebuie să plec. Și-a luat aparatul foto, dar el s-a apropiat și și-a pus o mînă peste a ei.

– Nu și de astă dată. Tonul lui nu era calm. Cînd ea l-a privit s-a clătinat, așteptînd. Nu o să te mai îndepărtezi de mine iar, Emma. Cel puțin nu pînă cînd nu o să asculți ce doresc să îți spun.

– Michael...

– Te rog să taci. Te-am dorit de la bun început. În ziua aceea de pe plajă de acum mulți ani, cînd te-am dus acasă, așa de mult mi-ai plăcut încît mi-e greu să-ți explic. Nu aveam decît șaptesprezece ani și nu m-am mai putut gîndi la nimeni în afară de tine săptămîni în șir după aceea. Am cutreierat plaja aia, așteptînd mereu să te întorci.

– Nu am putut. Ea s-a răsucit, dar nu părea să intenționeze să plece.

– Am trecut peste asta. Michael a scuturat o țigară din pachet, apoi a scos toate sertarele din bucătărie căutînd un chibrit. Am crezut că am depășit faza asta, dar atunci tu te-ai întors. Acum, cînd mă gîndeam la

treburile mele, să tund iarba, tu te găsești în fața mea. Eu de-abia pot răsufla. La dracu', acum nu mai sînt un copil și nu mai e o simplă preferință.

Ea a trebuit să se străduiască să aibă un ton normal. Simțea o altfel de frică de data asta. Parcă toți nervii îi tremurau.

– Dar aproape că nu mă cunoșteai.

– Tu știi mai bine, Emma. A fost ceva deosebit acolo, cînd am stat noi pe plajă. Ai fost prima fată pe care am sărutat-o. O singură dată. N-am putut uita niciodată. Nu am fost în stare. După aceea tu ai plecat.

– A trebuit să plec.

– Poate că a trebuit. El a azvîrlit țigara afară prin ușă. Nu sosise încă timpul, asta mi-am spus. Cristoase, a trebuit să-mi tot spun asta ani de zile. S-a apropiat de ea. O simțea tremurînd cînd a prins-o de brațe, dar n-a lăsat-o să-i scape. Nu și de data aceasta. Cînd o să sosească timpul, Emma?

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

– Asta-i o minciună gogonată. Înțelegi perfect.

– Nu pot.

– „Nu vreau", a corectat-o. Din cauza lui. La dracu', mi-ai rupt inima cînd te-ai căsătorit cu el și am fost nevoit să trăiesc cu ideea asta. E ca și cînd mi-aș fi risipit jumătate din viață încercînd să te uit. Poate că aș fi reușit, dar tu te-ai reîntors.

– Eu... Și-a umezit buzele uscate. Eu n-am avut nici o vină, de altfel. În ochii lui s-a văzut ceva ce a făcut-o pe ea să-și țină răsuflarea.

– Ţi-am spus că de astă dată va fi altfel. Aveam de gînd să fac să fie altfel. Şi apoi... Cînd am descoperit ce ţi-a făcut, aproape că am înnebunit. Mi-a fost frică să te ating în toate aceste luni. Dă-i timp, aşa mi-am spus mereu. Dă-i timp să treacă peste asta. La dracu' cu tot timpul ăsta.

A atras-o cît mai aproape şi i-a acoperit gura cu a lui.

Capitolul 39

Ea nu se aștepta la așa ceva. Era prinsă în capcană. Nu putea nega că era lipită de el, simțindu-i trupul puternic, tensionat, excitat, iar gura lui i se părea că o arde pe a ei. A reflectat că ar fi trebuit să se simtă revoltată sau îngrozită din cauză că iar o strîngea în brațe un bărbat. Dar nu avea asemenea sentimente. Capul i se învîrtea de rapiditatea senzațiilor care o invadau. Căldură, plăcere și săgeata ca de gheață a dorinței. Nu voise să li se dea acelor bărbați, nici lui. De ce-ar fi vrut cînd asta însemna să se lase dominată din nou de altcineva?

Dar el s-a retras înainte de a fi obligată să se zbată. N-a scos o vorbă, a privit-o numai. Ea a rămas țeapănă, cu ochii rotunjiți, cu respirația accelerată. Da, prinsă în capcană, și-a dat seama Emma. Se părea

totuși că n-o deranja. Simțea din nou, simțea cu adevărat, deși acceptase de multă vreme că nu era capabilă de asemenea senzații. Lui îi trecuse furia, așa că nu-i mai rămăsese decît dorința.

– Nu vreau să-ți fie frică de mine.

Da, nu era genul acela de bărbat, i se citea în ochi. Dacă era prinsă în capcană, dorințele ei, propriile ei vise erau cele care o țineau prizonieră.

– Nu-mi e frică.

El i-a pus cu blîndețe mîinile pe umeri. Ea n-a protestat cînd el și-a ridicat mîinile spre fața ei. Nici nu a încercat să-l evite cînd i-a atins din nou buzele de ale lui. Cu multă duioșie de astă dată. Deși pulsul i se accelerase, mușchii nu i s-au încordat. Îl dorea, s-a gîndit iar, îl dorea cu adevărat. Apoi în mintea ei n-a mai rămas nici un alt gînd în afară de gîndul la el. Michael a simțit schimbarea, răspunsul șovăitor al buzelor ei care se desfăceau ușor sub ale lui, trupul ei care părea să se topească într-al lui. Și el tremura sărutînd-o pe toată fața. Apoi l-a strîns în brațe și și-a lipit ea buzele de ale lui. El a ridicat-o în brațe. Se părea că era unicul mod în care o putea iubi pentru prima oară. A continuat să o sărute, cînd ușor, cînd mai apăsat, în timp ce o purta spre dormitor. Draperiile nu erau coborîte așa că soarele pătrundea în valuri gălbui. Lui i-ar fi plăcut să se afle cu ea la lumina lumînărilor. Emma se străduia să nu se încordeze cînd el a lăsat-o pe pat. Știa că din clipa aceea totul avea să meargă repede. Ar fi vrut ca el s-o sărute în continuare, s-o țină tot în brațe. Știa că se

putea și mai bine. Se gîndea că i-ar fi putut fi mai bine. El era iîngă ea. Nu se aruncase deasupra ei, nici nu trăgea furios de hainele ei. A sărutat-o din nou, atît pentru a o excita cît și pentru a o face să se simtă în siguranță. Deși ea avea o carne atît de tare, părea teribil de fragilă din cauza pielii, a gurii, a miresmei din părul ei. A mîngîiat-o șovăitor pe pieptul gol și a simțit că ia foc. Cu un geamăt de plăcere, i-a mîngîiat limba cu a lui. Asta l-a făcut să se simtă ca străbătut de un val de căldură. Mișcările lui erau încete și o uluiau. O seduceau. Aștepta ca el să-și ia partea, dar el continua să ofere fără a lua. O mîngîia pe tot trupul făcînd-o să tremure. Dar nu de frică. Simțea la el generozitatea. Simțea compasiunea. În trupul ei se răspîndea adînc o senzație de plăcere care a făcut-o să se lipească de el, să se agațe cu mîinile de el. Îl dorea cum nu își închipuise că ar fi putut dori un bărbat. Își vîrîse mîinile în părul lui și îi căuta lacom sărutările fierbinți, umede. Cînd Michael s-a retras, ea a gemut protestînd și a întins mîinile după el.

– Vreau să te privesc, i-a spus. Am așteptat prea multă vreme ca să te pot privi astfel. Ea îl privea și o durea trupul de dorință, în timp ce el o mîngîia pe părul răspîndit pe pernă. A continuat să o privească și în timp ce îi descheia bluza. Îi vedea în ochi și confuzia și dorința. Avea nevoie de tandrețe. Cînd ea a ridicat o mînă ca să se acopere, i-a dus degetele la buze. Apoi a sărutat-o pe sîni. I-a scăpat un geamăt. Ea era micuță, cu carnea tare. Dulce. Senzația era aproape de nesu-

portat. Pielea ei ardea la cea mai ușoară atingere. I se părea că ea, gustul ei, pielea netedă făceau una cu el. Îi auzea respirația rapidă și întretăiată ca și a lui. Emma și-a arcuit trupul cînd el i-a scos bluza. O săruta pe tot trupul, iar ea tremura de la arșita gurii cînd a coborît de pe față, pe umeri, apoi, lent, dureros aproape, pe piept și mai jos. A tresărit cînd a mușcat-o ușor, dar suferința nu apărea. Numai că totul părea un delir. I-a dat jos pantalonii largi cu mare încetineală, sărutînd-o necontenit. Ea îl dorea. Niciodată nu mai dorise astfel să facă dragoste. Visase doar. Trupul ei era lipicios datorită transpirației, fremăta de dorință, dar el continua să o sărute și să o mîngîie, făcînd-o să se agațe de cearceafuri cînd a mușcat-o ușor de genunchi. Nu mai putea suporta acel val de fierbințeală, voia mai mult. Cînd el și-a trecut degetele peste șoldurile ei, s-a cutremurat. Nu mai avea aer. În cap îi zumzăia ceva, o teroriza senzația aceea. S-a cambrat datorită senzației de plăcere amestecată cu teamă. Orgasmul a apărut brusc, ca o lovitură catifelată care a făcut-o să cadă înapoi, gîfîind.

– Doamne, cît de dulce ești!

El însuși respira greoi cînd a sărutat-o din nou pe gură. Înainte ca tremurul ei să înceteze, i-a venit un nou orgasm. Ar fi vrut să-i strige numele, dar nu putea, doar șopti mîngîindu-l pe pielea umedă.

– Te rog. Respira din nou întretăiat. Trupul îi era străbătut de valuri de senzații pînă cînd a devenit numai o masă de plăcere febrilă. Și parcă tot nu era des-

tul. Vreau... a ţipat şi a întins mîna dînd jos ceva care s-a spart.

– Spune-mi. Dorea nebuneşte să-i spună ce dorea. Niciodată nu ajunsese să se simtă în felul acela. Tensionat pînă la limită. Totuşi s-a dat înapoi. Uită-te la mine şi spune-mi.

Ea a deschis ochii. Se vedea pe ea în ochii lui.

– Te vreau. A întins mîinile şi şi-a lipit gura de a lui. A ţipat tare cînd s-au unit într-un singur trup.

Ea a dormit o oră, extenuată, de-a lungul patului. El a rămas îndelung lîngă ea, mîngîind-o pe păr şi întrebîndu-se cum să n-o piardă. Deşi era îndrăgostit de ea de atîta vreme, nu putuse înţelege ce ar fi însemnat cu adevărat atunci cînd i-ar fi devenit iubit. Îşi imaginase. De nenumărate ori. Dar aşa ceva nu mai simţise niciodată şi cu nici o femeie. Nici una nu fusese ca Emma. Dacă o să fie necesar să cerşească, o să cerşească. Dacă va trebui să lupte, va lupta. Acum în nici un caz nu o s-o mai piardă.

Cînd Emma s-a trezit, el plecase. A rămas pe burtă, încercînd să priceapă ce se întîmplase cu trupul ei. Părea imposibil să fi simţit, să fi făcut toate acele lucruri fără o clipă de şovăială sau de regret. Încă în urmă cu cîteva ore fusese sigură că nu mai dorea să fie atinsă

de nimeni, totuși poate că azi, pentru prima oară în viață, fusese atinsă cu adevărat. Zîmbind, s-a rostogolit gîndindu-se să se îmbrace și să-l caute. Apoi i-a văzut pistolul. Era la locul lui, agățat pe cureaua lui de spătarul unui scaun din apropierea patului. Ea folosise un pistol, și-a amintit Emma. Deși amintirile faptelor de dinainte erau ușor voalate, vedea clar acele momente finale. Și-a reamintit senzația din clipa în care luase pistolul în mînă și apucase trăgaciul. Ca să ucidă. Parcă avea șerpi în stomac la gîndul că fusese în stare de așa ceva. În mai puțin de doi ani iubise, se măritase și ucisese. Acum, tot restul vieții, nu mai avea decît să se întrebe cum putuse face aceste trei lucruri. Cînd ușa de la dormitor s-a dat de perete, automat a tras cearceaful pe ea.

– Dumnezeule, te-ai trezit. Michael adusese niște pui și șase cutii de Coca-Cola. Ți-e foame probabil. Își luase un tricou pe deasupra blugilor. Dar era tot în picioarele goale. Era altfel decît un bărbat care ar fi putut trage cu pistolul. Înainte ca ea să răspundă, el s-a aplecat și a sărutat-o într-un fel care i-a întunecat mintea.

Am putea face un picnic.

– Un picnic, a zis ea ca un ecou. Unde?

– Chiar aici. A pus friptura de pui pe pat. În felul ăsta vecinii nu vor fi șocați pentru că tu ești goală.

– Mă pot îmbrăca, a rîs ea. El a privit-o lung.

– Aș prefera să n-o faci. A desfăcut rîzînd o cutie de Coca. Să pun muzică? A apăsat pe butonul radioului cu ceas. S-a auzit Linda Ronstadt cu *Blue Bayon*. A

desfăcut pachetul cu pui. Nu ți-e foame?

Puiul mirosea ademenitor. Emma și-a trecut o mînă prin părul ciufulit.

– Nu pot mînca goală.

– Ba poți. I-a dat să guste o bucățică.

– Zău că nu pot, a rîs ea din nou.

Michael a pus puiul la loc în cutie și și-a scos tricoul. A îmbrăcat-o pe ea cu tricoul.

– Așa e mai bine?

– Mult. Tricoul avea mirosul lui Michael. Asta o făcea să fie tot atît de pofticioasă cum fusese simțind mirosul puiului. N-am mai avut parte de un picnic în pat.

– E ca și cînd am fi pe o pătură, pe plajă. Mîncăm, ascultăm muzică și apoi ne iubim. Dar evităm nisipul.

Ea a băut cu lăcomie din sticla pe care i-o întinsese el.

– Nu știu cum s-a petrecut totul.

– Perfect. Aș fi încîntat să repetăm.

– A fost... A tăcut, supărată pe sine.

– Doar nu vrei să afli dacă mie mi-a fost bine?

– Nu. El rîdea. Iar a gustat din pui. Nu contează. Încîntat de ea, de sine, de orice, el și-a plimbat degetul pe brațul ei.

– Vrei să facem ceva ca un fel de grafic de la unu la zece?

– Taci, Michael.

– De ce, că graficul tot a fost depășit? Rîdea de ea.

– Pentru mine n-a fost niciodată ce a fost acum, a murmurat ea. Eu niciodată... N-am crezut că pot... A

respirat profund. Credeam că sînt frigidă.

Lui îi venea să rîdă, dar își dădea seama după expresia ei că nu era o glumă. Din nou Latimer, a reflectat Michael și a încercat să-și controleze vocea.

– Ai crezut greșit. Răspunsul lui neglijent fusese cel mai potrivit lucru din lume.

Ea zîmbi.

– Dacă mă luam după instinctele mele în ziua aia, pe plajă, cînd ne-am sărutat, ar fi fost de multă vreme altă situație.

– Îți poți asculta instinctele acum. Ea șovăia. S-a ridicat în genunchi și l-a sărutat. Michael a dat deoparte mîncarea pe jumătate consumată. Ea s-a rostogolit pe pat rîzînd, împreună cu el.

– Rămîi aici la noapte.

Soarele apunea cînd ea a început să se îmbrace.

– Nu în noaptea asta. Trebuie să mă pot gîndi.

– Mi-a fost frică să nu începi iar să reflectezi. A luat-o în brațe. Te iubesc, Emma. De ce să nu te gîndești la asta? Ea n-a răspuns, doar a închis ochii. Trebuie să mă crezi.

– Vreau să te cred, i-a spus. Dar nu am încredere în mine. Cu puțin timp în urmă îmi închipuiam că Drew mă iubea și eu îl iubeam pe el. Gîndeam greșit în ambele sensuri.

– La dracu', Emma. S-a dus să tragă draperiile. Soarele asfințise.

– Nu la tine e problema.

– Nu?

– Nu. Știa că el nu ar fi putut înțelege. Eu nu sînt sigură pe mine. Problemele mele nu au început cu Drew. Și-așa ar fi fost destul de dificile. Trebuie să înțeleg eu însămi ce doresc pentru a ști ce să cer.

– Eu nu doresc să trăiesc cu tine doar o zi din viață.

Ea a suspinat și l-a sărutat pe umăr.

– În curînd se întorc în Anglia tata și Bev.

– Gîndește-te de două ori dacă vrei să te întorci cu ei din nou, i-a spus furios.

– Nu mă poți teroriza, Michael, am depășit faza asta. Își dădu seama că nu spunea decît adevărul doar în clipa în care pronunțase aceste vorbe. Cred că o să stau în casa de pe plajă. Ei trebuie să-și ducă viețile înainte, iar eu am nevoie să mă decid ce-o să fac cu restul vieții mele.

– Și vrei să te îndepărtezi de mine?

– Nu chiar așa. L-a îmbrățișat. Nu vreau să te pierd, de asta sînt convinsă. Dar încă nu știu ce să fac. N-am mai putea lăsa lucrurile așa cum sînt încă puțin?

– Perfect. Dar trebuie să pricepi. N-am de gînd să aștept veșnic.

– Nici eu.

Capitolul 40

Străduindu-se să aibă răbdare, Michael şi-a proptit piciorul de birou şi s-a uitat în plafon. Vocea de la telefon, ascuţită, agitată, bătea cîmpii. Nevăstuica aia o să se transforme mai devreme sau mai tîrziu într-un martor, ştia el. Prefera să fie aşa cît mai curînd.

– Ascultă, amice, l-a întrerupt. Am impresia că Springer e prietenul tău. Să fim cinstiţi. E posibil să fie un comis-voiajor neînsemnat, dar dacă l-am găsit ţeapăn, noi am devenit direct interesaţi. A făcut o pauză ascultîndu-i bolboroseala. Nimeni nu era mai puţin cooperant decît un martor alunecos, avînd şi tot felul de antecedente. Bine. Nu vrei să vii, o să te găsim noi. S-a uitat la sergentul care punea pe birou tot felul de dosare şi de scrisori. Încearcă-ţi norocul pe stradă. La

morgă a mai rămas ceva loc. Asculta ce i se spunea la telefon cotrobăind prin dosare. E o alegere bună. Întreabă de detectivul Kesselring.

Michael a închis telefonul și s-a uitat urît la dosar. De cinci minute voia s-o sune pe Emma, dar soarta se opunea. Resemnat, s-a apucat să cerceteze corespondența.

– Hei, Kesselring, vrem partea ta de zece dolari pentru petrecerea de Crăciun.

Lui Michael îi venea să ucidă cînd auzea iar cuvîntul „Crăciun". Să-l ucidă chiar pe Santa.

– McCarthy îmi datorează douăzeci. Ia-i de la el.

– Hei, s-a repezit auzindu-și numele McCarthy. Unde îți este spiritul de vacanță?

– În portofelul tău, i-a zis Michael.

– Tot suspini pentru că doamna ta își petrece Crăciunul la Londra? Trezește-te, Kesselring, lumea e plină de blonde.

– Potolește-te.

– Cred c-o iubești, și-a pus McCarthy o mînă pe inimă.

Fără a-l băga în seamă, Michael studia plicul. Era ciudat că tocmai cînd avea gînduri atît de negre despre Londra primea o scrisoare din acest oraș. O firmă de avocați, a reflectat, analizînd adresa. Ce putea dori de la el o asemenea firmă? A deschis plicul și a găsit o scrisoare deasupra și un plic cu umbre roz și albastre. Pe plic era un scris capricios și o adresă. Jane Palmer.

Deși nu era superstițios, s-a holbat cîteva minute la plic gîndindu-se că poate purta vești despre moarte. A scos scrisoarea și a studiat scrisul cu mîzgălituri. După cinci minute se afla în biroul tatălui lui cu scrisoarea.

Dragă detectivule Kesselring,

Dumneata ai investigat cazul morții fiului lui Brian McAvoy. Sînt convinsă că-ți amintești. Și eu îmi amintesc. Dacă te mai interesează, ar trebui să vii la Londra pentru a discuta cu mine. Știu totul în privința asta. A fost ideea mea, dar ei au făcut o demență din asta. Dacă vei plăti pentru informație, putem ajunge la o înțelegere.

A dumitale,

Jane Palmer

– Ce părere ai? a întrebat Michael.

– Probabil că știe ceva. Lou și-a așezat ochelarii mai bine și a citit iar scrisoarea. Ea fusese la șase mii de mile distanță cînd s-a petrecut și niciodată nu s-ar fi putut stabili vreo corelație cu ea. Dar... O bănuise.

– Primul timbru e datat cu puține zile înainte de a-i fi fost găsit trupul. După oamenii legii, scrisoarea s-a rătăcit din cauza adresei incomplete, apoi a rămas împreună cu restul hîrtiilor ei. Au trecut peste opt luni, a zis supărat Michael.

– Și dacă ajungea după opt zile, ea tot ar fi fost moartă în clipa aceea.

– Dacă spunea adevărul și știa cine a omorît copilul, cineva i-a copt-o. Cineva care nu știa că trimisese o scrisoare. Vreau să văd raportul, să vorbesc și cu ofițerul care a cercetat cazul.

Lou întorcea scrisoarea pe toate părțile.

– Este primul indiciu pe care-l avem în aproape douăzeci de ani. Și-a amintit de fotografia băiețelului pe care o deținea poliția și l-a privit pe fiul lui. Presupun că te duci la Londra.

Emma frămînta coca pentru prăjituri și încerca să-și pună tot sufletul în asta. Întotdeauna îi plăcea Crăciunul. Anul acesta, pentru prima oară de cînd nu mai era copil, avea să-l petreacă împreună cu familia. Bucătăria mirosea a scorțișoară și a zahăr ars, se auzeau colinde, iar Bev măsura ingredientele pentru budinca de fructe. Afară ningea ușor.

Inima ei nu era totuși acolo. Era la șase mii de mile distanță, cu Michael. Bev și-a pus brațul în jurul taliei ei.

– Sînt atît de mulțumită că ești aici, Emma. Înseamnă foarte mult și pentru mine și pentru tatăl tău.

– Și pentru mine. A tăvălit prin făină o prăjitură în formă de fulg. Mă lăsai să fac asta și cînd eram mică. Dacă Johnno era prin apropiere, el ciupea cîte un pic

de cocă înainte de a coace prăjiturile.

– Păi de ce crezi că l-am scos de aici împreună cu Bri? O privea pe Emma presărînd zahăr colorat pe deasupra. Ți-e dor de Michael, nu?

– Știu și eu? Nu prea tare. A dus tava spre cuptor. N-are sens. E vorba doar de două săptămîni. După ce a potrivit timpul de coacere, s-a întors la cocă, să facă rulouri. Era bine să aibă treabă, să se simtă necesară. Probabil că e bine că am plecat. Nu vreau să mă mai implic prea curînd.

– Katherine spune că faci progrese grozave.

– Cred că da. Îi sînt îndatorată că stă cu mine la Los Angeles în timpul din urmă. Nu întotdeauna mi-a convenit, a adăugat zîmbind. Dar cînd dezbați problemele e mai bine.

– Înțeleg că tot mai ai coșmaruri.

– Nu la fel de des. Și m-am apucat iar de treabă, cu cartea aia. A făcut o pauză cu forma de prăjitură în mînă. Acum un an Crăciunul a fost un coșmar. Anul ăsta e aproape perfect. A privit la ușa bucătăriei care s-a deschis brusc. Forma de prăjitură a căzut pe jos. Michael?

Ea n-a mai stat pe gînduri. N-avea nevoie. S-a repezit în brațele lui și și-a lipit gura de-a lui.

– Nu-mi vine să cred că ești aici. S-a dat înapoi, a rîs și a început să-l scuture. Te-am umplut de făină.

– Am o grămadă de treabă, a zis Bev ștergîndu-și mîinile pe o cîrpă și plecînd din bucătărie.

– Ai spus că nu poți veni, a început Emma.

– Mi s-a schimbat programul. A strîns-o mai tare lîngă el. Îl invada dorința tot mai tare în timp ce se sărutau. Crăciun fericit!

– Cît poți rămîne?

– Cîteva zile. S-a uitat la cuptor. Ce se întîmplă acoio?

– Oh, prăjiturile mele. S-a repezit să deschidă cuptorul să scoată prăjiturile. La tine mă gîndeam cînd le făceam. Și îmi doream să nu fi fost atît de departe. S-a întors cu tava în mînă și l-a privit. Dacă vrei, mă întorc înapoi cu tine.

– Știi ce vreau. Mai știu și că trebuie să stai cu familia ta un timp. O să te aștept pînă cînd o să te întorci.

– Te iubesc. Vorbele i-au țîșnit atît de repede, că a rămas chiar și ea uimită. Tava a zdrăngănit cînd a pus-o la locul ei.

– Mai spune o dată. El avea ochii atît de întunecați și de intenși, încît ea a ridicat o mînă ca să-l mîngîie pe obraz.

– Te iubesc, Michael. Îmi pare rău că mi-a trebuit atîta vreme ca să-mi dau seama.

Fără o vorbă, el a strîns-o tare în brațe și i s-a părut că în clipa aceea avea tot ce-și dorise în viață.

– Am știut cînd te-am văzut ia New York la expoziția mea. De cum te-am văzut, am știut. Ușurată și încîntată și-a vîrît fața în scobitura umărului lui. Asta mă făcea să mă sperii. Ani de zile am trăit sub imperiul spaimei.

Cînd ai intrat pe ușă, totul s-a așezat la locul său.

– Acum n-o să mai scapi de mine.

– Bine. Ea și-a lipit capul de al lui. Vrei o prăjitură?

Michael a trebuit să se scuze pentru a lipsi puțin. Nu-i plăcea s-o mintă pe Emma, dar simțea că deocamdată nu-i putea spune ce îl adusese la Londra. Și-a găsit omologii britanici politicoși și în bună ordine. A mai descoperit că birocrația britanică era la fel de complicată ca și cea americană. I-au trebuit două ceasuri ca să afle că trebuia să revină a doua zi pentru a analiza dosarele.

Dar avea ce face. Emma era emoționată de posibilitatea de a-i arăta Londra, călăuzindu-l de la Tower la Piccadilly, la schimbarea gărzilor de la Westminster Abbey. Deși fusese rugat să stea în casa McAvoy, își păstrase camera de la hotel. După vizitarea orașului, petrecuseră ore în șir în pat.

Dosarele nu erau prea revelatoare. Fusese pusă eticheta de moarte prin imprudență. Nu se descoperiseră alte amprente decît ale lui Jane, ale servitoarei și cele ale comis-voiajorului care descoperise trupul. Cei doi aveau alibiuri inatacabile. Vecinii n-aveau de spus nimic bun despre decedată, dar nu observaseră nimic și pe nimeni în noaptea morții.

Michael a scotocit prin fotografiile aflate la poliție. Lumea îl considera un pedant, dar el reflecta studiind mizeria în care trăise și murise Jane. Necăjit că scena reală fusese de multă vreme curățată, a revenit asupra pozelor cu o lupă. Inspectorul Carlson, care se ocupase de cazul Palmer, îl privea îngăduitor.

– Era un fel de cocină, a zis. Ca să fiu drept, niciodată n-am mai văzut ceva asemănător. Femeia aia a stat să putrezească vreo cîteva zile.

– Pe seringă nu erau alte amprente decît ale ei?

– Nu. Singură și-a făcut-o. Carlson și-a scos ochelarii pentru a-și șterge lentilele. Ne-am gîndit că putea să nu fie sinucidere, dar degeaba. Cum se spune în raport, se pare că ea a obținut heroina; era prea drogată ca să-și amintească doza și s-a grăbit.

– De unde-o procura? De la tipul ăla numit Hitch?

Inspectorul și-a umezit buzele.

– El nu e de anvergură. N-are relații să facă rost decît de chestii simple.

– Dacă nu el, atunci cine?

– N-o să stabilim niciodată. Presupun că și-a cumpărat-o singură. Odinioară a fost un fel de celebritate și avea deci relații.

– Ați văzut scrisoarea pe care a trimis-o la noi.

– De aceea vrem să redeschidem cazul, detectivule. Dacă e într-adevăr un caz de omucidere care se leagă cu o crimă din țara dumitale, o să beneficiezi de toată cooperarea din partea noastră. Și-a pus ochelarii cu ra-

mă de baga pe nasul coroiat. Au trecut aproape douăzeci de ani, dar nimeni n-a uitat ce s-a petrecut cu Darren McAvoy.

Nu, nimeni nu uitase, s-a gîndit Michael pe cînd stătea în biroul placat cu stejar al lui Brian și îl privea pe acesta citind scrisoarea fostei lui iubite.

În cămin ardea plăcut focul. Fotolii comode erau plasate în fața căminului. Premii, discuri și fotografii erau peste tot, în rafturi și pe pereți. Mai erau și cutii nedesfăcute arătînd că se mutase aici doar de cîteva săptămîni. Biroul lui arăta mai degrabă ca al unui funcționar decît ca acela al unei vedete de rock. Sprijinit de perete era un sintetizator cu clape Yamaha, precum și un uriaș casetofon. În bar erau doar răcoritoare și apă minerală. Michael a așteptat pînă cînd Brian și-a ridicat ochii.

– Tata și cu mine am discutat despre asta. Ne-am gîndit că trebuie să aflați.

– Credeți că e sinceră? a zis Brian zguduit, căutîndu-și o țigară.

– Da.

Se juca cu bricheta. În sertarul de jos al biroului avea o sticlă de whisky irlandez – nedesfăcută. Era un test pentru el însuși. De șase săptămîni și trei zile nu

mai pusese băutură în gură.

– Isuse sfinte, credeam că știu de ce anume era capabilă. Asta nu pot pricepe. S-a învăluit în fum ca un înecat care caută aerul. De ce ar fi vrut să-i facă rău? Și-a cuprins fața în mîini. Mie. Mie a vrut să-mi facă rău.

– Noi credem și acum că moartea a fost un accident. Slabă consolare, s-a gîndit Michael. Logic, răpirea și răscumpărarea ar fi fost scopul, de fapt.

– Și-așa o plăteam pentru Emma. Și-a lăsat mîinile să-i cadă pe masă. Pe Emma ar fi omorît-o, i-ar fi frînt gîtul sub ochii mei. Era capabilă de așa ceva într-o criză de furie. Dar să plănuiască asemenea treabă... a scuturat din cap. Nu pot crede.

– A avut ajutoare.

Atunci el s-a ridicat ca să se plimbe prin cameră. Era plină de mărturii ale succesului lui. Discuri de aur, discuri de platină, premii *Grammy*, distincții *American Music*. Semne că muzica lui era importantă. Erau duzini de fotografii. *Devastation*, ieri și azi, Brian cu alți cîntăreți, muzicieni, politicieni pe care-i sprijinise el, celebrități. Era și un instantaneu înrămat printre ele, cu Emma și fiul pierdut, stînd cu crosele de golf și zîmbind în soare.

Douăzeci de ani dispăreau într-o clipă și el se întorcea în timp, la iarba scăldată în soare, auzind rîsetele copiilor lui.

– Am crezut că o să pot depăși situația asta. Și-a frecat ochii cu degetele și și-a desprins privirea de

fotografie. Aș vrea ca Bev să nu afle. Nu deocamdată. O să-i spun la momentul potrivit.

– E greu pentru dumneavoastră. Am vrut să aflați că o să redeschid cazul.

– Ești la fel de priceput ca tatăl dumitale?

– Îmi place să cred că da.

– Tata, P.M. și Anabelle au adus bebelușul. Oh, iertați-mă. Emma s-a oprit cu mîna pe clanță. N-am știut că ești aici, Michael.

– Erai la cumpărături cînd m-am întors. A luat ca din întîmplare scrisoarea de la Brian și a strecurat-o în buzunar.

– Ce nu merge?

– Nu e nimic. Brian a înconjurat biroul ca s-o sărute. L-am chestionat pe Michael. S-ar părea că are idei în legătură cu fiica mea.

Ea a zîmbit, gata să-l creadă dacă nu l-ar fi cunoscut prea bine.

– Ce se întîmplă?

– Ți-am spus. Brian ar fi vrut s-o scoată de acolo, dar ea s-a întors spre Michael.

– Sînt mințită.

– Ba am idei în legătură cu fata domnului, a contrazis-o Michael.

– Vrei să-mi arăți plicul pe care l-ai strecurat în buzunar? i-a cerut cu fermitate.

– Da, însă aș prefera să ți-l arăt mai tîrziu.

– Tată, vrei să ne lași singuri o clipă?

– Emma...

– Te rog.

I-a lăsat, închizînd ușa după el fără nici un chef.

– Am încredere în tine, Michael, a început ea. Dacă-mi spui că nu discutai cu tata decît despre legătura dintre noi, eu te cred.

– Nu, nu vorbeam numai despre asta. Vrei să te așezi?

Avea presimțiri rele. Și-a unit strîns mîinile în poală cum făcea cînd era la școală și îi era frică de ceea ce o să audă. Fără o vorbă, Michael a scos plicul din buzunar și i l-a dat. Au străbătut-o fiori de gheață la vederea numelui de pe spatele plicului. Mesaj de la o moartă, s-a gîndit și tare ar fi vrut să poată rîde. A scos scrisoarea și a citit-o.

Cît de tare semăna cu tatăl ei, a observat Michael. Expresia, intensitatea din ochi, felul de a se reține. Înainte de a vorbi, a împăturit scrisoarea și i-a dat-o înapoi.

– De-aia ai venit?

– Da.

– Speram că n-ai putut sta departe de mine. Ochii i se întunecaseră și scînteiau.

– Nu pot sta departe.

Ea a lăsat capul în jos. Îi era greu să suporte atîta durere, sosită în acest mod.

– Crezi ce se spune în scrisoare?

– Nu-i treaba mea să cred, a zis precaut. Trebuie să cercetez.

– Eu cred. Emma și-a amintit într-o sclipire imaginea lui Jane, stînd în pragul casei murdare, cu chipul umbrit de amărăciune. N-a vrut decît să-l lovească pe tata. Să-l facă să sufere. Și-acum îmi amintesc cum îl privea în ziua în care m-a luat el. Eram mică, dar îmi amintesc. A respirat profund. Lacrimile nu mai aveau nici un rost. Cum e posibil să urăști și să iubești totodată un om, așa cum a făcut ea? Cum e posibil ca aceste sentimente să ducă la un joc în care iei viața unui băiețel? Au trecut aproape douăzeci de ani, dar ea încă dorea să-l facă să sufere.

– Poate că e adevărat, dar probabil că a încercat să ne ajute să descoperim cine și de ce l-a ucis.

– Știu. Și-a închis strîns ochii. Simt undeva în străfundul inimii că de astă dată o să reușesc să-mi amintesc.

Cînd a început muzica, ea stătea în prag în cămașa de noapte favorită, cu Charlie în brațe, Darren țipa. Ea voia să se întoarcă în pat, în patul ei, lîngă care ardea o veioză. Dar promisese să aibă grijă de el, iar el țipa. S-a dat înapoi, dar i-a fugit pămîntul de sub picioare. Părea că plutește pe un nor cenușiu. Auzea șuieratul, zgomotul sec al lucrurilor care viețuiau în întuneric. Acele lucruri care mănîncă fetițele rele, cum îi spusese

mama ei. Nu știa pe unde s-o ia. Era prea întuneric și se auzeau tot felul de zgomote, iar muzica nu se mai termina. Ea se ducea spre fratele ei care țipa, încercînd să se facă mică, atît de mică încît să n-o vadă nimeni. Pe șira spinării îi șiroia transpirația. Pusese mîna pe clanță. A apăsat ușor. Ușa s-a deschis.

Niște mîini i-au strîns brațele, răsucindu-i-le.

„Ți-am spus să nu fugi de la mine, Emma. Drew o strîngea de gît cu o mînă. Ți-am spus că o să te găsesc."

– Emma! Michael a strîns-o lîngă el. Trezește-te, Emma. Trezește-te. Nu-i decît un vis.

Ea nu reușea să respire normal. Tot i se mai părea că Drew o strîngea de gît, deși acum știa unde se afla și cine era lîngă ea.

– Lumina. De-abia de putea vorbi. Te rog, aprinde lumina.

– Bine. Rezistă. S-a mișcat, trăgînd-o după el și a aprins lumina. Uite. Eu sînt, Emma, eu sînt. I-a ridicat bărbia cu mîna. Ea continua să tremure și era albă ca marmura, cu fața presărată cu picături de sudoare. A fost un vis, a zis liniștit. Ești cu mine.

– Acum e bine.

– O să-ți aduc niște apă. El i-a tras cearceaful în jurul umerilor tremurători. S-a dus la baie, iar Emma și-a adunat genunchii la piept, ascultînd cum apa curgea în pahar. Știa unde se afla. În camera de hotel, cu Michael. Dorise să petreacă o noapte numai cu el

înainte de a se întoarce în America. Deși știa că nu fusese decît un vis, și-a dus mîna la gît. Continua să simtă strînsoarea degetelor lui Drew.

– Bea puțin.

– Iartă-mă, Michael.

El n-avea nevoie de scuze. Nici nu dorea să lase să se vadă că era la fel de impresionat ca și ea. I se părruse că ea fusese izbită de ceva în timpul somnului, că fusese gata să-și piardă suflul, să se sufoce.

– Cît de deș ți se întîmplă așa ceva?

– Mai des decît aș vrea.

– De aceea n-ai vrut altă dată să-ți petreci noaptea cu mine?

Ea a ridicat din umeri și s-a privit tristă în oglindă.

– Tu ești prea frumoasă, Emma, și nu trebuie să te chinuiești. El a așezat pernele la loc și a pus-o să stea alături. Povestește-mi.

Cînd a terminat de povestit, el a continuat să rămînă deoparte. Înțelegea după felul cum respira că Emma se calmase.

– Scrisoarea e de vină, a murmurat ea. Pînă acum am luptat să înceteze coșmarurile. Acum nu mai vreau. Vreau să văd. Vreau să trec prin ușă și să văd.

– Ai încredere în mine? El și-a apăsat buzele pe părul ei. O susținea ușor cu brațul, fără a o strînge.

– Da.

– O să fac orice. Îl pot descoperi pe făptașul vinovat de moartea fratelui tău.

– A trecut atîta timp de atunci.

– Mi-au venit niște idei. Să vedem dacă le pot pune cap la cap.

Ea rămăsese lipită de el, dorind să dureze o veșnicie, cu capul pus pe umărul lui.

– Am zis că mă întorc cu tine dacă vrei, dar trebuie să rămîn. Să vorbesc cu Katherine. Cîteva săptămîni...

El a tăcut pentru a accepta ideea de a fi fără ea o vreme.

– Cît rămîi, gîndește-te cum o să fie cînd te vei mărita cu un polițist. S-a uitat bine la ea. Gîndește-te serios, da?

– Da. L-a îmbrățișat. Fă dragoste cu mine, Michael.

Clubul era zgomotos, plin de tineri cu blugii strînși pe corp. Fustele strîmte, scurte, de-abia de acopereau șoldurile fetelor cu picioare lungi. Muzica era dură, dată la maximum, băutura proastă, dar clubul era plin și pista de dans aglomerată. Reflectoarele colorate se învîrteau distorsionînd chipurile. Chiar stînd alături, cuplurile trebuiau să țipe pentru a se auzi. Drogurile și banii treceau din mînă în mînă cu aceeași nepăsare cu care se schimbă numerele de telefon. El nu era obișnuit cu așa ceva, nici nu-și dorea asta, dar venise. S-a băgat într-un colț al mesei și a cerut un scotch.

– Ţi-ar fi trebuit un loc mai bun ca să poţi discuta? Tovarăşul lui a rînjit şi a dat pe gît un whisky. Ce loc poate fi mai bun pentru secrete decît în public? Şi-a aprins ţigara cu o brichetă cu monogramă. S-a aflat că Jane a lăsat să-i scape ceva din cauza ta.

– Am aflat de scrisoare.

– Deci ştii şi nu-ţi pasă?

– Exact.

– Să nu uităm că ne priveşte şi pe tine şi pe mine.

– Scrisoarea n-o implică decît pe Jane. Dar e moartă, aşa că nu prea are importanţă. A tăcut cîtă vreme chelneriţa i-a adus băutură. Altceva poate fi îngrijorător. Emma are vise ciudate.

Omul a rîs, scoţînd fumul printre dinţi.

– Visele Emmei nu mă preocupă.

– Ar fi cazul să te preocupe. Ne privesc pe amîndoi. Ea face terapie cu psihiatrul care l-a tratat pe Stevie Nimmons. S-ar părea că Emma începe să-şi reamintească.

Expresia lui s-a modificat. Întîi a apărut o urmă de spaimă, apoi s-a înfuriat.

– Trebuia să mă laşi s-o ucid atunci, demult.

– Atunci nu era necesar.

Celălalt bărbat a sorbit din scotch. Poate că acum devenise necesar.

– Acum nu mai vreau să-mi mînjesc mîinile, bătrîne. Fă tu treaba asta.

– Am făcut-o cu Jane. Vocea lui era rece, decisă.

Deocamdată, Emma bîjbîie. Dacă avansează însă, îți revine ţie sarcina să rezolvi problema.

– Perfect. Dar nu pentru că îmi ordoni tu, ci pentru că o am sub mînă.

– Domnule Blackpool, îmi daţi un autograf?

El și-a pus deoparte bricheta, zîmbindu-i tinerei cu părul roșu și curbe provocatoare.

– Desigur, drăguță. Cu plăcere.

Capitolul 41

Emma vedea de la fereastra salonului cum se topeau resturile de zăpadă pe marginea trotuarului de la New York.

– Michael vrea să se însoare cu mine.

– Si tu ce părere ai ? a ridicat din sprînceană Katherine.

Emmei îi venea să rîdă. Era tipic răspunsul, ca de la terapeut la pacient.

– Sînt multe. Surpriză nu. De mult am înțeles că aș-tepta să-mi propună. Cînd sînt cu el, încep să cred că aș putea avea o casă, o familie. Tot ce mi-am dorit veșnic.

– Îl iubești?

– Oh, da. Asta e simplu. Îl iubesc.

– Dar nu ești convinsă cu căsătoria.

– Unii oameni cred în asta. Nu știu dacă și eu cred.

– Cum e Michael în comparație cu Drew?

– În ce privință?

– Amîndoi sînt bărbați. Atrăgători, hotărîți. Altceva? Emma se plimba prin încăpere. Casa era goală și liniștită. În fiecare zi, la trei după-amiază era lăsată singură să discute cu Katherine. Azi nu voia să vorbească despre Michael, ci despre coșmaruri. Totuși gîndurile i se concentrau asupra lui.

– Nu, nimic. Nici înainte de a ști că Drew este violent, nu mă gîndeam să îi compar: Drew nu avea o loialitate reală. Putea fi foarte atent și romantic, dar niciodată din pură generozitate. Întotdeauna își cerea plata.

– Iar Michael?

– Lui îi pasă de oameni, de serviciu, de familie. E loial așa cum respiră. Niciodată n-am crezut că o să mai pot fi cu un bărbat. Să fac sex. Cînd am făcut dragoste cu el prima oară, am simțit ceva ce mi-am dorit întotdeauna să simt, dar nu reușeam.

– Cînd te referi la Drew, zici că făceai sex. Cu Michael zici că faci dragoste.

– Da? Emma a tăcut și i-a zîmbit lui Katherine. Și-a amintit ceva. Johnno stînd lîngă ea pe pat în Martinica. „Cînd îți pasă de cineva, e ca și cînd ar fi un fel de sfințenie." Nu știu dacă înseamnă ceva.

Încîntată, Katherine s-a așezat mai bine pe canapea.

– Te simți bine, fizic vorbind, cu Michael?

– Nu. Dar e un mod plăcut de inconfort.

– Excitant?

– Da. Dar nu sînt capabilă să... mă las în voia simțurilor.

– Însă ai dori?

– Nu știu. Cred – mi-ar plăcea să pot. Mă tem să nu fac ceva greșit.

– Cum adică?

– Nu știu, mă tem că aș putea face ceva care să-l supere sau.... Furioasă pe sine, s-a întors spre fereastră. Nu pot uita ce mi-a spus Drew, despre cît de nepricepută, de proastă sînt în pat. Era încrîncenată pentru că îl lăsa pe Drew și-acum să țină sub control o parte din viața ei.

– Te-ai gîndit că nepotrivirea ta în pat putea să se datoreze partenerului sau circumstanțelor?

– Da. Emma și-a dus un deget la tîmplă. Știu că nu sînt rece, nici insensibilă. Simt pasiunea, dorința. Mi-e însă frică să le îndrept spre Michael, frică să nu stric ceva. Mai sînt și coșmarurile. Mi-e frică de Drew la fel de tare ca atunci cînd trăia. Cred că dacă l-aș putea scoate cumva din visele mele, să-i șterg chipul și vocea din subconștient, atunci aș fi capabilă să fac pasul următor cu Michael.

– Asta îți dorești?

– Sigur că asta. Crezi că vreau să fiu pedepsită?

– Pentru ce?

– Pentru că nu fac destul de rapid ce vrea el sau fac greșit. Pentru că nu pun rochia potrivită, pentru că îl

iubesc pe Michael. Se plimba prin încăpere, frîngîndu-și degetele. Cînd ne-a văzut împreună la expoziție și-a dat seama. De aia m-a bătut. M-a făcut să-i promit că n-o să-l mai văd niciodată pe Michael și iar m-a bătut. Știa că n-o să-mi țin promisiunea.

– O promisiune smulsă cu forța nu e o promisiune.

Emma a scuturat din cap fără a-i păsa de logică.

– Problema e că am încercat, dar n-am putut. N-am reușit. Așa că el m-a pedepsit. S-a trîntit într-un fotoliu. Am mințit, a continuat ea pentru sine. L-am mințit pe Drew; și pe mine m-am mințit. Katherine s-a aplecat în față, cu vocea blîndă, joasă.

– De ce crezi că Drew e în visele tale, în visul despre noaptea în care a murit Darren?

– Și atunci am mințit, a murmurat Emma. Nu mi-am ținut promisiunea, n-am avut grijă de Darren. Și noi l-am pierdut. Tata și Bev s-au pierdut unul pe celălalt. Și le jurasem să am întotdeauna grijă de el. Să fie teafăr. Dar nu mi-am ținut cuvîntul. Nimeni nu m-a pedepsit. Nimeni nu m-a certat.

– Dar ai făcut-o tu însăți. Singură te-ai condamnat și te-ai pedepsit, nu?

– Dacă nu plecam... El mă striga. Și-a reamintit cum o striga după ce a zburat în holul întunecat. El era îngrozit, dar eu nu m-am întors la el. Știam că ei îl lovesc, dar eu am fugit. Și el a murit. Trebuia să fi rămas și eu. Așa trebuia.

– L-ai fi putut ajuta?

– Am fugit pentru că mă speriasem pentru mine.

– Dar erai un copil, Emma.

– Ce importanță are? Făcusem o promisiune. N-ai dreptul să nu te ții de cuvînt față de cei pe care-i iubești, indiferent cît de greu îți este. Cu Drew am rămas pentru că...

– Pentru că?

– Meritam să fiu pedepsită. A închis ochii, plină de oroare. Oh, Doamne, am stat cu el atîtea luni pentru că doream să fiu pedepsită fiindcă îl pierdusem pe Darren?

Katherine a avut un scurt moment de satisfacție. Era exact ceea ce sperase.

– Cred că și asta este într-un fel adevărat. Ziceai înainte că Drew îți amintea cumva de Brian. Te învinuiai pentru moartea lui Darren și, în mintea unui copil, cînd are o vină, el așteaptă pedeapsa.

– Cînd m-am măritat nu știam că Drew era violent.

– Nu. Te-a atras numai exteriorul. Un tînăr frumos, cu voce plăcută. Romantic, fermecător. Credeai că e blînd și iubitor.

– Am greșit.

– Te-ai înșelat în legătură cu Drew. El te-a decepționat. Și nu numai pe tine. Părea atît de atractiv, de iubitor la exterior încît te-ai convins că meritai ceea ce îți făcea. El s-a folosit de vulnerabilitatea ta, a explorat-o, a făcut-o să crească. Nu trebuia să fii lovită, Emma. Și nu erai vinovată de boala lui. Așa cum nu ești vinovată nici de moartea fratelui tău. I-a luat mîna Emmei. Cred că atunci cînd o să accepți ideea asta pe deplin, o să-ți amintești totul. Cînd o să-ți amintești, or

să-ți dispară și coșmarurile.

– O să-mi amintesc, a murmurat Emma. Și n-o să mai fug de data asta.

Mansarda se schimbase. Marianne îi adăugase amprenta proprie. O fotografie imensă cu Godzilla, un palmier enorm din plastic, încă împodobit de Crăciun, deși era de mult ianuarie și, o pasăre *„minah"* pusă pe o creangă din fața ferestrei. Tablourile ei dominau pereții: peisaje, marea, portrete, instantanee. Atelierul mirosea a vopsele, terebentină și era învăluit de muzica lui Calvin Klein. Emma stătea pe un fotoliu în lumina soarelui, îmbrăcată într-un pulover care îi cădea pe un umăr și purta cerceii cu safir și diamant pe care i-i dăruise tatăl ei de Crăciun.

– Nu ești deloc liniștită, s-a plîns Marianne lăsînd penița în tușieră.

– Așa îmi spui mereu cînd faci schițe după mine.

– Nu, cu adevărat n-ai liniște. Și-a trecut mîna prin coama de păr care-i ajungea pînă la umeri. E din cauză că ești aici, la New York?

– Nu știu. Poate. Dar și în ultimele zile la Londra fusese la fel de tensionată, părîndu-i-se încontinuu că era ținută sub observație, urmărită. O tîmpenie. A respirat profund. Dintotdeauna stările ei tensionate se dovedeau în final a izvorî din sentimentele ei de vină și

rușine, de furie, din cauza lui Darren și Drew. Și mereu își revenea, când ajungea să conștientizeze asta.

– Vrei să pleci? Marianne a luat din nou peniţa și a continuat schiţa. Întotdeauna dorise să prindă acea privire obsedată a Emmei. Am putea merge prin oraș, la *Bloomies* sau la *Elizabeth Arden* pentru cosmetică. Nu mi-am îngrijit faţa de cîteva săptămîni.

– Chiar am vrut să-ţi spun că n-ai nevoie. A zîmbit și i-a apărut gropiţa aceea din colţul gurii. De ce? De la vitamine, macrobiotică sau sex? Arăţi minunat.

– Cred că din cauza iubirii.

– Dentistul?

– Cine? Oh, nu. Discuţia despre canalele dentare a distrus legătura dintre noi. Îl cheamă Ross. L-am întîlnit acum șase luni.

– Acum șase luni. Emma și-a ridicat o sprînceană. Nu mi-ai spus niciodată de el.

– Ca să nu-mi aduc ghinion. Marianne a dat din umeri și a început o schiţă nouă. Întoarce-te puţin, te rog. Întoarce capul. Așa.

– Serios. Emma a privit pe fereastră. Respira cu grijă din pricină că o durea stomacul. Oamenii mergeau grăbiţi pe stradă din cauza frigului care anunţa ploaia sau lapoviţa. În ușa magazinului de delicatese stătea un bărbat care fuma. Ar fi putut jura că el o privea chiar pe ea. Poftim? a zis auzind vocea lui Marianne.

– Am spus că îl iubesc poate. Mi-ar face bine să îl pot iubi. Dar e senator.

– Senator?

– Domnul din Virginia. Mă poți vedea ca pe una dintre soțiile acelea de mare clasă de la Washington?

– Da, a zis Emma zîmbind. Pot.

– Ceaiuri și protocol. Marianne a strîmbat din nas. Nu mă pot vedea stînd să ascult despre apărarea bugetului. La ce te zgîiești?

– Oh, la nimic. Scuturînd din cap, Emma și-a mutat privirea. Jos în stradă, stă un bărbat.

– Și ce contează? Stă cineva pe stradă. Iar ești obsedată.

– Iartă-mă. A privit în altă parte încercînd să se relaxeze. Paranoia, a zis ea ca să-i abată atenția. Deci o să-l văd pe politician.

– Este la D.C. Din două trăsături de peniță Marianne a desenat sprînceana Emmei. De n-ai fi atît de grăbită să te întorci la Los Angeles ai putea merge cu mine la sfîrșitul săptămînii viitoare.

– Vasăzică e serios.

– Oarecum. Emma, ce-i atît de fascinant afară?

– Bărbatul ăla parcă m-ar privi pe mine.

– Pari mai degrabă vanitoasă decît paranoică. Marianne s-a dus spre fereastră. Probabil că așteaptă să facă o tranzacție cu droguri, a zis. Apoi și-a luat ceașca de cafea de care uitase. Spune-mi, ce faci cu Michael? Le dai o pauză și lui și cîinelui?

– Am nevoie de timp.

– De la treisprezece ani tot ai nevoie de timp cu Michael, a înțepat-o Marianne. E un bărbat care te vrea

de mai bine de zece ani.

– Nu-i așa.

– Ba-i chiar așa. Sînt uimită că mai continuă să rămînă pe Coastă deși i-ai spus că o să stai mai multe zile aici înainte de a te întoarce.

– El vrea să ne căsătorim.

– Sigur, este de înțeles.

– Dar eu nu știu ce-o să fie după aceea.

– Asta pentru că ai blocat „M"-ul din vocabularul tău o vreme. Deci ce o să faci cu acest „M"?

– Care „M"?

– Cei doi „M". De la „mariaj" și de la „Michael".

– Nu știu. S-a uitat pe fereastră. Omul rămăsese răbdător acolo. O să văd cînd o să ne întîlnim iar. Amîndoi avem alte sentimente acum cînd lucrurile s-au așezat, iar viețile noastre s-au întors la normal. Là dracu'.

– Ce?

– Cum de n-am înțeles pînă acum? Tata o fi angajat iar o gardă pentru mine. Și-a îngustat ochii. Știi ceva despre asta?

– Nu. Marianne s-a dus să se uite pe fereastră. Niciodată Brian nu mi-a zis o vorbă. Tipul stă pe aici. De ce-ți închipui că e pentru tine?

– Cînd aproape toată viața ai avut gărzi, îți dai seama dacă ești supravegheată. Supărată, s-a îndepărtat de fereastră. Dintr-un impuls, s-a răsucit înapoi și a dat geamul de perete. Hei! A rămas și ea la fel de suprinsă de sine ca și bărbatul din stradă. Du-te și sună-l pe stăpînul tău și spune-i că pot avea și singură

grijă de mine. Dacă te mai văd acolo și peste cinci minute, chem polițiștii.

– Te simți mai bine ? i-a murmurat Marianne peste umăr.

– Desigur.

– Nu-s sigură că el te-a auzit.

– Ba da, a zis Emma satisfăcută. Vezi că pleacă? Hai la salonul de cosmetică.

Michael cerceta toate hîrtiile. Îi trebuiseră multe zile ca să coreleze liste și mărturii. În ultimele săptămîni se cufundase în cazul asasinării lui Darren McAvoy la fel ca tatăl său în urmă cu douăzeci de ani. Citise fiecare dosar, studiase orice fotografie, cercetase cu mare atenție fiecare interogatoriu luat cu ocazia anchetei de atunci. Din propria lui memorie extrăsese vizita la casa de pe coline cu Emma, trăgînd concluzii personale din descrierile și detaliile date de ea. Din investigațiile meticuloase ale tatălui lui și din amintirile Emmei, era acum capabil să re-creeze în minte noaptea morții lui Darren.

Muzica. Își imagina: Beatles, Stones, Joplin, The Doors. Droguri. Totul, de la marijuana la LSD, împărțite cu generozitate. Vorbe de petrecere, bîrfe. Rîsete și discuții politice acerbe. Vietnam, Nixon, eliberarea femeilor. Oameni venind și plecînd. Unii invitați, alții veniți

de capul lor. Nimeni nu-i întreba ce căutau. Invitațiile fuseseră formale. Pacea, dragostea și viața în comun la ordinea zilei. Nu suna rău, dar pentru un polițist din primul an al celui de-al nouălea deceniu era supărător. Avea lista alcătuită de tatăl lui cu numele oaspeților. Sigur că nu era completă, dar constituia un punct de pornire. Verificînd o bănuială, și-a petrecut zile în șir căutînd vreo legătură între fiecare nume de pe listă și noaptea morții lui Jane Palmer. A găsit șaisprezece oameni care fuseseră la Londra, inclusiv cei patru membri ai grupului *Devastation*, managerul lor și Bev McAvoy. Michael și-a înfrînt tentația de a-i trece cu vederea pe aceștia și și-a petrecut mai multe zile căutînd alibiuri. Acum îi rămăseseră douăsprezece nume. Dacă într-adevăr există o legătură între cele două crime la interval de douăzeci de ani, legătura era pe lista aceea.

– Avem de unde porni, a zis Michael. S-a aplecat peste umărul tatălui său ca să poată studia amîndoi ceea ce rămăsese. Vreau să scormonesc mai adînc, să găsesc orice legătură dintre acești doisprezece oameni și Jane Palmer.

– Ai pe listă și familia McAvoy. Doar nu crezi că ei și-au ucis fiul?

– Nu. E doar o problemă de conexiune. A tras un dosar și l-a deschis. Avea o listă de nume unite prin linii întrerupte. Ca un fel de copac cu Bev, Brian și Jane deasupra. Dedesubt erau numele Emmei și al lui Darren. Am folosit interogatoriile și datele din dosare.

Să-l luăm pe Johnno. Michael și-a mutat degetul mai jos. El este cel mai vechi prieten al lui Brian, scriu cîntecele împreună. Împreună au format grupul. El a rămas prieten cu Bev în timpul lungii ei înstrăinări de Brian. Tot el a cunoscut-o cel mai mult timp pe Jane.

– Motivul?

– Banii sau răzbunarea, atît, a continuat Michael. Putem să i le atribuim lesne pe amîndouă și lui Jane Palmer, dar asta se potrivește tuturor celor de pe listă. Blackpool. Michael a pus degetul pe numele lui. Era mai mult decît un pîrlit cînd Darren a fost ucis. Marea lui reușită a venit la cîteva luni după aceea, cînd a imprimat un cîntec scris de Brian și de Johnno, iar Pete Page a devenit managerul lui. Și-a plimbat degetul peste liniile care îl legau pe Blackpool cu Brian, Johnno, Pete și Emma.

– N-au legătură cu Palmer? l-a întrebat Lou.

– Încă n-am găsit nici una. Lou a dat din cap.

– Pe lista ta sînt mai multe nume pe care le recunosc greu.

– O evidență rock-and-roll. Stînd pe marginea biroului, Michael și-a aprins o țigară. Știu că dacă ideea principală e că răpirea s-ar fi datorat banilor, majoritatea numelor n-au ce căuta pe listă. Dar aici intervine Jane. Dacă ea a fost cea cu ideea, ar fi putut folosi șantajul, sexul, drogurile sau orice altfel de momeală pentru a-l atinge pe Brian prin intermediul lui Darren. Odinioară încercase prin Emma și nu căpătase decît bani. Jane dorea mai mult. Ce cale putea fi mai bună

decît fiul lui?

A început să străbată biroul dintr-o parte într-alta pentru a-și pune ideile în ordine.

– Dacă ar fi putut pătrunde în casă, ar fi făcut totul singură. Însă ea era unica persoană care n-ar fi fost bine primită în noaptea aceea. Așa că a găsit pe altcineva; a folosit ceva ce putea funcționa mai bine și a obținut rezultatul dorit.

– Vorbești de parcă ai înțelege-o perfect. Michael s-a gîndit la relația lui scurtă, dar distructivă cu Angie Parks.

– Cred că o înțeleg. Dacă o credem pe cuvînt că răpirea a fost ideea ei, atunci trebuie să descoperim legătura. Înseamnă că a folosit pe cineva de pe listă.

– În camera copilului erau doi oameni în noaptea aia.

– Și unul dintre ei trebuia să cunoască bine casa, aranjamentul camerelor la etajul de sus al familiei. Trebuia să-i cunoască pe copii, obiceiurile casei. Așa că noi căutăm pe cineva care este în același timp legat și de Jane și de Brian.

– Uiți ceva, Michael. Lou l-a studiat cu atenție pe fiul lui. Dacă-ți pui și tu numele pe pagina asta, cîte linii te-ar conecta pe tine la ceilalți? Nimic nu poate abate un anchetator mai tare decît propria lui implicare.

– Dar nimic nu-l poate motiva mai bine. Nu cred că aș fi devenit polițist azi de n-ar fi fost Emma. Ea a venit aici în vremea aceea. Îți amintești? Era pe la Crăciun. Venise să te vadă pe tine.

– Îmi amintesc.

– Căuta ajutor. Unde să-l găsească, dacă nu la tine? Asta m-a făcut să reflectez. Totul nu înseamnă doar să completezi formulare, să faci liste. Nu înseamnă doar să tragi sau să pui cătușe. Mai veneau la tine și oameni care știau că tu te pricepi ce să faci. Noi ne-am dus atunci la casa de pe coline și ea m-a condus, peste tot. Am înțeles că aceștia erau oameni care știau ce trebuie să facă, preocupați de băiețel într-atît încît să nu renunțe niciodată să încerce să descopere adevărul. Impresionat, Lou s-a uitat la hîrtiile de pe birou.

– Au trecut douăzeci de ani, dar eu n-am reușit să scot adevărul la lumină.

– Ce culoare aveau ochii lui Darren McAvoy?

– Erau verzi, a zis Lou. Ca ai mamei sale.

Zîmbind ușor, Michael s-a ridicat.

– Tu niciodată n-ai încheiat cazul. Eu trebuie să mă duc s-o iau pe Emma de la aeroport. Pot să las la tine tot materialul ăsta? Nu vreau să-l vadă și ea.

– Mda. Și-așa voia să treacă atent prin tot raportul făcut de Michael. Și-a ridicat ochii spre băiat. S-ar părea că te-ai transformat într-un polițist bunicel.

– Și tu la fel.

Capitolul 42

Emma se hotărîse să o ia mai încet. Relaţia ei cu Michael avansa prea repede. Mai bine o frîna puţin. Cartea ei era aproape gata de publicare. Venise vremea să-şi deschidă propriul atelier, poate să facă o nouă expoziţie.

Oricum nu era lămurită cu sentimentele ei. Avea o viaţă prea agitată. Era să confunde iubirea cu recunoştinţa şi prietenia. Şi ea îi era recunoscătoare lui. Întotdeauna. Fusese prietenul ei, constant, chiar dacă de la distanţă cel mai adesea. Pentru amîndoi era mai bine să dea puţin înapoi.

A strîns mai tare cutia cu aparatul de filmat cînd a ieşit pe poartă.

El era acolo. O văzuse exact cînd îl zărise ea. I-au

zburat din minte toate hotărîrile practice pe care le luase străbătînd cele trei mii de mile. Înainte de a-i fi pronunţat numele, el o şi ridicase în braţe. Spre amuzamentul şi supărarea altor pasageri, blocaseră accesul prin poartă. Cînd ea a reuşit să-şi recapete suflul l-a mîngîiat pe obraz.

– Bună.

– Bună. El a sărutat-o iar. Grozav e să te văd din nou.

– Sper că n-a trebuit să aştepţi mult.

– Doar unsprezece ani.

– Ai de gînd să mă laşi jos?

– Nu cred. Cum a fost zborul?

– Lin. Rîzînd, ea l-a sărutat pe obraz. Michael, nu se poate să mă duci în braţe prin aeroport.

– Nu e nici o lege care interzice asta. Ai şi bagaje?

– Da.

– Vrei să le iei acum?

– Nu neapărat, a rîs ea de rîsul lui şi i s-a cuibărit mai bine în braţe.

După două ore erau împreună în patul ei, mîncînd amîndoi îngheţată dintr-un castron.

– Înainte de a te întîlni nu prea aveam obiceiul să mănînc în pat. Emma i-a băgat în gură o linguriţă cu îngheţată.

– Marianne și cu mine obișnuiam să ne luăm în cameră, cînd eram la școală, ciocolată *Hershley*. Uneori o mîncam în pat după ce se stingea lumina, dar știam că e rușinos.

– Eu întotdeauna mi-am închipuit că fetele aduc tipi în camerele lor după stingerea luminii.

– Nu. Doar ciocolata. A închis ochii. Noi doar visam despre băieți. Vorbeam tot timpul despre sex și le invidiam pe fetele care afirmau că avuseseră o experiență. Și-a deschis ochii și i-a zîmbit. Dar e mai bine decît îmi închipuiam eu că poate fi. I-a mai dat o linguriță și breteaua de la furou i-a alunecat pe un umăr.

– Dacă mă lași să mă mișc un pic, am mai putea exersa puțin. O privea așteptînd. Așteptînd un răspuns, s-a gîndit Emma. Și nu știa ce răspuns să-i dea.

– Nu știu dacă o să păstrez casa asta sau o să caut alta. Era adevărat, dar nu era răspunsul așteptat. Am nevoie de un spațiu pentru atelier și de o cameră obscură. Cred că mi-ar trebui un loc în care să existe toate acestea.

– Aici, în Los Angeles?

– Da. Se gîndea la New York. Niciodată n-o să mai poată fi casa ei. Mi-ar plăcea să încep aici.

– Bine.

Ea a pus castronul deoparte, convinsă că el nu știe ce înseamnă pentru ea a începe.

– Trebuie să mă concentrez ca să pregătesc o altă expoziție. Cunosc ceva lume pe aici și dacă ne-am

putea descurca în legătură cu cartea...

– Care carte?

– A mea, a zis ea netezind cearceafurile și trăgînd adînc aer în piept. E vîndută de acum optsprezece luni. Despre formația *Devastation*. Fotografii de demult, de cînd eram copil, pînă la ultimul turneu în care am fost cu tata. Am amînat-o din cauză... din cauza a ceea ce s-a întîmplat. Dar trebuie să apară în șase luni. S-a uitat spre fereastră. Vîntul venea dinspre mare și aducea un val de ploaie. Am în gînd și o altă carte. Editorul pare să fie interesat.

– De ce nu mi-ai spus? Înainte ca ea să-i răspundă, a început s-o sărute lung și apăsat. N-avem decît o sticlă de apă minerală ca să sărbătorim evenimentul. Of!

– Ce? Aproape că se relaxase, dar acum iar se înfierbîntase.

– Mama o să mă ucidă dacă nu-i dai ei primul exemplar cu dedicație.

Asta era? s-a gîndit ea, privindu-l fix. Fără întrebări, fără a-i cere nimic, fără a o critica?

– Eu... editorul vrea ca eu să fac niște turnee. Asta înseamnă să călătoresc mult, timp de cîteva săptămîni.

– O să trebuiască să te privesc la *Donahue*?

– Eu... habar n-am. Ei aranjează totul. Le-am spus că o să fiu disponibilă. Toată luna în care se difuzează volumul. Tonul ei l-a făcut să-și ridice o sprînceană.

– Tu faci un test cu mine, Emma? Crezi că o să mă opun dacă vrei să realizezi ceva adevărat în viață?

– Poate.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc. A încercat să se ridice, dar ea i-a pus mîna pe braţ.

– Ba nu. Iartă-mă. Nu-i uşor să te porţi frumos. Şi-a trecut mîinile prin păr. Ştiu că nu trebuie, dar nu mă pot opri să fac comparaţii.

– Atunci fă-le, i-a sugerat el fără vlagă şi s-a întins după ţigări.

– La dracu', Michael, nu am alt termen de comparaţie în afara lui. Niciodată n-am trăit cu alt bărbat. Nu m-am culcat cu alt bărbat. Tu ai vrea să mă prefac că o parte din viaţa mea nu s-a petrecut niciodată. Că n-am fost niciodată folosită sau lovită. Să uit totul şi tu să poţi avea grijă de mine. Orice bărbat important din viaţa mea şi-a dat seama că sînt sau prea slabă, sau tîmpită, sau incapabilă să fac alegerea corectă.

– Lasă.

Dar ea se plimba de colo-colo prin cameră.

– Toată viaţa mea am fost ţinută la colţ şi asta pentru propriul meu bine. Tata a vrut să uit de Darren, să nu mă frămînt, să nu mă mai gîndesc. Nici nu trebuia să mă îngrijorez de ceea ce făcea cu propria lui viaţă, de altfel. Apoi Drew urma să se ocupe de toate. Am fost prea naivă ca să port grija finanţelor mele, prietenilor mei, muncii mele. Şi am fost folosită ca să merg într-o direcţie în care mai fusesem. Acum trebuie să uit totul, doar să uit şi să te pun pe tine în loc pentru a fi din nou protejată.

– De aceea crezi că sînt aici?

– Nu de aceea? s-a întors ea.

– Poate, parțial. Și-a stins țigara. E greu să iubești pe cineva și să nu încerci să-l protejezi. Dar nu doresc să uiți acceptînd ceea ce a fost, sper să nu uiți niciodată.

– N-o să uit.

– Nici eu. S-a ridicat. Afară ploaia era spulberată de vînt și bătea în ferestre. Eu o să țin minte tot ce ți-a făcut ție. Și or să fie momente în care o să-mi doresc să mai fie în viață ca să-l ucid eu însumi. Dar o să țin minte și că tu ai reușit să ieși din asta, să supraviețuiești. Slabă? Și-a trecut degetele peste mica cicatrice de sub bărbia ei. Chiar îți închipui că te consider slabă? Am văzut ce ți-a făcut în ziua aceea. Ai rezistat, nu te-ai lăsat învinsă de el, Emma.

– Nu și n-o să mai las pe nimeni să pună stăpînire pe viața mea.

– Eu nu sînt tatăl tău. A apucat-o de umeri. Și nu sînt Latimer. Nu vreau să-ți pun viața sub control, vreau doar să fac parte din viața ta.

– Eu nu știu ce vreau. Încerc să nu vin spre tine, dar e îngrozitor, pentru că nu mă pot stăpîni. Nu vreau să am atîta nevoie de tine.

– La naiba, Emma... Auzind telefonul, el a înjurat iar.

– Pe tine te caută, a zis ea, dîndu-i receptorul.

– Da? A luat țigara și a tăcut. Unde? Douăzeci de minute, a zis și a închis. Trebuie să mă duc. Deja își trăsese pantalonii pe el. Ea a dat din cap. Cineva mu-

rise. Se vedea pe fața lui. Încă nu am terminat de discutat, Emma. Nu.

El și-a luat pistolul.

– Mă întorc de îndată ce termin.

– Michael. Nu știa ce să-i spună. L-a înconjurat cu brațele, ascultîndu-și instinctul. La revedere.

Nu-și găsea locul după plecarea lui. Ploaia turna cu găleata acum.

Oceanul aproape că nu se mai zărea, dar auzea valurile spumegînd. I se părea liniștitor să vadă lumina cenușie, să audă valurile. Era frig, așa că a făcut focul în cămin. A sunat apoi la aeroport să i se trimită bagajele. Era pentru prima oară total singură în casă, o casă pe care o considera a ei, personală. După ce a fiert ceaiul, s-a plimbat prin casă, sorbind din cană. Dacă o cumpăra, avea să aibă mult de furcă. O cameră de lîngă bucătărie putea fi transformată în atelier. Lumina era bună. Desigur, atunci cînd era vreme însorită.

La etaj erau trei dormitoare, largi și comode. Prea mult spațiu, poate, dar îi plăcea să-l aibă. Putea fi numai al ei. S-a uitat gînditoare la ceas. L-ar putea suna pe agentul imobiliar. Telefonul a sunat înainte de a pune mîna pe el.

– Emma.

– Tată. S-a așezat pe brațul sofalei.

– Am vrut doar să aflu dacă ai ajuns.

– Totul e bine. Tu ce faci?

– Deocamdată sînt cam aiurit. Înregistrăm. O să

avem o pauză și o să vin pe Coastă.

– Tată, ți-am spus. Sînt bine. Nu trebuie să bați atîta drum.

– Vreau să te văd, plus că am obținut trei premii *Grammy*.

Ea a lăsat deoparte obiecțiile.

– Desigur, felicitări.

– Ne-am gîndit s-o luăm tare. Vii și tu cu noi, nu?

– Mi-ar face plăcere.

– Poate îl întrebi și pe Michael. Pete vă trimite tichetele.

– O să-l întreb. Și-a amintit privirea lui Michael cînd își luase pistolul. Dar poate că o să fie prea ocupat.

– Încearcă. O să sosim la sfîrșitul săptămînii pentru repetiții. Pete a propus ca tu să fii una dintre prezentatoare. Mi-a cerut să mă ocup de asta.

– Nu știu.

– Ar însemna mult pentru mine, Emma, ca tu să faci anunțul dacă eu și Johnno sîntem autorii cîntecului anului.

Ea a zîmbit.

– Și chiar de n-o să fie așa, măcar o să citesc tot eu și numele voastre.

– Exact. Să ai grijă de tine, da?

– Da și mai vreau să vorbesc ceva cu tine. Și-a mutat telefonul la cealaltă ureche. Tată, nu vreau să mai văd paza de corp după mine. O să am singură grijă de mine, așa că te rog să-l chemi înapoi.

– Care pază de corp?

– Băiatul pe care l-ai angajat înainte ca eu să plec de la Londra.

– Nu am angajat pe nimeni, Emma.

– Uite, eu... a tăcut. El mai ascundea de ea anumite lucruri, dar nu o mințea niciodată. Nu ai aranjat cu cineva să mă urmărească, să aibă grijă de mine?

– Nu. M-am gîndit că n-ai nevoie. Te-a inoportunat cineva? Pot veni mai repede în cazul ăsta.

– Nu. A oftat și și-a trecut mîna peste ochi. Nimeni nu m-a inoportunat. Marianne avea dreptate, sînt paranoică. Probabil că nu sînt obișnuită să mă deplasez liberă după pofta inimii, dar o să mă obișnuiesc. A luat rapid hotărîrea. Spune-i lui Pete că sînt încîntată să fiu prezentatoare la *Grammy.* O să-mi comand chiar azi o rochie.

– Cineva o să ia legătura cu tine pentru repetiții. Rezervă-ți o noapte liberă. Bev și cu mine am vrea să vă scoatem în oraș, la cină, pe tine și pe Michael.

– O să-l întreb. El este... Tată, a zis ea pe nerăsuflate, ce te face să-l placi atîta pe Michael?

– Este serios, solid ca o stîncă. Și te iubește la fel de mult cum te iubesc eu. O să te facă fericită. Asta mi-am dorit întotdeauna pentru tine.

– Știu. Te iubesc, tată. O să te văd curînd. Poate chiar că era simplu într-adevăr, s-a gîndit închizînd telefonul. Avea un bărbat care o iubea și care o putea face fericită. Nu se îndoise niciodată de sentimentele

lui Michael sau de ale ei. Îndoielile apăreau doar cînd se gîndea dacă era sau nu capabilă să ofere ceva în schimb.

Şi-a pus un impermeabil şi s-a reprezit în ploaie. Măcar atît putea face pentru Michael cînd o să se întoarcă; să-i dea o mîncare caldă.

A plimbat cu încîntare căruciorul încolo şi încoace prin diferitele raioane ale magazinului, alegînd una, selectînd alta. Umpluse trei sacoşe. Încărcată, le-a pus pe locul din spate al maşinii. Nu era decît ora trei, dar a fost nevoie să aprindă farurile ca să vadă prin întunericul care se lăsase. Era noroi, obosise, dar îi plăcea ploaia. Drumul era pustiu. Alţi oameni îşi făcuseră din vreme cumpărăturile sau aşteptau să treacă furtuna. Poate de aceea şi-a dat seama că în spatele ei era o maşină, care cotea cînd cotea şi ea şi rămînea la o aruncătură de băţ în urmă. A deschis radio-ul, încercînd să nu-i dea atenţie.

Paranoia, şi-a spus. Dar nu-şi lua ochii din oglinda retrovizoare şi vedea clar cele două faruri aprinse în spatele ei. Emma a mărit viteza, ceva mai mult decît era recomandabil pe drumurile alunecoase. Farurile s-au ţinut după ea. A încetinit. A încetinit şi maşina din spate. Şi-a muşcat buza şi s-a repezit într-o curbă abruptă la stînga. Maşina ei a alunecat, a derapat. În spatele ei, maşina a apucat-o spre stînga, apoi s-a pus de-a curmezişul. Străduindu-se să recîştige controlul asupra maşinii, a reuşit să revină pe direcţie. În mare

viteză s-a întors spre casă, sperînd că puținele clipe cîștigate îi fuseseră suficiente.

Încă înainte de a frîna pusese mîna pe mînerul portierei. Voia să intre în casă, în siguranță. Fie că era doar o închipuire, fie că nu, nu voia să se afle afară și fără nici o apărare dacă ar fi ajuns-o cealaltă mașină. S-a grăbit să iasă din mașină, lăsînd acolo cumpărăturile. A scos un țipăt cînd o mînă i s-a încleștat pe braț.

– Doamnă! Tînărul șofer a sărit înapoi gata să-și piardă echilibrul. Isuse!

– Ce vrei?

Ploaia i se scurgea pe glugă, pe nasul pistruiat. Ea nu-i zărise ochii.

– Asta-i casa dumneavoastră?

Ea avea cheile în mînă. Emma se întreba dacă le-ar putea folosi în loc de armă.

– De ce întrebi?

– Am trei valize cu bagaje, avionul 457 de la New York, pentru Emma McAvoy.

Bagajul ei. Emmei îi venea să rîdă și și-a trecut mîna peste față.

– Iartă-mă. M-ai speriat. Erai în spatele meu cînd am plecat de la magazin și am crezut că mă urmăreai.

– Dar eu stau aici de cel puțin zece minute, a corectat-o și i-a dat un formular. Vă rog să semnați de primire.

– Dar... S-a uitat tocmai la timp ca să vadă o mașină apărînd cu încetineală spre casă. Chipul din spatele volanului nu se zărea din cauza ploii și a umbrei.

Scuză-mă, i-a spus. Vrei să mă aştepţi pînă duc înăuntru cumpărăturile?

– Doamnă, eu mai am de mers şi în alte locuri. Ea a tras din poşetă o hîrtie de douăzeci de dolari. Fără a aştepta mulţumirile, s-a dus să descarce maşina.

Odată intrată în casă, a încuiat de două ori toate zăvoarele. La lumină, la căldura focului, s-a convins că greşise. Văzînd că maşina n-a mai reapărut nici după douăzeci de minute, a devenit aproape sigură că se înşelase.

Prepararea mîncării a relaxat-o. Îi plăceau aromele şi murmurul muzicii.

După vreun ceas, afară se întunecase mai tare. Nu mai era nici crepuscul, doar ploaia care cădea fără încetare. S-a hotărît să coboare ca să despacheteze.

A auzit afară zgomotul unei maşini prin ploaie şi iar a apucat-o panica.

A înţepenit la baza scărilor, privind la fereastra mare, întunecată. Nu se gîndise pînă acum cît de expusă era, cu toate luminile aprinse.

A auzit o frînă pusă, o portieră trîntită. Se îndrepta spre telefon cînd a auzit paşi în faţa uşii. Fără şovăială s-a dus la cămin şi a înhăţat vătraiul. Bătaia din uşă a făcut-o să strîngă mai tare vătraiul.

Era singură. El ştia că e singură, s-a gîndit zăpăcită Emma. Fusese atît de nebună, încît se plimbase prin casă cu luminile aprinse şi draperiile ridicate. S-a dus spre telefon. O să sune după ajutor. Dacă n-or să so-

sească la timp, o să se descurce și singură. Inima îi bătea să-i spargă pieptul cînd a ridicat receptorul.

– Emma, mă înec aici.

– Michael? Telefonul i-a alunecat printre degete și a căzut pe jos. A lăsat vătraiul și s-a repezit la ușă. Îi tremurau degetele pe zăvoare. A deschis ușa și l-a luat în brațe. Acum rîdea.

– Iartă-mă.

– Nu, scuză-mă tu. Tocmai că eu... Dar cînd s-a dat înapoi a văzut în ochii lui ceva ce nu mai văzuse altă dată. Deznădejde. Lasă-mă să te ajut. Ești murat. I-a dat jos jacheta. Am niște ceai. Coniac n-am, dar cred că e pe undeva o sticlă de whisky. L-a tras lîngă foc, apoi s-a dus în bucătărie. S-a întors cu o cană. El nici nu se mișcase, a constatat. Stătea acolo, privind la flăcări. E un ceai bun, irlandez, tare ca la irlandezi. I l-a întins.

– Mulțumesc. A sorbit, s-a strîmbat, apoi l-a pus jos.

– Ar trebui să-ți scoți hainele astea ude.

– Într-un minut. Ea a început să vorbească, apoi s-a răzgîndit și s-a dus repede sus. Cînd s-a întors, l-a luat cu simplitate de mînă.

– Vino. Ți-am pregătit baia.

– Pot să fac baloane de săpun?

– Tot ce dorești. Du-te. I-a arătat ușa. Relaxează-te.

El și-a scos cămașa udă și a lăsat-o să cadă la podea.

– Acum fă un ceai irlandez mai slab. Cu două de-

gete de whisky. Fără gheață.

Ea a șovăit cînd el și-a descheiat pantalonii. Mai trebuia să înceteze cu ideea că oricine bea puțin e un bețiv.

– Perfect.

Cînd s-a întors, apa nu mai curgea. S-a oprit la ușă, simțindu-se caraghioasă și a pus paharul pe măsuța de lîngă pat. Deși erau iubiți, nu se putea vedea plimbîndu-se prin baie în timp ce era el în cadă. Nu era capabilă de asta, deși ar fi fost normal. S-a așezat în fotoliul de la fereastră, privind ploaia și a așteptat.

El a ieșit cu un prosop înfășurat în josul șoldurilor. Lumina venea din spatele lui și i se citea clar pe față tensiunea, încordarea.

– Am preparat cina.

El a dat din cap, dar a luat numai paharul. De băut putea. Cu mîncarea era altceva.

– De ce nu continui?

– Pot aștepta. Ea ar fi vrut să-i șteargă încruntarea dintre sprîncene. Dar el părea singur cu paharul. S-a ridicat și s-a dus în baie să pună la uscat hainele și prosoapele.

– Nu trebuie să strîngi după mine. N-am nevoie de o mamă.

El stătea în prag, iar furia i se vedea în ochi și-i răzbătea din voce.

– Eu doar...

– Latimer voia asta, Emma. Nu e stilul meu.

– Perfect. Se înfuriase și ea. A lăsat să-i cadă că-

maşa din mînă. Ridică-ţi-o singur, nu oricine vrea să trăiască în dezordine. El a luat cămaşa şi a aruncat-o în cadă. Emma s-a dat fără voie doi paşi înapoi.

– Nu mă privi aşa. S-a răsucit spre ea, furios pe toată lumea. Să nu te uiţi niciodată aşa la mine. Nu rezist. Ea a încercat să-şi reţină veninul care îi stătea pe limbă, dar n-a reuşit.

– Nu mi-e frică de tine că mă loveşti. Nimeni n-o să mă mai lovească fără s-o păţească. Sînt sătulă să fiu victimizată de oricine. Asta te include şi pe tine. Vrei să fii morocănos, n-ai decît. Vrei să lupţi, perfect. Şi eu o să lupt, dar trebuie să ştiu pentru ce. Dacă nu-ţi convine ce fac, spune-mi. Cu violenţa, n-o să obţii nimic de la mine. El a ridicat mîna, nu ca s-o oprească, ci pentru a o ruga să aştepte. Asta a făcut-o să se mai potolească.

– Nu e din cauza ta, i-a spus calm. Iartă-mă. Nu trebuia să mă întorc aici în seara asta. S-a uitat la hainele lui ude. Uite, hai să uscăm hainele cumva şi să mă pot căra dracului de aici.

Din nou simţea că el nu numai că era furios, dar avea o disperare adîncă, întunecată.

– Ce s-a întîmplat, Michael?

– Ţi-am spus că nu e în legătură cu tine.

– Hai să stăm jos.

– Lasă, Emma. S-a întors şi s-a dus iar în baie. N-avea dreptate, s-a gîndit, punînd alături sticla de whisky. Îi era greu să se abţină.

– Oh, înțeleg. Tu ești o parte a vieții mele, dar eu nu fac parte din viața ta.

– Nu din această parte anume.

– Înțeleg, tu ești din părți diferite, pe care le poți separa. S-a apropiat de el și i-a pus o mînă pe braț. Nu-și dăduse seama pînă în clipa aceea cît de mult îl iubea. Înțelegea cu un fel de uimire că nu numai ea avea nevoie de el. Vorbește cu mine, Michael, te rog.

– Erau niște puști, a murmurat el. Isuse, copii. Omul acela s-a dus la locul de joacă în recreație și și-a dat frîu liber. Michael avea nevoie să se așeze. A stat pe marginea patului apăsîndu-și ochii cu palmele. Continua să vadă scena. Era îngrozit pentru că știa că n-o să-i mai piară din minte imaginea aceea.

Emma s-a așezat speriată lîngă el, încercînd să-l maseze pe mușchii încordați ai umerilor.

– Nu înțeleg.

– Nici eu. Am descoperit cine era el. Un bolnav psihic. Mereu internat și externat de-a lungul vieții. S-a dus la școala în care făcuse primele clase înainte de a fi internat prima oară. O să mai descoperim amănunte, dacă mai au importanță.

– Cine? Despre cine vorbești?

– Despre un prăpădit. Un bolnav, demn de milă, dar cu un automat de calibrul 45 în mînă. Atunci ea a început să înțeleagă.

I s-a uscat gîtul.

– Oh, Dumnezeule!

– S-a dus la școală. Direct la locul de joacă. Puștii se jucau cu mingea și săreau coarda. Încă nu începuse ploaia. Așa că a deschis focul. Șase copii au murit. Alți douăzeci sînt la spital. N-or să supraviețuiască toți.

– Oh, Michael. L-a îmbrățișat și și-a lipit obrazul de-al lui.

– Apoi a plecat pur și simplu. Pînă a ajuns poliția acolo, el dispăruse. Cînd eu și McCarthy am ajuns acolo... Dar nu putea face descrierea, nu în fața ei. Nici el însuși nu suporta. Ne-am luat după urmele lăsate de mașină și am găsit-o la cîteva blocuri mai încolo. El era acolo, mînca în parc. Stătea pe o bancă în blestematul de parc și mînca un sandviș în ploaie. Nici nu s-a ostenit să fugă atunci cînd m-a văzut. A apucat pistolul și și-a băgat țeava în gură. Așa că n-o să aflăm niciodată motivul. Niciodată.

– Îmi pare rău. Nu-i venea să spună nimic altceva.

– Ar trebui să înțelegem. La dracu', șase puști morți și nu poți decît să pleci și să încerci să te convingi singur că tot nu ai fi făcut nimic.

– Dar tu nu te-ai dat deoparte, a murmurat ea. Asta e diferența, Michael. S-a uitat la el. N-ai fi putut să previi. Dar n-o să-ți spun că n-ai dreptul să suferi din cauză că n-ai putut împiedica asta. Așa ești tu.

– Tu ești obișnuită cu asta. Eu mă miram cînd tata venea uneori acasă și se închidea în sine. Apoi, cînd eram în pat, îi auzeam pe el și pe mama discutînd ore în șir.

– Şi tu poţi discuta cu mine.

A strîns-o lîngă el. Era atît de caldă, de proaspătă.

– Am nevoie de tine, Emma. Nu am vrut să te necăjesc. Dar am avut nevoie să mă sprijin pe cineva.

– De data asta, te-ai sprijinit pe mine. A ridicat gura spre a lui. Răspunsul lui a fost dur, aproape disperat. Dacă el avea nevoie să se descătuşeze de disperare prin pasiune, atunci ea era acolo pentru el. Nu se ştiuse capabilă de aşa ceva, dar a preluat controlul, l-a tras în jos cu ea, mîngîindu-l şi sărutîndu-l. Pînă acum el o iubise blînd, cu răbdare. Dar acum era altceva. Dacă pasiunea lui era sălbatică, a ei o egala. Dacă dorinţa lui nu suferea amînare şi a ei era la fel de nestăpînită.

De data asta ea o să alunge demonii pentru el.

S-a rostogolit peste el, cu el, i-a dat deoparte prosopul, îi făcea plăcere să-l conducă ea, să-i simtă trupul tremurînd, căldura, tensiunea. Fără ezitare, fără lacrimi, fără îndoieli. Îşi căuta la fel de mult propria plăcere, ca şi pe a lui, cu vîrfurile sensibile ale degetelor.

Pielea lui, pe care se răsfrîngea lumina, o ademenea să-i simtă gustul cu limba, cu săruturi prelungi.

Puterea, doar acum descoperită, o străbătea precum un fulger. El simţea cum pulsează la strîngerea ei. Aşteaptă, părea ea să-i spună. Lasă-mă să-ţi arăt. Lasă-mă să te iubesc. Şi-a împletit mîinile cu ale lui, alunecînd în jos pe trupul lui, producîndu-i fiori de plăcere, fierbinţi, înnebunitori, cu gura pe carnea lui. În ferestre bătea ploaia, sub el cearceaful se înfierbîntase. O ve-

dea cu părul ei lung, blond, ca un abur în jurul umerilor. Ochii ei întunecați s-au cufundat într-ai lui. El a strîns-o mai tare, coapsă lîngă coapsă. Dorința din el era de nesuportat, a tras de nasturii ei, voia să o vadă; era disperat să o simtă. Ea l-a mușcat de umăr cînd el i-a desfăcut bluza. Asta era o violență pe care o putea pricepe și accepta. Sălbăticie fără brutalitate. Agitația lui producea în ea o furtună la fel de mare. Erau pe același plan. Înțelegea acum că iubirea și dorința animalică se pot împleti.

Cînd el i-a smuls hainele, ea gîfîia ușor, dar nu pentru că s-ar fi predat. De unde să fi știut ea că toată viața nu așteptase decît să fie dorită așa cum era dorită acum? Cu disperare, cu exclusivitate, fără gînduri. Nici nu știuse că așteptase tocmai acest mod sălbatic de a simți totul cu nesăbuință.

El nu mai era blînd acum și-și dădea seama cît îi plăcea. Nu se mai controla, iar ea îl împingea să-și piardă mai tare controlul. Cînd și-a înfipt degetele în șoldurile ei, a intuit că nu era pentru el o ființă slabă și fragilă, asta însemna că o vrea pe ea, numai pe ea. S-a rostogolit deasupra lui, arcuindu-și spatele cu triumf și ușurare, primindu-l în ea. Primul orgasm cutremurător s-a răspîndit în ființa ei, dar n-a făcut-o să slăbească. Mîinile lui alunecau peste ea, apoi i le-a prins pe-ale ei. Cu degetele unite, au continuat mișcarea rapidă, demențială.

Chiar după ce l-a simțit explodînd în ea, a rămas

peste el, a continuat să ceară mai mult. Gura ei era nesătulă peste a lui, pînă cînd buzele lui au devenit mai răbdătoare și respirația lui s-a mai liniștit. Limba ei a alunecat pe gîtul lui acolo unde se simțea pulsul. El murmura ceva, zăpăcit și incoerent. Dar ea nu putea decît să geamă în timp ce îl simțea pe el din nou întărindu-se în adîncul ei.

Pe jumătate nebun, o strîngea de brațe cu degetele, acoperindu-i gura cu sărutări fierbinți, dureroase. Apoi s-a trezit că era sub el, iar trupul lui se afunda într-al ei.

Ea își înnodase membrele în jurul lui. Ochii îi erau deschiși, ațintiți într-ai lui. Ochii ei străluceau. Buzele începuseră să-i tremure.

Plăcerea îl invada în valuri, simțind cum trupul ei se înfioară la un nou orgasm. Apoi i-a văzut buzele mișcîndu-se încîntător.

A fost ultimul lucru pe care l-a observat înainte ca pasiunea să-l distragă de la orice altceva.

Capitolul 43

Emma era furioasă pe ea pentru că și acum continua să se uite peste umăr. Trecuse o săptămînă de cînd se dusese înapoi, în casa de pe plajă – de cînd Michael și Conroy stăteau cu ea în mod neoficial. O repetiție, se gîndea uneori, pentru viitorul în care începea acum să creadă. Dormitul cu el în pat, viața în comun, toate acestea nu o făceau să se simtă îngrădită. O făceau să se simtă ca niciodată, normală... și fericită.

Dar oricît de mulțumită era, Emma nu putea scăpa de *senzația* că era urmărită. Majoritatea timpului încerca să nu bage în seamă aceasta, să-și spună că e doar un alt reporter care caută un unghi nou. Alt fotograf cu teleobiective, căutînd să ia un instantaneu exclusiv. Ei n-o puteau deranja nici pe ea, nici în legătură cu ceea

ce construia împreună cu Michael. Ținea totuși ușile încuiate și pe Conroy cît mai aproape cînd era singură. Degeaba își spunea că nu era nimeni în afară de propriile ei fantome care nu voiau să se despartă de ea. Chiar și cînd se plimba pe Rodeo Drive în plin soare continua să simtă acea tensiune în ceafă.

Îi era mai degrabă rușine decît frică și parcă ar fi preferat să cheme o mașină cu șofer decît să conducă ea însăși.

Era jalnic acel complex al persecuției, și-a spus. Emma s-a gîndit la Katherine care ar fi ridicat sprînceana ei de psihiatră și ar fi scos exclamații pline de înțeles dacă i-ar fi comunicat toate acestea. Iar o lua razna biata Emma. Era urmărită. S-ar fi mirat să nu fi fost cineva în casă cînd ieșise ea afară. Dar zgomotele acelea ciudate de la telefon? Trebuia să fie ținut sub ascultare.

Cristoase! Și-a frecat tîmpla încercînd să rîdă. Faza următoare va fi cînd o să se uite noaptea sub pat. Apoi va intra sub un tratament pe viață.

Păi nu alesese ea să stea la Los Angeles? Avea nu numai un medic terapeut, dar și un antrenor de o bună bucată de vreme. Fusese îngrijorată de această contradicție din ea și se apucase atunci să se ocupe de un călugăr budist bătrîn de trei sute de ani.

Îi venea să rîdă. După ce a oprit la sala de spectacole, și-a luat aparatul de fotografiat. Călugării budiști or s-o refuze, cel puțin pînă cînd n-o să le ofere o plată

substanțială. Probabil că în sală deja era gata totul pentru festivitate și pentru prezentarea premiilor. O să fie ca odinioară, a reflectat. O să asiste la repetiții, o să facă poze.

Era un sentiment plăcut să știe că trecutul și viitorul ei puteau să se împletească într-un fel.

Cînd a ieșit din mașină, Blackpool i-a tăiat calea.

– Hei, bună din nou, Emma, fato.

Era furioasă că el reușise și acum să o facă să se crispeze. Fără o vorbă, a încercat să treacă pe lîngă el. Dar el i-a blocat mișcarea lipind-o de mașină cu aceeași ușurință cu care odinioară o prinsese în camera întunecată. Zîmbind, a mîngîiat-o cu un deget pe gît.

– Așa te porți cu un vechi prieten?

– Cară-te din drumul meu.

– Trebuie să înveți să fii mai bine crescută. A tras-o de păr destul de tare încît să o facă să geamă. Fețițele de bani gata, cînd cresc, sfîrșesc prin a fi prea răsfățate. Credeam că soțul tău ți-a băgat minți le în cap – înainte de a-l omorî tu.

Nu îi era frică, s-a gîndit, deși începuse să tremure. Era furioasă.

Furioasă la culme.

– Bastardule. Dă-te la o parte!

– Credeam că vrei să discutăm doar noi doi. Hai să ne plimbăm puțin. Continua să o tragă de păr.

Ea s-a dat ușor înapoi și l-a izbit cu aparatul, aflat în cutia lui, drept între picioare. Cînd el a revenit asupra

ei, ea s-a dat înapoi și a nimerit în alt om. S-a răsucit și era gata-gata să-l izbească drept în față pe Stevie.

– Potolește-te. El i-a ținut mîna înainte de a fi reușit ea să-l izbească în nas. Nu mă lovi. Nu sînt decît un sărman toxicoman care a venit să cînte la chitară. A strîns-o ușor de umăr. Sînt probleme?

Emma s-a uitat spre Blackpool. Își regăsise aerul obișnuit și stătea cu pumnii încleștați. Emma se simțea mîndră. Se apărase singură și încă foarte bine.

– Nu, nici o problemă. A pornit spre teatru cu Stevie.

– Ce era cu voi acolo?

– El a vrut să mă terorizeze. Zîmbea satisfăcută.

– Ești o amazoană în toată regula. Și eu care am vrut să joc rolul cavalerului salvator. Mi-ai luat pîinea de la gură.

– Oricum îl puneai jos, a rîs ea și l-a sărutat pe obraz.

– Nu știu. E mai puternic decît mine. Bine că te-ai descurcat tu singură. N-aș fi vrut să apar la televizor cu ochiul vînăt.

– Ba ai fi arătat chipeș și atrăgător. Și-a strecurat brațul sub al lui. Să nu-i spunem nimic lui tata.

– Bri are pumnii puternici. Blackpool ar ajunge în ghips.

– Nu mi-ar părea rău, a murmurat ea. Să așteptăm pînă după anunțarea premiilor.

– Niciodată n-am rezistat femeilor frumoase.

– Adevărat. Încă n-ai convins-o pe Katherine să te ia

de bărbat?

– Sînt pe cale. Intrînd în teatru, auzeau muzica de la repetiții. Rock-ul aspru, brutal, răbufnea prin pereți. Ea a rămas la Londra. Are prea mulți pacienți. Dar mă ține mult sub observație ca să vadă dacă mă descurc pe cont propriu.

– Și te descurci?

– E caraghios. Toți anii ăștia am luat droguri pentru că voiam să mă simt bine. Erau anumite lucruri pe care voiam să le uit. S-a gîndit la Sylvie și a suspinat. Dar cel mai mult pentru că voiam să mă simt bine. Cu drogurile n-am reușit niciodată asta, dar am continuat cu ele. În ultimii ani am început să-mi dau seama ce înseamnă viața atunci cînd o înfrunți direct. A rîs stingherit. Sună ca o declarație publică, oficială.

– Nu. Sună ca și cînd ai fi fericit.

El a rîs. Într-adevăr, era fericit. În plus, începuse să creadă că merită să fie așa.

– Tot mai sînt valoros, i-a spus cînd se îndreptau spre scenă. Singura deosebire e că acum mă pot bucura de asta.

L-a văzut pe tatăl său dînd un interviu în culise. Și el era fericit, s-a gîndit ea. Johnno era pe scenă hărțuindu-l pe P.M. care încerca să arate pozele bebelușului său oricărui tehnician pe care-l putea agăța.

Grupul de pe scenă făcea tocmai acum o pauză. Erau tineri, și-a dat Emma seama. Șase chipuri tinere, fără riduri, cu păr lung.

Ei erau *The Best New Group* (Cel Mai Bun Grup Nou). Simțea că sînt plini de vigoare și vedea, cu mîndrie, cum îl priveau din cînd în cînd pe tatăl ei. Cum de continuase să aibă succes o vreme atît de îndelungată? Ea își imagina că își puneau această întrebare. Era chiar atît de remarcabil? Putea fi noua generație emoționată, cucerită de muzica lor?

– Ai dreptate, i-a spus lui Stevie. Voi sînteți cei mai buni. Voi toți. Acum nu se mai gîndea la Blackpool. Nu mai privea înapoi peste umăr. Își putea permite ore în șir să facă poze, să vorbească despre muzică, să rîdă de anecdote vechi. Nici nu-i păsa să-și facă o intrare mai specială, să stea pe podium ca să vorbească unei săli de teatru pe jumătate goală. S-a așezat și a băut Coca-Cola nu prea rece în timp ce niște instrumentiști din mijlocul scenei cîntau melodii vechi de-ale lui Chuck Berry.

Numai P.M. plecase devreme la soția și la copilul lui.

– A început să îmbătrînească, a zis Johnno, așezîndu-se pe jos lîngă ea ca să cînte niște blues-uri la armonică. A aruncat o privire spre solista de șaptesprezece ani care devenise deja vedetă. Cristoase, noi toți am cam îmbătrînit. În curînd o să ne mai dai o palmă făcînd din noi niște bieți bunici.

– Atunci o să te punem la microfon stînd în balansoar.

– Ești obraznică, Emma.

– Am avut de unde lua lecții. Chicotind, l-a luat pe

după umeri. Uită-te pe scenă. Nu există alții care să supraviețuiască două decenii în iadul rock-and-roll-ului ca voi. Practic ați devenit un monument.

– Zău că ești obraznică, a decis el închizînd armonica. Atîta vorbărie despre împlinirile unor vieți, a mormăit.

– Sînt viguroși, nu? A rîs și l-a îmbrățișat. Johnno, ție nu-ți pasă de vîrstă. El a bombănit-o și a cîntat mai tare. În spatele lui, cineva îl acompania cu un bass.

– O să vezi tu cînd o să ajungi pe la cincizeci de anișori.

– Jagger e mai bătrîn. El a dat din umeri, crezînd în ispită.

– Dar nu-i așa de bun.

– Tu arăți mai bine.

– Adevărat, a zis el după o clipă de gîndire. Și eu n-am avut niciodată o slăbiciune pentru el.

– Întotdeauna. Apoi ea s-a pus pe chicotit. S-a apucat să cînte, improvizînd cuvintele pe măsură ce cînta. *„Știu toate blues-urile rock-and-roll. Aceste blues-uri vechi, atît de vechi. Dacă mi-a albit părul și-mi ceri să cînt din nou, îți spun să-mi dai pacé azi, mami, am reumatism. Am toate blues-urile rock-and-roll, îi am pe bătrînii mei rockeri."* L-a privit rîzînd: Am cîntat bine?

– A naibii de deșteaptă mai ești, nu?

– Păi ți-am spus. Am avut profesori buni.

El a continuat să cînte, iar ea s-a dus la marginea scenei ca să mai ia un instantaneu.

– O ultimă poză, înainte de a pleca. A făcut poza, a

schimbat unghiul și l-a fotografiat din nou. O să numească fotografia „Icoana Rock–ului". A rîs cînd el i-a spus din nou cît de neobrăzată era, apoi și-a pus aparatul în cutie. Vrei să-ți spun ce anume e rock-ul, Johnno,de pe poziția cuiva care nu cîntă, ci doar observă? El a privit-o atent, cu armonica în mînă. E ceva primitiv, agitat. Îndrăzneț și timorant. Este o tiflă care se dă vîrstei. O voce care-și răcnește mereu întrebările pentru că răspunsurile sînt continuu altele, diferite. A privit în sus și l-a văzut pe tatăl ei, care o asculta. L-a mîngîiat cu un zîmbet: Cei foarte tineri cîntă rock pentru că își caută un mod de a-și exprima furia sau bucuria, dorința și visurile. Rar, foarte rar, cineva reușește, are darul de a transfera toate aceste senzații și emoții în muzică. Cînd aveam trei ani, te observam pe tine – s-a uitat spre Brian – vă observam pe voi toți pe scenă. Habar n-aveam de armonie, ritm, percuție. Dar totul mi se părea magie. Si acum simt aceeași magie, Johnno, ori de cîte ori vă văd pe voi patru pe scenă.

El s-a jucat cu cercelul ei.

– Înțeleg acum de ce ai stat pe lîngă noi. Sărută-ne.

– Pe mîine, l-a sărutat ea zîmbind. O să-i învlngeți pe toți.

Era spre amurg cînd s-a îndreptat spre mașina ei. Mai ploase puțin în după-amiaza aceea. Străzile erau ude, iar aerul rece și încețoșat. Nu voia să se ducă acasă, în casa aceea goală. Michael avea de lucru pînă tîrziu. A pornit mașina și a dat tare radio-ul. O să se

distreze singură cîteva ore, o să se uite la clădirile luminate de pe străzi, o să se ducă poate pe plajă, la coline sau la canioane. Relaxată, mergea cu viteză moderată, lăsîndu-se scăldată în muzică. Nici nu se uita în oglinda retrovizoare așa că nu a observat mașina care venea pe urmele ei.

Michael stătea la birou și studia lista pe care o făcuse. Mai realizase o asociație de idei. Era o trudă dificilă, frustrantă, dar fiecare verigă îl aducea tot mai aproape de capătul lanțului. Jane Palmer avusese mulți bărbați. Ca să-i descopere pe toți putea să se străduiască o viață, s-a gîndit Michael. Dar îl satisfăcea unul din numele de pe listă. Ea folosise banii pentru a se muta din micul și mizerabilul ei apartament într-altul mai mare, dintr-un cartier din Chelsea, unde locuise din 1968 pînă în 1971, cînd își cumpărase un tovarăș de apartament, un cîntăreț renumit pe numele său Blackpool. Nu era oare interesant, se gîndea Michael frecîndu-și ochii încețoșați de oboseală, că în vreme ce familia McAvoy locuia pe colinele Hollywood-ului, Jane Palmer trăia în casă cu Blackpool? Același Blackpool care fusese la petrecerea din casa McAvoy în acea noapte de la începutul lui decembrie? O ciudățenie, și nu era probabil o simplă ciudățenie, se dovedea a fi

faptul că Jane nu menționase în carte acea legătură a ei. De ce? Scrisese în carte absolut toate numele care puteau avea cît de cît o semnificație, dar Blackpool care era pe la mijlocul deceniului '70 o vedetă de sine stătătoare, nu apărea nici măcar la o notă din josul paginii. Și asta pentru că nici unul dintre ei nu dorea să se facă vreo legătură între cei doi, a tras Michael concluzia. McCarthy și-a băgat capul pe ușă.

– Cristoase, Kesselring, tot îți mai faci de lucru cu chestia aia? Vreau ceva de mîncare.

– Robert Blackpool a fost amantul permanent al lui Jane Palmer din iunie '70 pînă în februarie '71.

– Păi să-i judece Dumnezeu.

– Îmi trebuie toate datele despre Blackpool, i-a vîrît Michael în mînă lui McCarthy un dosar.

– Și mie îmi trebuie carne ca să mănînc.

– O să-ți cumpăr un animal întreg, i-a zis Michael.

– Știi ceva, colega, cazul ăsta te-a făcut să-ți pierzi simțul umorului. Și pe mine m-a făcut să-mi pierd apetitul. Blackpool este o mare vedetă. Face reclamă la bere, pentru numele lui Dumnezeu! Doar n-ai de gînd să-l implici într-un caz vechi de douăzeci de ani.

– Poate că nu, dar am ajuns la opt nume acum. Și-a scos o țigară. Mi-a furat cineva sticla de Pepsi.

– Să chem poliția! McCarthy s-a aplecat spre el. Mike, te învîrtești prea mult în jurul cozii.

– Ești îngrijorat pentru mine, Mac?

– Îți sînt coleg, la naiba. Da, îți port de grijă și îmi

port și mie de grijă. Sîntem prea obosiți ca să facem ceva ca lumea.

– Mă pricep să-mi fac meseria, a spus pe o voce periculos de blîndă Michael, studiindu-și partenerul printr-un nor de fum. Era o atmosferă tensionată. McCarthy cunoștea greutățile din primii ani cînd Michael se angajase în poliție.

– Nu-ți sînt doar partener, ci și prieten, și-ți spun că n-ajungem la nimic bun dacă n-o lași mai moale cîteva ore.

– Știu cît de aproape sînt, a zis Michael încet, descleștîndu-și pumnii. Pentru mine nu e ca și cînd ar fi trecut douăzeci de ani, ci de parcă ar fi fost ieri și eu am urcat fiecare treaptă.

– Ca bătrînul tău.

– Da. Și-a pus coatele pe birou luîndu-și fața în mîini. Înnebunesc.

– Ești prea încărcat, puștiule. Încearcă să te destinzi.

Michael s-a uitat fix la hîrtiile de pe birou.

– O să-ți cumpăr o friptură și tu o să mă ajuți să continui cu Blackpool.

– S-a făcut. Vezi dacă mai ai și alte nume. Poate completezi meniul că Marilyn n-are decît pește.

– Mulțumesc.

Emma a oprit mașina și a privit spre casă prin ceața care se risipea. Nu-și propusese să se îndrepte spre acea casă. Era soare atunci, și-a amintit.

Ferestrele erau luminate acum. Deși nu putea vedea nici o mișcare înăuntru, se întreba cine locuia acolo. Oare în camera în care dormise ea era un alt copil? Sau acolo unde fusese pătuțul lui Darren? Spera să fie așa. Spera ca oamenii dinăuntru să nu trăiască nici o tragedie. În casa aceea fuseseră multe rîsete, veselie. Spera să fie din nou veselie. Probabil că Johnno o făcuse să se gîndească la asta cînd vorbise despre bătrînețe. Ea îi vedea mereu cum îi văzuse și în copilărie, nu ca pe niște bărbați care trăiseră aproape un sfert de secol în faimă și ambiție, cu succese și eșecuri. Dar ei toți se schimbaseră. Poate că mai mult se schimbase ea. Acum nu se mai simțea în umbra acelora care îi dominaseră viața. Era mai puternică pentru că își dovedise că ea însăși e un întreg, mai mult decît o parte din niște oameni pe care îi iubea foarte mult. A privit îndelung prin ceață la casa de pe colină și și-a dorit din inimă să o viseze, să deschidă ușa. Să poată sta acolo, să privească. Și atunci să vadă. A pornit mașina pe drumeagul îngust. În urmă cu șase luni n-ar fi simțit ceea ce simțea acum. Era bine, era grozav să nu-ți fie frică. Farurile au sclipit în oglinda ei retrovizoare atît de aproape, atît de rapid, încît au orbit-o. A ridicat instinctiv o mînă ca să-și umbrească ochii. O fi unul beat și tîmpit, s-a gîndit, și a căutat un

loc unde să tragă pentru a lăsa mașina din urma ei să o ia înainte. Cînd însă aceasta a izbit-o din spate, și-a încleștat automat mîinile pe volan. Totuși puținele secunde ale șocului au costat-o, căci virase periculos spre marginea drumului. S-a redresat și a auzit scrîșnetul roților pe pavajul ud. Inima îi bătea parcă în gît cînd a primit o nouă izbitură.

– Cretinule! Și-a șters cu mîna tremurătoare sîngele de pe buza lovită. Acum farurile o orbeau din nou și impactul următoarei izbituri a făcut-o să simtă cum scaunul îi intra în oase. Nu mai avea timp de gîndire, nici de panică. Aripa din spate a mașinii ei se freca de metalul celeilalte în timp ce derapa. Mașina din spate dădea înapoi în timp ce ea lupta împotriva derapajului. A văzut copacul, un stejar mare, înfrunzit, și a făcut tot ce a putut ca să răsucească volanul spre dreapta. S-a concentrat cu efort să facă un fel de ocol în formă de „S", încetinind viteza. El a revenit. Vedea luciul mașinii lui înainte de a fi din nou orbită de faruri. Știa că urmează impactul, totuși a scos un țipăt. Omul acela nu era beat. Și nici tîmpit. Teroarea ascunsă în creierul ei s-a făcut iar simțită. Cineva încerca s-o omoare. Nu era închipuirea ei. Nu era spaimă nejustificată, era adevărat. Vedea farurile, auzea scrîșnetul metalului frecat de metal, roțile care derapau. Mașina venea acum dinspre stînga ei, încerca s-o răstoarne. Ea țipa, dar s-a înscris în curba următoare. N-o să se predea. A încercat să-și adune gîndurile. Mașina aceea era mai

mare și mai rapidă decît a ei. Iar urmăritorul e întotdeauna avantajat față de cel urmărit. Drumul croit printre coline nu-i dădea posibilitatea să se eschiveze, nu putea decît s-o ia înainte sau să se prăbușească. El se apropia iar. Vedea silueta întunecată a mașinii, apropiindu-se mai tare, tot mai tare, ca un păianjen înspre victima prinsă în plasă. Știa că în orice clipă el o putea izbi și ar fi făcut-o să se zdrobească căzînd peste marginea drumului. În disperare, a tras mașina spre stînga, surprinzîndu-l prin ofensivă. Asta i-a acordat ei o clipă de răgaz sau ceva mai mult. Dar el se apropia iar, vedea farurile venind din cealaltă direcție. Cu o rugăciune, a încercat ultima șansă și a apăsat pe accelerator. Mașina care venea din față a virat cu frînele scrîșnind, claxonînd. Ea a zărit luciul mașinii din spate, care vira înapoi spre dreapta cu o viteză periculoasă.O secundă; era singură la curba următoare. Apoi a auzit izbitura. Ecoul ei se împletea cu propriile ei țipete cînd s-a îndepărtat în goană pe drumul în pantă spre luminile Los Angeles-ului.

McCarthy avusese dreptate. Nu numai că Michael se simțea mai bine după ce mîncase ceva și făcuse o pauză de o oră, dar acum gîndea mai corect. Ca polițist din a doua generație, beneficia nu numai de propriile relații,

ci și de cele ale tatălui lui. L-a sunat pe amicul lui Lou de la serviciul „Imigrări", pe propriul lui cunoscut de la Administrația Vehiculelor cu Motor, a folosit numele tatălui lui ca să sune la FBI și a vorbit personal cu inspectorul Carlson de la Londra. Nimănui nu-i făcea plăcere să fie deranjat în afara programului de serviciu, dar el se baza pe propriul farmec.

– Știu că nu e regulamentar, inspectore, și-mi cer scuze. Oh, Doamne, am uitat total de diferențele de fus orar. Iertare. Da, aș avea nevoie de niște informații mai confidențiale. Robert Blackpool. Da, acel Blackpool. Vreau să aflu cine era înainte de 1970, inspectore. Aș putea corela niște date. Și-a notat pentru sine să ia legătura și cu Pete Page. Tot ce găsiți. Nu știu dacă ajung undeva. Dar dumneavoastră o să fiți primul... A tăcut brusc cînd a văzut-o pe Emma intrînd în goană, cu ochii sticloși, cu sînge la tîmplă.

– Te rog. Ea s-a prăbușit într-un fotoliu din fața biroului lui. Cineva încearcă să mă omoare.

A închis telefonul fără a-i mai spune o vorbă inspectorului Carlson.

– Ce s-a întîmplat? S-a apropiat și i-a luat fața între palme.

– Pe un drum sus, la coline... o mașină... a încercat să mă răstoarne.

– Unde te-ai lovit? O cercetă dacă nu are vreo fractură. Ea auzea alte voci. Se îngrămădeau în jurul ei. Un telefon suna, suna, suna. Luminile dispăreau. Ca-

mera venea spre ea înainte de a aluneca de pe fotoliu. Pe capul ei era o cîrpă. Rece. A gemut și a deschis ochii.

– Ești bine, i-a spus Michael. Ai avut un scurt leșin. Bea puțin de-aici. E apă. Ea a sorbit, lăsîndu-și capul sprijinit de brațul lui. Îi simțea mirosul – săpunul ei de-acasă și transpirația lui. Era iar în siguranță.

– Vreau să mă așez.

– Perfect. Mișcă-te cu grijă.

S-a uitat în jur, ca să localizeze unde era. Într-un birou. Biroul tatălui lui, s-a gîndit ea. Îl mai văzuse cînd venise să afle unde lucra Michael. Fusese foarte încărcat. Covorul era maroniu, pereții de sticlă. Acum jaluzelele erau trase. Biroul era ordonat. Pe el era o fotografie a soției sale. Mama lui Michael. A privit în jur și a văzut un alt bărbat, subțirel, chel.

– Scuzați-mă, sînteți partenerul lui Michael?

– McCarthy.

– Ne-am mai întîlnit acum cîteva zile. El a dat din cap. O fi suportat ea o comoție, dar tot era lucidă.

– Emma, spune-mi ce s-a întîmplat.

– Am crezut că a fost doar o închipuire.

– Ce?

– Faptul că mă urmărea cineva. Mai pot bea niște apă?

– Sigur. Pentru că ei îi tremurau mîinile, a ajutat-o el. Cine te urmărea?

– Nu știu. Înainte de a pleca de la Londra eu...

poate că doar îmi închipuiam.

– Spune-mi.

– Mi se părea că mă urmărea cineva. S-a uitat spre McCarthy, așteptînd să vadă la el îndoiala sau amuzamentul. Dar el se mulțumea s-o asculte. Eram aproape sigură de asta. După atîția ani cu body guards, îți dai seama de așa ceva. Știi, pur și simplu, că e cineva.

– Bine, a zis Michael. Continuă.

L-a privit recunoscătoare că o înțelegea. El nu avea niciodată nevoie de explicații.

– Cînd am ajuns la New York, am văzut pe cineva supraveghind locuința. Eram convinsă că tata angajase pe cineva să aibă grijă de mine. Cînd l-am întrebat, a spus că nu a angajat pe nimeni, așa că m-am convins că mi s-a părut. În prima noapte cînd m-am întors de la piață, o mașină m-a urmărit pînă acasă.

– Nu mi-ai spus.

– Am vrut, dar...Cînd te-ai întors erai foarte obosit. Și apoi am uitat într-un fel. Nu-mi plăcea să cred că sînt pe cale să înnebunesc. Mi se părea că cineva intrase în casă cît timp lipsisem eu, că telefonul scotea tot felul de zgomote. De parcă ar fi fost pus sub urmărire. Și-a închis ochii. Comportament paranoic tipic.

– Nu fi proastă, Emma. Ei îi venea să zîmbească. Niciodată n-o lăsa să-i fie milă de ea.

– Nu pot dovedi, dar simt că există o legătură cu ceea ce s-a întîmplat în noaptea asta.

– Acum putem discuta despre asta? O lăsase să își

revină, iar mîinile ei nu mai tremurau și scăpase de privirea aceea sticloasă.

– Da. A inspirat adînc și a povestit tot ce-și putea aminti în legătură cu incidentul de pe drum. Eu mi-am continuat fie ce-o fi drumul, a terminat ea de povestit. Nu știu dacă a fost rănit cineva. Venise cealaltă mașină. Eu am plecat doar și aproape că am uitat de mașina aia pînă am ajuns aici.

– Ai făcut ce trebuia. Vezi ce-i cu mașina ei, i-a spus lui McCarthy. Emma, l-ai văzut pe șofer?

– Nu.

– Mașina?

– Da. Calmă, a dat din cap. Am încercat să văd cît de multe amănunte. Era albastră sau neagră – nu sînt sigură. Era mare, dar nu mă pricep la mărci. Nu era o mașină atît de mică cum e a mea. Putea fi un...Cadillac sau un Lincoln. Avea număr de Los Angeles, M.B.E., astea cred că erau literele, dar din cauza ceței n-am văzut numerele.

– Grozav totuși. A sărutat-o. O să te trimit la spital.

– Nu-i nevoie de spital.

– Ai un cucui mare la cap, i-a dus el degetele la tîmplă.

– Nici nu-l simt. Nu vreau la spital, Michael. Sînt sătulă de spitale pentru toată viața.

– Bine. O să găsim pe cineva să te ducă acasă și să rămînă cu tine.

– Tu nu poți?

– Eu trebuie să lucrez, a început tocmai cînd venea McCarthy.

– Ești o șoferiță dată naibii, domnișoară McAvoy.

– Emma, i-a spus ea. Mi-era prea frică și a trebuit.

– Mike, am nevoie de tine un minut.

– Stai acolo. N-o să dureze, i-a spus Emmei ridicîndu-se. Văzuse după fața colegului că era ceva și a închis ușa după el.

– Nu știu cum de-a reușit să scape întreagă. Mașina arată de parcă ar fi participat la „Derbiul demolării". Am trimis un tip să caute pe la spitale înainte de a mă uita la mașină. Tocmai a fost anunțat un accident cu o ciocnire de mașini pe coline. Tipul din Cadillac-ul ultimul model este Blackpool, a zis văzînd cum Michael își îngustează ochii. E în comă.

Capitolul 44

– Sigur ești pregătită pentru asta? a studiat-o atent Johnno pe Emma aflată în josul scărilor.

– Nu se vede? S-a răsucit lent ca un manechin. Rochia albastră îi lăsa umerii goi și avea un decolteu adînc în spate, pînă la talie. Era presărată cu paiete strălucitoare. Părul îi era aranjat cu măiestrie în ondulеuri prinse cu două agrafe strălucitoare. Își pusese la reverul jachetei argintii broșa pe care i-o dăduse el.

– Mai bine nu mă pronunț asupra felului în care arăți. Totuși s-a apropiat și i-a pus ușor degetul pe rana de la tîmplă, camuflată acum cu fond de ten. Nu ți-a fost prea ușor în ultimele zile.

– Dar s-a terminat. S-a dus spre masă ca să-i toarne un pahar de vin. A șovăit o clipă, apoi și-a turnat unul și ei. Blackpool nu-mi mai poate face nici un rău

de pe patul spitalului. I-a dat paharul lui Johnno. Știu că Michael crede că e implicat în uciderea lui Darren, dar n-o să putem fi siguri pînă n-o să iasă din comă – dacă o să iasă. Am încercat să refac imaginea lui din camera lui Darren în noaptea aia, dar nu-mi pot aminti.

– Mai era și altcineva acolo, i-a spus el.

– Nu de aceea am fost eu urmărită atîta prin oraș?

El a zîmbit cu paharul în mînă.

– Nu cred că trebuie să mă machiez pentru Michael.

Ea a pus jos paharul puțin ametită și și-a luat geanta de seară.

– N-ai de ce să te machiezi. Și el o să vină aici dacă o să poată. Ești pregătit?

– Așa o să fiu întotdeauna. I-a oferit, formal, brațul și a condus-o pînă la limuzina care o aștepta.

– Nu încerca să joci cartea timidității, a retragerii, cu mine. Eu știu că nimeni nu iubește mai tare decît tine lumina reflectoarelor. Era destul de adevărat. El s-a așezat pe scaunul comod, încîntat de mirosul de piele și de flori proaspete. Dar era îngrijorat.

– Credeam că-l cunosc pe bastardul ăla, a zis ca pentru sine. Nu-mi era prea drag, dar credeam că-l cunosc. Cea mai mare tîmpenie a fost că l-am ajutat să scrie primul lui șlagăr.

– N-are rost să-ți faci mustrări de conștiință acum.

– Dacă a fost implicat cu Darren... Și-a mai luat o țigară dînd din cap.

– O să vedem. Și-a pus o mînă peste a lui. O să iasă totul la iveală. Jane a fost implicată și Blackpool.

Nu trebuie decît să ne obișnuim cu ideea asta.

– Pentru Bri e groaznic. De parcă i s-ar întîmpla același lucru a doua oară.

– Acum e mai puternic. Toți sîntem mai călițI.

El i-a dus mîna la gură.

– Să știi că dacă îl lași pe Michael, o să-mi revizuiesc... stilul.

Ea a rîs și a ridicat telefonul care începuse să sune.

– Bună, Michael. Johnno o privea cum zîmbește.

– Da, stau aici și reflectez la propunerea unui bărbat incredibil de atrăgător. Nu, Johnno. A pus o mînă pe receptor. Michael vrea să afli că are cunoștințe la Departamentul Vehiculelor cu Motor și că-ți poate face viața iad.

– O să merg cu autobuzul, s-a hotărît Johnno.

– Da. La patru mergem la teatru. Probabil că deja a început ceremonia decernării premiilor.

– Păcat, nu mă pot duce, i-a spus Michael. A privit spre sala de terapie intensivă de la spital. Dacă se schimbă lucrurile, o să vin să ne întîlnim.

– Nu-ți face probleme.

– Ție ți-e ușor să spui, dar eu pierd șansa de a mă plimba cu limuzina și de a-mi freca și coatele de cei bogați și faimoși. Dacă te măriți cu mine, o dată pe săptămînă tot o s-o fac.

– Perfect.

– Ce e perfect? a întrebat-o, tocmai cînd l-a zărit pe doctor pe coridor.

– O să mă mărit cu tine.

– Poftim? Şi-a trecut o mînă prin păr.

Ea a rîs ca o nebună, uitîndu-se la Johnno şi strîngîndu-i mîna.

– Nu auzi bine?

– Nu, eu... La naiba, stai puţin. A pus o mînă pe telefon ca să nu se audă şi l-a ascultat pe doctor. Emma, acum trebuie să plec. A ieşit din comă. Ascultă, să nu uiţi unde am rămas cu convorbirea. Bine?

– Nu, n-o să uit. A închis cînd Johnno scotea dopul de la şampanie.

– Te pot invita acum?

– Hmmm? Oh, da, da. Aiurită, se uita la paharul pe care i-l întindea el. A fost atît de simplu.

– Aşa trebuia să fie. Cam emoţionat, a ciocnit uşor paharul de-al ei. El este cel mai norocos dintre oameni.

– S-ar putea să meargă. A sorbit, lăsînd băutura să-i înţepe limba. O să facem noi să fie bine. Visătoare, s-a aşezat mai comód, fără a se mai gîndi la Blackpool.

Michael însă se gîndea la omul din faţa lui. Stătea la capătul patului şi îl studia pe cel care încercase să o ucidă pe Emma. Avea mutra zdrobită. Dacă o să fie salvat, îi vor trebui o grămadă de operaţii estetice. Nu avea şanse prea promiţătoare de a supravieţui din pri-

cina organelor interne atinse grav în timpul coliziunii.

Puţin îi păsa lui Michael dacă avea să trăiască sau să moară. Nu-i trebuiau decît cinci minute.

Era în posesia raportului asupra lui Blackpool. Nu era complet, dar spunea destul. Omul care plutea la limita conştienţei în salonul de terapie intensivă se numea în realitate Terrance Peters. Avea un palmares bogat de tinereţe care consta în furturi mărunte, acte de vandalism, afaceri şi jafuri, înainte de a-şi schimba numele şi a-şi încerca norocul cîntînd prin cluburi. Se dusese să-şi piardă urma la Londra şi, deşi fusese bănuit de participare la jafuri, reuşise întotdeauna să nu fie dovedit ca atare.

Soarta lui luase o nouă întorsătură cînd se încurcase cu Jane Palmer. Cu-atît mai rău, s-a gîndit Michael. Au fost necesari douăzeci de ani, porc nenorocit, dar te-am găsit.

– N-o să fie în stare să vorbească, i-a atras atenţia doctorul. Trebuie să-şi mai revină.

– O să-l reţin puţin.

– Nu vă pot lăsa singur cu el.

– Perfect. Tot îmi trebuie un martor. S-a apropiat de pat. Blackpool. Acesta a clipit de mai multe ori. Blackpool, vreau să vorbesc cu tine despre Darren McAvoy.

Blackpool a deschis iar ochii. Vederea îi era înceţoşată şi părea că are ace de gheaţă în cap.

– Eşti poliţist?

– Da.

– Du-te dracu'. Mă doare.

– Îți dau o șansă. Ești într-o situație foarte proastă, omule. Îmi spui și plec.

– Vreau un doctor.

– Sînt doctorul West, domnule Blackpool. Sînteți...

– Scoateți-l de aici pe bastardul ăsta.

Fără a-l băga în seamă, Michael s-a aplecat asupra lui mai tare.

– E un moment potrivit să te spovedești, să-ți liniștești conștiința.

– N-am așa ceva. A încercat să rîdă, dar n-a reușit decît să geamă.

– Atunci poate că vrei să o transferi asupra altcuiva. Știu despre tine, cum ai pus la cale răpirea băiatului.

– Ea și-a reamintit? Cum Michael nu i-a răspuns, el a închis ochii. Cu toată durerea, ura și furia nu-l părăseau. Crede că tîrfa aia o să-și amintească doar de mine, dar de el nu? Și cînd te gîndești că mi-a spus că o să fie o trebușoară cu duhul blîndeții. Luăm puștiul, cerem răscumpărarea. Lui nici nu-i trebuiau banii. După aia, cînd a ieșit ce-a ieșit, el n-a trebuit decît să plece. Mi-a spus să șterg eu urmele. Ca și tipul din bucătărie care a comandat pizza. Tot ce trebuia eu să fac era să nu-l implic pe el, să-mi țin gura ca să am orice-aș fi dorit.

– Cine? a întrebat Michael. Cine era cu tine?

– Mi-a dat totuși zece mii de lire. Nu ca milionul pe care l-am fi cerut pentru puști, dar o sumișoară bună totuși. Numai ca să tac și să-l las pe el cu restul. Puștiul era mort, iar fata nu-și amintea nimic. Era traumati-

zată, zicea el. Mica Emma era prea traumatizată pentru a-și aminti. Nimeni n-avea să afle vreodată și el a avut grijă să facă ceva din mine. Pe contul lui McAvoy. A rîs iar, căutînd să-și recapete suflul.

– Acum trebuie să-l lăsăm, detectivule.

– Un nume, la dracu'. Dă-mi un nume. Cine a pus totul la cale?

Blackpool a deschis iar ochii. Erau roșii, apoși, dar încă maliţioși.

– Du-te dracului.

– O să mori pentru asta, i-a zis printre dinţi Michael. Fie în patul ăsta, fie gazat, frumos și pe cale legală. Dar o să mori. Poţi muri singur sau îl poţi lua și pe el cu tine.

– O să-l dobori și pe el?

– O s-o fac eu personal.

Cu un zîmbet, Blackpool și-a închis iar ochii.

– A fost Page. Pete Page. Spune-mi că o să ne revedem în iad.

Emma învăţase pe de rost amplasamentul scenei. Realizase rapid că trebuia să iasă prin una din ușile din dreapta și să se ducă la microfon.

– Sînt nervoasă, i-a spus lui Bev. E o prostie. Tot ce am de făcut e să stau aici, să citesc fișele și să înmînez premiile.

– Să sperăm că lui taică-tău și lui Johnno. Hai la vestiar. Ei sînt prea ocupați ca să-l folosească.

– O să înceapă în zece minute, a zis Emma uitîndu-se la ceas. Nu te duci în sală?

– Încă nu. Doamne, Annabelle.

Emma a înjurat în gînd pentru că nu-și adusese aparatul de fotografiat. Era jale, Lady Annabelle în mătase roz aprins presărată cu decorații metalice și cu bebelușul.

– Lasă. El e aproape decent. Îl luase pe tînărul Samuel Ferguson ca să-l legene. O să mîncăm repede și o să ne schimbăm. Nu l-am putut lăsa cu bona. N-ar fi fost frumos să stea o noapte fără tăticul lui. Emma s-a uitat la ochișorii somnoroși ai copilului.

– Nu cred că o să realizeze.

– Îi trebuie doar un pui de somn. L-a pus pe sofa. Vrei să ai grijă de el cîteva minute? Trebuie să-l găsesc pe P.M.

– Putem sta amîndouă, a murmurat Bev, aplecîndu-se pentru a mîngîia capul copilului.

– N-o să lipsesc mai mult de zece minute, a zis șovăitor Annabelle din ușă. Dacă se trezește...

– O să ne ocupăm de el, i-a promis Bev.

După o ultimă privire, Annabelle a închis ușor ușa în urma ei.

– Cine și-ar fi imaginat-o pe zăpăcita de Lady Annabelle ca pe o mamă devotată? a zîmbit Emma.

– Copiii te fac să te schimbi. Bev stătea pe brațul sofalei și îl privea pe Samuel dormind. Am vrut să pot

vorbi singură cu tine.

– Nu-i cazul să te îngrijorezi, a zis Emma ridicînd automat o mînă la rana de la tîmplă.

– Nu-i vorba numai despre asta, a dat Bev din cap. Mai e și altceva. Nu știu ce părere o să-ți faci despre asta. A respirat profund. Brian și cu mine o să avem un alt copil.

Emma s-a holbat la ea cu gura căscată.

– Un copil?

– Știu. Și pe noi ne-a luat prin surprindere, deși am tot încercat. Și-a dus o mînă la păr. După atîta timp – e o nebunie, probabil. Am aproape patruzeci și doi de ani.

– Un copil, a repetat Emma.

– Nu ca să-l înlocuiască pe Darren, a zis repede Bev. Nimeni nu-l poate înlocui. Și nu că nu te-am iubi pe tine, cît se poate de mult, dar...

– Un copil! Rîzînd, Emma a luat-o în brațe pe Bev. Oh, sînt încîntată, sînt fericită pentru tine. Pentru mine. Pentru noi toți. Pe cînd?

– Pe la sfîrșitul verii. S-a dat ușor înapoi să o vadă pe Emma la față. Lacrimile îi apăruseră în ochi. Noi ne temeam că asta te va deranja.

– Deranja? Emma și-a trecut mîna peste obraji. De ce?

– Amintirile vor reveni. Brian și cu mine va trebui să luptăm cu ale noastre. Eu nu credeam că o să mai vreau un alt copil, dar, Emma, pe acesta îl vreau teribil. Îl doresc și pentru mine și pentru Bri, da... Știu cît l-ai iubit tu pe Darren.

– Noi toți l-am iubit. Așa cum făcuse în urmă cu mai bine de douăzeci de ani, și-a pus o mînă pe burta lui Bev. De pe acum îl iubesc și pe acest copil. El o să fie frumos, puternic, sănătos. Tocmai cînd termina de vorbit s-au stins luminile. Spaima ei instinctivă a făcut-o să-i caute mîna lui Bev.

– Nu-i nimic, a zis Bev. Or să o repare într-un minut. Eu sînt aici, cu tine.

– Sînt bine. Trebuia să aibă cîștig de cauză și în această problemă, și-a spus. Să învingă hidoasa, oribila frică de întuneric. Poate că sînt doar reflectoarele din culise. Mă duc să văd ce se întîmplă.

– Merg și eu cu tine.

– Nu. A făcut un pas spre ușă. O vedea greu. Doar o umbră în întuneric. Un foșnet a făcut-o să tresară. Bebelușul se mișca probabil, și-a spus, dar i se uscase gura. Nu existau monștri, iar ei nu-i era frică de întuneric. A găsit clanța ușii, dar în loc să se simtă ușurată, îi creștea sălbatică, irațională, teama. Se vedea deschizînd ușa. Deschizînd ușa și privind înăuntru. Copilul țipa. Zăpăcită, încercă să-și dea seama dacă era vorba de copilul din spatele ei sau de acela rămas în mintea ei.

Și-a retras instinctiv mîna. N-o să deschidă ușa. Nu voia să vadă. În creierul ei mintea îi funcționa într-un ritm muzical. Un cîntec vechi, unul pe care nu-l putea uita. Nu ești în vis, și-a spus Emma. Ești cît se poate de trează. Așteptase aproape o viață ca să vadă ce era dincolo de ușă.

Cu degetele țepene, a deschis ușa, în realitate, dar

și în mintea ei. Și atunci a aflat.

– Oh, Dumnezeule!

– Emma. Bev, cu copilașul în brațe, a întins mîna. Ce este?

– A fost Pete.

– Ce? Pete este în sală?

– El a fost în camera lui Darren.

– Ce tot spui? Bev o strîngea pe Emma de braț.

– El era în camera lui Darren în noaptea aceea. Cînd am deschis ușa, el s-a întors și s-a uitat la mine. Altcineva îl ținea pe Darren, făcîndu-l să țipe. Pe acela nu-l cunoșteam. Pete mi-a zîmbit, dar simțeam că e furios. Eu am fugit. Copilul plîngea.

– Samuel plînge, a murmurat Bev. Nu e Darren, Emma. Vino și stai jos.

– Pete a fost. Cu un geamăt și-a apăsat fața cu mîinile. L-am văzut.

– Speram că nu o să-ți amintești.

Cînd și-a luat mîinile de la față, l-a văzut pe Pete în prag. Avea o lanternă într-o mînă. Și în cealaltă mînă un pistol.

Strîngînd mai tare bebelușul, Bev a privit fix la umbra bărbatului din prag.

– Nu înțeleg. Ce se petrece?

– Emma e extenuată. Pete vorbea calm, cu ochii în ochii Emmei. Ar fi mai bine să vii cu mine.

Asta nu, și-a spus Emma. N-o să se mai întîmple din nou. Fără măcar să gîndească s-a repezit la el. Lanterna i-a zburat din mînă trimițînd raze în arcuri ne-

bunești pe pereți și tavan.

– Fugi! a țipat ea spre Bev. Ia copilul și fugi. Găsește pe cineva. El o să-l omoare. Se zbătea, lupta, în timp ce Pete încerca să pună mîna pe ea. Nu-l lăsa să omoare încă un bebeluș. Du-te după tata.

Cu copilașul urlînd, Bev a fugit uluită spre scară.

– E prea tîrziu, a zis Emma cînd Pete a apucat-o de picior. Or să te prindă. În orice secundă ei pot veni aici.

Reflectoarele începuseră să se aprindă pe scenă. Se apropiau în fugă oameni țipînd. El o tîra disperat înainte. Emma a încetat să se zbată simțind țeava pistolului sub maxilar.

– Ei știu că tu ești.

– Ea nu m-a văzut, a mormăit el. Era întuneric. Nu poate fi sigură. Trebuia să creadă asta – trebuia. Altfel totul se termina.

– Ea știe. Emma a tresărit cînd el a tîrît-o pe treptele dintre două paliere. Acum toți știu. Ei vin, Pete, s-a terminat.

– Nu, nu se poate. Muncise din greu, pusese totul prea bine la punct. Eu spun cînd se termină. Eu știu ce să fac. Eu pot aranja totul.

Ei erau acum deasupra și în spatele scenei. Jos, undeva departe, ea reușea să zărească luminile și confuzia. El a apucat-o strîns de păr.

– Dacă țipi, te împușc. Avea nevoie de timp de gîndire. Derutat, continua să o tîrască. Ea se împleticea și cînd el a tras-o în sus, Emma a scos broșa de la jachetă și a lăsat-o să cadă. El a zărit un lift pentru marfă și a

băgat-o acolo. Trebuia să cîștige timp, timp.

De fapt ar fi trebuit să fie atît de simplu. În întuneric, cît timp lumea încă nu s-ar fi dumirit, el ar fi reușit s-o găsească. Și acum avea în buzunar pilulele pe care fusese hotărît să o oblige să le înghită. Ar fi fost simplu, fără nici o agitație.

Dar nimic nu fusese ușor.

Nici acum, nici prima dată.

– De ce? Emma zăcea pe jos pentru că avea rău de înălțime. De ce i-ai făcut ce i-ai făcut lui Darren?

– Nimeni nu avusese intenția să-i facă rău. Era plănuit doar ca un efect publicitar, i-a spus scăldat în sudoare.

– Ce? a scuturat ea din cap ca să priceapă.

– Mama ta mi-a dat ideea. A privit-o. N-avea să-i dea prea mult de furcă. Era mai albă ca hîrtia. Întotdeauna avusese rău de înălțime.

Cum de nu se gîndise înainte?

Primul act putea să fi început. Spectacolul trebuia să aibă loc, s-a gîndit. Aparența era pe primul loc. În timp ce milioane de oameni din țară priveau la imaginea standard a industriei de discuri, în dosul scenei, cîțiva paznici nedumeriți o căutau pe Emma. Aici, sus, el va dispune de timp de gîndire. O să facă un plan. Liftul s-a clătinat și s-a oprit.

– Ce tot spui acolo?

– Jane – ea mereu ne pistona pentru bani mai mulți, amenința cu povești peste povești pe care le-ar fi publicat în presă. La început mă îngrijorase, dar apoi am

înțeles că publicitatea în legătură cu tine însemna o mare sporire a vînzării discurilor. A tras-o în sus. Ei îi era greață și se simțea lipicioasă din cauza transpirației reci. Ținînd-o de gît cu brațul, el o tîra spre o altă scară. Era absolut necesar să-l facă să vorbească în continuare. Trebuia să-și învingă slăbiciunea și frica. Bev se salvase cu bebelușul. Cineva o s-o caute și pe ea. Lui nu-i mai păsa acum nici dacă ar fi țipat. N-ar mai fi auzit-o nimeni. A văzut o ușă deschisă și a împins-o pe acoperiș. Vîntul o izbea drept în față, îi bătea prin păr. Și ei i se clarifica mintea.

– Vorbeam despre Darren. Avea ochii ațintiți într-ai lui în timp ce se dădea înapoi. Soarele încă nu apusese. O parte a minții ei se întreba cum de putea fi încă zi cînd ea trăise în întuneric atîta vreme. Vreau să aflu de ce... Ajunsese pînă la margine și-i venea amețeală la priveliștea de dedesubt. S-a uitat la el, clănțănind din dinți. Spune-mi ce căutai în camera lui Darren.

Ar putea reuși s-o convingă. Și pe sine. Fusese gata să-și piardă controlul o clipă, dar simțea că își revine. O să găsească o cale.

– O vreme totul a fost perfect. Apoi s-au ivit tot felul de neînțelegeri interne în cadrul grupului. Aveau toți nevoie de ceva care să-i cutremure. Jane venise la mine cu Blackpool. Cu ajutorul meu voia să facă din el o vedetă mai mare decît Brian. Dorea și ea o cotă parte. Se îmbătase tare. Și-a fluturat mîna. Mi-a oferit o soluție. Am pus la cale răpirea lui Darren. Presa s-ar fi repezit să înghită momeala. Simpatia care ar fi urmat ar

fi dus la o vînzare grozavă. Formația s-ar fi adunat din nou. Blackpool și Jane ar fi păstrat banii de răscumpărare și toată lumea ar fi fost fericită.

Acum ei nu-i mai păsa de înălțime sau de pistol. Cu vîntul fluturîndu-i părul și cu soarele bătîndu-i în spate, s-a uitat fix la el.

– Încerci să-mi spui că fratele meu a fost ucis pentru mărirea vînzării de discuri?

– A fost un accident. Blackpool a fost prea stîngaci. Tu ai intrat înăuntru. A fost un nenorocit de concurs de împrejurări.

– Un concurs de împrejurări... Emma a început atunci să răcnească tare și prelung, izbindu-l cu toată forța de care era capabilă.

Capitolul 45

Toți cei din culise se găseau în plin haos cînd a năvălit acolo Michael. În public izbucniseră ropote de aplauze în momentul în care fusese anunțat un alt premiat.

– Unde este Emma?

– El a luat-o. Bev era atîrnată de brațul lui Brian. Încă nu-și regăsise suflul după goana prin sală cu copilașul în brațe. El avea un pistol. Ea l-a reținut pentru ca eu să pot lua copilul de acolo și să mă duc după ajutor. Pete, a zis ea încă zăpăcită. Pete a fost.

– N-au trecut decît cîteva minute, i-a spus Brian. Paza e pe urmele lui.

– Să fie pusă pază peste tot în clădire, i-a ordonat Michael lui McCarthy. Mai cheamă întăriri. Trebuie să cercetăm toate etajele în amănunțime. Pe unde s-o

iau? Potrivindu-şi arma, s-a îndreptat în jos pe coridor. I-a arătat insigna unui paznic în uniformă.

– La etajul ăsta am căutat. N-a venit el pe scenă nici cu ea, nici fără ea. Credem că a luat-o în sus.

– Îmi trebuie doi oameni. Michael a pornit-o pe trepte lipit de perete. Auzea muzica din spatele lui. Pe măsură ce urca, muzica devenea un fel de ecou. Avea palmele umede. Ajuns la primul palier, şi-a strîns mai tare arma. Auzind tropăieli pe scări, s-a răsucit rapid, dar a înjurat văzîndu-i pe cei patru bărbaţi care veneau.

– Duceţi-vă înapoi.

– E şi a noastră, a zis Brian.

– N-am timp de explicaţii. Aplecîndu-se, a ridicat de jos broşa de argint în formă de pasărea Phoenix. E a Emmei?

– A purtat-o în seara asta, i-a spus Johnno. Eu i-am dat-o.

Michael s-a uitat la lift, apoi a strecurat broşa în buzunar.

– Şi-a pus capul la contribuţie, a murmurat. Căutaţi în zona asta, le-a comandat oamenilor de pază. În amănunţime. A apăsat pe butonul liftului privind la numărul care s-a aprins deasupra uşii. Spuneţi-i lui McCarthy că a dus-o sus, la ultimul etaj.

A început să-şi facă o rugăciune în timp ce liftul scîrţîia coborînd.

– Mergem cu tine, a zis Brian.

– Asta-i treaba poliţiei.

– E treaba noastră personală, l-a corectat Brian. Întotdeauna a fost personală. Dacă o să-i facă vreun rău, o să-l omor cu mîna mea.

Michael i-a privit mohorît pe cei patru bărbați din spatele lui.

– Va trebui să vă păstrați rîndul.

În timp ce încerca să-și recapete suflul, Pete a trimis-o pe Emma înapoi cu o izbitură, făcînd-o să cadă.

– Asta nu duce la nimic bun, Emma. Nu vreau să-ți fac mai mult rău decît strictul necesar.

– Era un bebeluș. Se îndîrjise din nou. I-ai cumpărat o cană de argint după ce s-a născut, cu numele lui pe ea. La prima lui aniversare ai închiriat un căluț pentru petrecere.

– Îl iubeam.

– L-ai omorît.

– N-am pus mîna pe el. Blackpool a fost prea dur, intrase în panică. N-am vrut să-i fac rău băiețelului.

Ea și-a dat părul ciufulit de pe față.

– N-ai vrut decît să-l folosești și să te folosești de groaza și de durerea tatei pentru o blestemată de publicitate. Oh, pricep, a adăugat ea. Fiul lui Brian McAvoy furat din pătuțul lui. Vedeta de rock plătește o

răscumpărare regală pentru a i se înapoia sănătos copilul preaiubit. Asta era în mintea ta, nu? O grămadă de articole, de poze. Reporteri înghesuiţi în faţa uşii, aşteptînd să-i prindă pe părinţii terorizaţi. Mai multă tevatură cînd copilul avea să fie dat înapoi, în braţele lor iubitoare. Dar n-a mai fost înapoiat, nu?

– A avut loc o tragedie...

– Mie să nu-mi vorbeşti de tragedie. Prea furioasă ca să-i mai fie teamă, s-a întors. Pistolul era îndreptat asupra ei, ştia asta. Dar se părea că nu-i pasă. După atîţia ani, amintirile o deprimau teribil. Rău, cel mai rău era să afle că totul fusese pentru nimic.

– Ai venit acolo, la înmormîntarea lui cu noi toţi, cu ochii plecaţi, cu chipul solemn. În tot acest timp, n-ai făcut decît ce-ai vrut. Un băiat trebuise să moară, din nenorocire, dar tu căpătaseşi ce-ţi doreai de la presă, nu? S-a întors iar. Ţi-ai vîndut blestematele de discuri.

– Aproape jumătate din viaţă m-am ocupat cu asta. Pete a tras adînc aer în piept. Am făcut contracte, am negociat, am ascultat problemele celor din grup. Le-am rezolvat. Cine crezi că i-a făcut pe ei ceea ce sînt? Cine a obţinut cele mai bune drepturi de autor de la compania de discuri? Cine s-a zbătut ca să ajungă ei cei mai buni?

Ea a făcut un pas în faţă. Nu se mai speria de pistol.

– Crezi că au avut nevoie de tine? a explodat ea. Chiar crezi că tu ai vreo importanţă?

– Eu i-am creat.

– Nu. Ei te-au creat pe tine.

El s-a căutat în buzunar.

– Fie ce-o fi, chiar și ceea ce se întîmplă în seara asta are să mai sporească legenda. Brian și Johnno sînt favoriți pentru *Cîntecul Anului*. Cu un pic de noroc grupul o să mai ia și premiile pentru *Cel mai bun Spectacol rock* și *Cel mai bun album*. M-am gîndit că ar fi fost emoționant ca tu să înmînezi premiile. Fiica lui Brian și tragica văduvă a lui Drew Latimer. Tragediile produc mari vînzări, a zis dînd din umeri. O să mai avem încă una în noaptea asta. I-a întins două pilule. Ia-le pe astea. Sînt foarte puternice. Așa, totul o să devină mai simplu.

Ea s-a uitat la pilule, apoi l-a privit drept în față.

– Nu vreau să devină simplu.

– Perfect. Le-a pus înapoi în buzunar. Este o mare distanță de aici pentru o cădere, Emma. A înhățat-o, ridicînd-o cît se putea deasupra, la marginea zidului. Pînă o să te izbești tu de pavaj, eu o să cobor. Acum el devenise calm, precis. O să spun că am venit să văd dacă totul era în ordine cînd s-au stins luminile, dar că tu ți-ai ieșit din minți. Am fugit după tine pînă aici, sus, îngrijorat. Tu deveniseși isterică și am ajuns prea tîrziu ca să te salvez. Au trecut atîția ani, dar tu nici acum nu îți puteai ierta moartea fratelui tău. Pur și simplu nu mai reușeai să trăiești cu ideea asta în cap. A împins-o cît mai la margine. Una din agrafele de păr i s-a desfăcut și a căzut în gol. Nimeni nu o să știe în afară de tine. Și

nimeni nu o să afle ceea ce ai aflat tu.

Ea s-a agățat cu forță de el, luptînd să se îndepărteze de margine. L-a făcut să-și piardă echilibrul și, pentru o clipă, a fost liberă. Apoi el a prins-o cu un braț de mijloc și a început s-o ridice.

Ea a pierdut pămîntul de sub picioare, a încercat să se echilibreze puțin și s-a izbit cu întreaga greutate de el. Țipînd, Emma a văzut cerul și pămîntul răsturnîndu-se.

Michael a năvălit prin ușă în goană. A tras un foc de armă, dar nici unul dintre cei doi aflați într-o luptă pe viață și pe moarte nu a auzit. L-a văzut Pete ridicîndu-și propriul pistol și l-a lăsat pe-al lui. O strîngea pe Emma de mijloc, o făcea să-și piardă răsuflarea. Mîinile acelea n-o lăsau să scape, o trăgeau pînă cînd corpul ei ajunsese să atîrne pe jumătate peste margine. Ametită a văzut chipul lui Pete dedesubtul ei, cu ochii măriți și încărcați de spaimă. Degetele de pe mijlocul ei alunecau, alunecau, apoi i-au dat drumul. El cădea, cădea. Inerția era pe punctul de a o tîrî și pe ea după el.

Alte mîini o trăgeau înapoi, o duceau la distanță de zidul acela. Din nou pierdea pămîntul de sub picioare, dar acum era salvată, ocrotită de brațele care o strîngeau. Își auzea numele, cu toată țiuiala din urechi. Numele ei era mereu repetat.

– Michael. Nu trebuia să-l vadă, ca să știe că-și poate lăsa capul pe umărul lui. Michael, să nu pleci.

– N-o să plec.

– Îmi amintesc. A început să hohotească. L-a văzut printre lacrimi pe tatăl ei. Tată, mi-am amintit. A întins mîinile spre el.

Emma se uita în flăcările focului pe care Stevie îl făcuse în cămin. El era alături, cu mîinile în buzunare, fără a spune o vorbă. Veniseră cu toţii acasă cu ea, tata, P.M. şi familia lui, Johnno. Bev aducea întruna căni cu ceai.

Deşi nimeni nu vorbea, ea simţea că şocul iniţial se transforma acum în nedumerire. Existau acum întrebări la care nu se va putea răspunde niciodată, greşeli care nu vor putea fi îndreptate nicicînd. Regrete care nu vor dispărea cu desăvîrşire niciodată. Dar ei supravieţuiseră, s-a gîndit Emma. Soarta le stătuse împotrivă, atît individual cît şi grupului, dar ei supravieţuiseră. Triumfaseră chiar.

S-a ridicat şi s-a dus pe terasă unde Brian era singur, privind marea. Probabil că suferea, s-a gîndit Emma. Asta era firea lui; să pună la inimă totul şi să sufere, fie că era vorba de propriile lui probleme, fie ale lumii întregi. Atunci, într-un fel al lui, le transforma în muzică, în ceva ce putea fi cîntat la chitară sau pe

clape, la flaut sau la vioară. S-a dus lîngă el și și-a pus capul pe umărul lui.

– El era unul dintre noi, a zis Brian. Încă de la început a fost împreună cu noi.

– Știu.

– Cînd l-am văzut cu mîinile pe tine, am vrut să-l omor. Iar acum... Privea la răsfrîngerea lunii în valuri. Mi-e greu să cred că s-au întîmplat toate. De ce? S-a întors și a luat-o în brațe. Pentru Dumnezeu, de ce-a făcut asta?

Ea s-a lipit tare de el, ascultînd foșnetul mării. Cum i-ar fi putut spune? Dacă ar fi știut motivele, niciodată n-ar mai fi creat muzică.

– Nu știu. Oricîte întrebări ne-am pune, nimic nu se mai schimbă. S-a dat înapoi. Tată, trebuie să lăsăm lucrurile cum sînt. Nu să le uităm, dar să le lăsăm să se așeze.

– Un nou început?

– Doamne, nu. A zîmbit. N-aș vrea să încep din nou. Pentru nimic în lume. Acum știu în sfîrșit unde sînt și unde vreau să mă duc. Nu mai am motive de teamă. Nu mai trebuie să-mi pun întrebări. Și pot înceta să mă condamn singură pentru că de data asta nu am fugit.

– Niciodată n-ai avut de ce să te condamni.

– Hai înăuntru. L-a condus în casă, unde era lumină și căldură. A deschis tăcută televizorul. Vreau să-i aud cînd or să anunțe numele voastre.

– Emma. P.M. i-a pus mîna pe braț, incapabil să-și

găsească vorbele, așa că i-a dus mîna la obraz.

– Bravo, băieți. Johnno și-a pus mîna pe umărul lui Brian cînd s-au făcut nominalizările pentru *Cîntecul Anului.*

Emma și-a ținut respirația, apoi a izbucnit în rîs auzind numele lui Brian McAvoy și Johnno Donovan.

– Felicitări. I-a îmbrățișat pe amîndoi. Oh, mi-aș fi dorit să vă înmînez eu premiile.

– Anul viitor, i-a zis Johnno, sărutînd-o rapid și apăsat.

– Ați promis. Să vă țineți de cuvînt, a spus ea strîngînd mîna lui Brian. Asta înseamnă ceva. Să nu vă lăsați pe tînjală.

– Nu. El s-a relaxat și a zîmbit. L-a luat pe Johnno pe după umeri. Nu-i rău pentru o pereche de rockeri vîrstnici.

– Ai grijă cu adjectivele, Bri. Johnno i-a făcut cu ochiul Emmei. Jagger este mai bătrîn. Și-a ridicat o sprînceană auzind o bătaie în ușă. Ah, ăsta-i semnalul polițistului ăluia încrezut, cu ochii cenușii.

– Gura, Johnno, a zis încîntată Emma, grăbindu-se spre ușă cu Conroy pe urmele ei. Michael.

– Iartă-mă că a durat atît. A tras de lesa cîinelui ca să înceteze cu țopăiala. Mă ierți?

– Sigur. S-a aplecat să-l scarpine între urechi pe Conroy, iar paietele de pe rochia de seară au sclipit. Tocmai am ajuns la faza cu felicitările. Tata și Johnno au cîștigat premiul *Cîntecul Anului.*

– Noi tocmai plecam. Bev începuse să se îmbrace. Înțelegea că Michael ar fi dorit să fie singur cu Emma. În bucătărie aveți ceai, a adăugat, privind peste umăr la ceilalți ca să-i facă să se miște mai repede. Înainte ca Emma să poată protesta, Bev a îmbrățișat-o. Timpul e prea prețios ca să-l risipești, a murmurat. L-a îmbrățișat pe Michael. Mulțumesc, i-a spus calmă. S-a dat ușor înapoi. Bun venit în haos.

Au ieșit, fiecare pe rînd, în timp ce Conroy gîfîia de jur împrejur total lipsit de țintă, apoi s-a dus să doarmă într-un colț.

– Ei alcătuiesc într-adevăr un grup, fără nici un joc de cuvinte, a tras concluzia Michael după ce a închis ușa.

– Da, așa e. N-o să te superi dacă vom lua cina cu ei mîine, nu?

– Nu. Puțin îi păsa de ziua de mîine. Dar în seara asta... Doamne cum arăta ea, cum mirosea, cum îi zîmbea. Vino aici. Și-a ridicat brațele. Cu ea în brațe, i-au pierit din minte toate gîndurile din urmă cu cîteva ore, cînd crezuse că devenise mai calm. Dar acum își dădea iar seama că fusese pe punctul de a o pierde. Ea îl simțea ambalîndu-se.

– Nu trebuie, i-a murmurat. S-a terminat. S-a terminat. S-a terminat cu adevărat de data asta.

– Taci un minut. A sărutat-o pe gură cît se putea de apăsat, ca pentru a se convinge că era întreagă, neatinsă, a lui. Dacă el ar fi...

– Dar n-a reușit. Tu mi-ai salvat viața.

– Da. S-a dat înapoi căutînd cu mîinile prin buzunare. Dacă vrei să-mi fii recunoscătoare, n-ai putea să te grăbești?

– N-am avut noroc să vorbim prea mult, a clătinat ea din cap.

– Îmi pare rău că nu am putut veni imediat cu tine, acasă.

– Înțeleg. Poate a fost mai bine așa. Ne-am mai putut clarifica gîndurile.

– Eu încă nu. Continua s-o vadă atîrnînd deasupra acoperișului. Vrînd să scape de imaginea rea, a început să se plimbe prin încăpere. Și cum ți s-a părut ziua asta?

– De mîna întîi. Dar ție? Ea a zîmbit. Totul o să fie bine, chiar foarte bine. El a dat din umeri și s-a oprit.

– Emma, știu că ești probabil cam obosită.

– Ba nu, nu sînt.

– Și emoția te-a cam doborît.

– Ba nu. Ea a zîmbit iar. Nu.

El s-a întors. Emma arăta atît de bine, cu rochia lungă, cu lumina focului care i se juca prin păr, făcîndu-i pielea să strălucească.

– Te iubesc. Întotdeauna te-am iubit. Dar noi doi nu am prea avut timp. Mi-ar plăcea să dau timpul înapoi. A pus mîna pe un fluture de cristal, apoi l-a pus la loc. Dar nu pot.

– Michael, o să recuperăm cu timpul. S-a dus înspre

el. Eu te vreau pe tine.

El a respirat profund și a scos din buzunar o cutiuță.

– Am cumpărat asta acum cîteva luni. Voiam să ți-o ofer de Crăciun, dar cred că atunci n-ai fi vrut să primești... Mă gîndeam la ceva tradițional, la lumina lumînărilor, o cină, muzică. Zîmbind, răsucea cutiuța în mînă. Mă tem că acum e cam tîrziu ca să fiu conformist.

– Ai de gînd să mi-l dai?

Aprobînd din cap, el i-a întins cutiuța.

– O să-ți spun ceva înainte de a o deschide. L-a studiat cu mare atenție. Dacă făceai așa ceva în urmă cu cinci sau șase ani, n-aș fi fost în stare să mă bucur de el și nici de tine așa cum o pot face în noaptea asta.

Mîinile îi cam tremurau. Îi era ciudă că nu desfăcea capacul cu mai multă îndemînare.

– Oh, Michael, e nemaipomenit. L-a privit, dezlipindu-și ochii de pe inel. E absolut nemaipomenit.

– Cu atît mai bine, i-a spus. Îl iei și asta-i tot.

Ea s-a străduit să nu izbucnească în rîs.

– Asta-i cea mai romantică propunere la care poate visa o femeie.

– Deja te-am rugat de prea multe ori. I-a luat capul între mîini. Dar asta cum e? Sărutul era duios și promițător. Nimeni n-o să te iubească mai mult decît te iubesc eu. Nu-mi doresc decît o viață ca să-ți pot dovedi asta.

– E bine. A clipit, căci ochii îi erau încețoșați de lacrimi. É foarte bine. A luat inelul din cutie și l-a studiat. De ce are trei cercuri? l-a întrebat trecîndu-și vîrful

degetului în jurul diamantelor.

– Unul e viața ta, altul a mea. I l-a luat din mînă și i l-a pus pe deget. Cel de-al treilea e pentru viața pe care o să o aducem pe lume noi doi. O să fim legați multă vreme.

Ea a dat din cap, apoi l-a privit și a întins mîinile spre el.

– Vreau să ne apucăm imediat de acest al treilea cerc, Michael. Fără întîrziere.

SFÂRȘIT